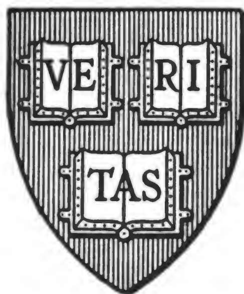

VE RI
TAS

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM

CUM

SUPPLEMENTO EPIGRAMMATUM MAXIMAM PARTEM INEDITORUM.

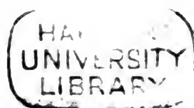
COLLEGIT

IMM. G. HUSCHKE.

JENAE ET LIPSIAE,

SUMTIBUS FRIDERICI FROMMANNI.

MDCCC.

HA
UNIVERSITY
LIBRARY

FRIDERICO JACOBS

VIRO AMICISSIMO

HUNC LIBELLUM CONSECRAVIT

EDITOR.

Praefatio.

Quum viri, in re critica probe exercitati, iidemque magna eruditionis laude florentes, nunc ipsum hoc agant, ut Anthologiam Graecam animadversionibus illustrent, pristinoque suo nitori restituant, mirum videbitur, quid sit, quod ego in hoc stadium ingredi, edendoque libello meo ingenii vires qualescunque periclitari apud animum constituerim. Erunt fortasse etiam, qui, titulo horum commentariorum inducti, censorium me munus suscepisse, et non tam epigrammata, quam eorum, qui de his scripserunt, conjecturas examinasse arbitrentur. Ad quam cogitationem incumbens, faciendum mihi esse putavi, ut instituti mei rationem breviter exponerem. Posteaquam cum Analectis Brunckianis usum aliquem ac quasi familiaritatem contraxissem, accidit, ut

aditum ad bibliothecam ſuam mihi patefaceret doctiſſimus Boſchius, qui multa et praeclara ad hanc rem bene peragendam ſubſidia ſuo ſibi comparavit aere. Hic opportunitatem nactus, aliquot melioris notae Apographa cum editis epigrammatum exemplis paulo diligentius componendi, peculiarem operam dicare coepi Anthologiae Graecae, notanda non ſolum lectionis varietate, quam a Brunckio omiſſam viderem, ſed ſcribendis etiam obſervationibus, quibus aliquando illuſtrarem Florilegium Planudeum. Enimvero, mutatis temporibus, mutata eſt conſiliorum meorum ratio. Neque de hac re poſtea cogitaſſem, niſi acceſſiſſet Apographi Gothani notitia, et egregia carminum ineditorum collectio, quam mecum communicavit Jacobſius, ita, ut, dum ipſe majori operi promovendo animum intenderèt, equidem his reliquiis vel corrigendis vel illuſtrandis aliquid curae ac temporis impertirem, arbitrioque meo rem

peragerem. Data igitur edendi poteſtate, haud alienum me facturum exiſtimavi, ſi eidem faſciculo ea etiam epigrammata infererem, quae ab aliis viris doctis poſt Brunckium in lucem ſunt protracta, adjiceremque animadverſiones criticas in Analecta veterum poetarum graecorum. Etſi enim non defuturos eſſe intelligebam, qui me inutilem operam poſuiſſe in iis certe retractandis carminibus ſibi perſuaderent, quae interpretem nacta ſunt, praeclaris illum ingenii ac doctrinae adminiculis inſtructum, tamen, quum ea ſit in Anthologia Graeca rerum ubertas, ut tantae materiae exhauriendae ne doctiſſimus quidem par eſſe poſſit, aut parem ſe eſſe arbitretur, aliquot epigrammata denuo ſub cenſuram vocare, eorumque lectionem faciliorem reddere conatus ſum, hac mihi ſcripta lege, ut in emendando atque explicando temeritatis invidiam, quoad ejus fieri poſſet, caverem. Quam rationem ſecutus etiam ſum in aliorum ſcriptorum locis,

quae hic vel in transcursu corriguntur, vel de industria et uberius illustrantur. Neque enim tam angustis finibus negotium, quod suscepi, circumscribendum videbatur, ut nunquam a spatio hoc grammatico deflecterem, sed evagatus interdum, (pro modulo libelli mei fortasse paulo liberius) res, nondum satis explicatas, quibus aliqua cum his carminibus intercederet conjunctio, quam fieri potuit, accuratissime enarravi. Quo inprimis pertinet disputatio de Sophoclis tumulo, quae tamen, quamvis facilem ad digressionem praeberet exitum, nondum ad finem est perducta. Multa hic addi poterant, quae brevitatis studio omisimus, v. c. de fragmento Pindarico, quod aliter apud Pausaniam Phoc. p. 810. aliter legitur apud Galenum T. III. P. V. p. 615. ed. Bas. E Galeni verbis, utcunque depravatis, clarum est, id quod confirmat Philostratus, Pindarum rem ita instituisse, ut diceret, aut fingeret, Sirenes istas Delphicas, quarum memoria paulatim

abolevit, repoſitas fuiſſe in templi Apollinei pinnaculo faſtigato. Hanc aedium partem ſuperiorem, anaglyphis interdum adſpectabilibus ornari ſolitam, Graeci vulgo dicebant πτέρυγας, ἀέτωμα. Quas voces illuſtrans Galenus his utitur verbis. οὕτως γὰρ ἐοίκασιν εἰκάσαντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος, δε τὸν δὲ καὶ οἶδε (lege, ἀετὸν δὲ καὶ οἶδε, ſcil. οἱ παλαιοὶ, cum Foeſio in v. Ἀέτωμα,) καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς πλειάσιν· χρυσαῖ αἱ δ᾽ ὀξυμπεραὶ αἱ τοῦ ἄειδον Κληδόνες. Quorſum, quaeſo, haec protulit Galenus? Nimirum ut oſtenderet, Pindarum eodem ſenſu dixiſſe ἀετὸν, quo Hippocrates dixerat ἀέτωμα. Atqui hujus verbi ne tenuiſſimum quidem veſtigium apparet in verſiculo Pindari apud Pauſaniam. Hinc ſuſpicio oritur, locum interpolatum eſſe a librariis. Forte vera lectio latet in ſyllabis αἱ τοῦ apud Galenum, unde facile aliquis eliciat ἀετοῦ. Sed haec latius patent, neque commode in praefatione tractari poſſunt. Utinam Valckenarius,

qui eadem via Euripidis fragmentum, ibidem a Galeno descriptum, egregie restituit Diatr. p. 214. manum non abstinuisset a corrupto Pindari versu, quem significavimus. Nunc nihil aliud, nisi, *hoc ulcus*, ait, *satius erit non attigisse*.

Jam quod in priore hujus libelli parte data opera feci, ut loca veterum scriptorum, quibus labem aliquam adspersit librariorum incuria, corrigerem, id in altera parte, qua Inedita continentur, quamvis summa esset faciendi voluntas, tamen facere interdum non potui. Tot enim tamque gravibus mendis haec carmina inquinata deprehendi, ut de iis corrigendis saepenumero desperarem. Neque tamen propterea intra privatos parietes diutius ea latere passus, oculis virorum doctorum, si a perpaucis discesseris, cuncta subjeci, sperans, fore, ut, quae a me emendari non potuerint, ab aliis emendentur. Magna inprimis non modo verborum, sed rerum etiam obscuritas inest satyricis carminibus, quo-

rum haud exiguum numerum nunc primum edimus. Hic facilis error erat. Et lapſus haud dubie ſum cum alibi, tum in explicando epigrammate (XXXII.) quod, aliud agebam, quum referrem ad Rufinum. Intelligerem nunc potius, (quamquam ne hoc quidem ad liquidum perduci poteſt,) C. Julium Rufinianum, qui fiſci patronus, et Rationum Summarum dicitur in inſcriptione apud Maffejum Veron. illuſtrat. P. I. p. 360. n. XL. et Muratorium Inſcr. p. MXIX. 2. Idem, mutato nomine, Rufus vocatur L. 4. Cod. Juſt. de Vectigal. docente, cui haec loca debemus, Ruhnkenio in praefatione ad Rutilium Lupum. — In aliis turpe non eſt viſum fateri, ſi quid non aſſequerer; praeſertim quum conſolari me poſſem ſorte eorum, qui hoc aut ſuperiore ſaeculo, Codicem Vaticanum tractantes, carmina iſta deſcripſerunt quidem, ſed, quantum mihi, Apographorum aliquot receſſus perveſtiganti, colligere licuit, ad integritatem reducere non potue-

runt. Quamquam quis ignorat, qui modo unquam hiſtoriam Anthologiae Graecae mediocriter ſcire curavit, tantum omnino fuiſſe hominum eruditiſſimorum a Joſepho inde Scaligero in carminibus illis perpoliendis ſtudium ac quaſi concertationem, ut temerarium paene ſit, dubitare, quin multa loca, in quibus nos haeremus, ab illis artis criticae coryphaeis feliciter ſint explanata! Sed haec fere omnia, iniquo quodam literarum fato, aut perierunt, aut in ſcriniis haeredum, quos juvat incubare libris, etiamnum latent. Profecto ſi apud animum reputamus, quot labores a quantis viris in ornando hoc praeclaro antiquitatis graecae monumento ſint conſumti, non poſſumus non dolere, tales eruditionis reconditae theſauros adhuc premi ab hominibus, vel bona ſua ignorantibus, vel ea etiam aliis invidentibus, ſine ullo privatae utilitatis fructu, maxima contra rerum, ad humanitatem ſpectantium, clade ac detrimento. Quod

inprimis ad Dorvillii apparatum pertinet. Nam Salmasii multae animadversiones cum ipsis carminibus, suppresso saepe auctoris nomine, descriptae, et per varia Apographa longe lateque dispersae, tandem manarunt in Analecta veterum poetarum graecorum. Caeterum vehementer laetamur, conversis denuo ad Anthologiam Graecam virorum doctorum studiis, spem injectam esse, fore, ut illud etiam damnum aliquando resarciatur. Qua de re ne dubitare quidem nos sinit Jacobsii eruditio, qui universa haec carmina, quae consuetudo communi nomine epigrammatis complectitur, egregio commentario illustrare instituit. In eodem laudis curriculo versatur elegantissimo vir ingenio, Chardon-la-Rochette, quem in eo esse audimus, ut Codicem Vaticanum, nunc Parisinum, a capite ad calcem descriptum, perpetuaque annotatione instructum edat. Neque vero me fugit, doctissimum Boschium hoc inprimis age-

re, ut Schedulas Dorvillianas e tenebris, quibus diu oppreſſae jacuerunt, in lucem protrahat, iisque ornet ſplendidae, quam paravit, editionis Tomum quartum, cui inſeret aliorum etiam, quas in bibliotheca jam repoſitas habet, Notas Ms. Quorum conſiliorum ut ad effectum perveniant viri praeſtantiſſimi, bonarum literarum cauſa valde optamus, eosdemque, ut hanc ſymbolam noſtram aequi bonique conſulant, rogamus.

ANALECTA CRITICA

IN

ANTHOLOGIAM GRAECAM.

Caput I.

Mira Veterum commenta de Sophoclis tumulo examinantur. Eum alii Sirene, alii hirundine ornatum dixerunt. Haec lis componitur. Intelligenda est Sirenis Pindaricae forma, delineata etiam in vase quodam, Locris reperto. Haec fabula paullatim in oblivionem abiit. Ejus vestigia passim obliterata sunt a librariis, ut apud Lucianum, qui corrigitur. Probabile est, in tumulo Lysiae oratoris stetisse Κηληδόνα. *In eundem sensum explicatur Dioscoridis epigramma. Adjiciuntur quaedam, ad vitam Tragici spectantia. Sophocles, ab Hermesilao hospitio exceptus, disputat de discrimine, quod est poesin inter et picturam, secundum Jonis Chii fragmentum, quod partim illustratur, partim emendatur. Erycii epigramma in Sophoclem. Hoc ansam praebet inquirendi in formulas aliquot minus notas, ut* ἐπιμαίνεσθαι τινὰ, *insanire aliquem, quae restituitur Moscho.*

Dioscoridis

epigramma in Sophoclis tumulum.

Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὤνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃς παρὰ Μουσῶν
  Ἱρὴν παρθενίην, ἱερὸς ὤν, ἔλαχεν,
Ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
  Πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθημφιέσατο,
Καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
  Εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

"Ολβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ
Κούριμος, ἐκ ποίης ἦδε διδασκαλίης;
Εἴτε σοι 'Αντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Εἴτε καὶ 'Ηλέκτραν· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Antholog. Planud. III. Tit. XXV. ep. 41. Anal. Brunck. T. I. p. 500. De praeclaro hoc Diofcoridis epigrammate variae extant, eaeque valde difcrepantes virorum doctiffimorum fententiae. Alii loquendi partes a poeta Virgini, nefcio cui, delatas effe ftatuunt, id quod linguae ipfius ratio non patitur; alii Virginis mentionem omnino nullam hic factam effe rati, ut fit, locum emendare, quam explicare maluerunt, in quibus eft Brunckius, qui fubftituit παρθεσίην. Nos recepimus lectionem Codicis Vaticani, quam confirmavit Planudes. Sed quaeritur, quae ifta fit παρθενία, de qua loquitur Diofcorides! Brodaeus eo inclinabat, ut crederet, poetam alludere ad Sirenem, quam Sophoclis tumulo impofitam fuiffe Veteres tradiderunt. Enimvero hanc rem dubiam reddidit Biographus Tragici, qui narrat: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ χελιδόνα χαλκῆν. *Pictoribus* fcilicet *atque poetis*, auctore Horatio, *Quidlibet audendi femper fuit aequa poteftas.* Quamquam, fi veri effe velimus, fateamur neceffe eft, rem

tam novam hic proponi atque inauditam, ut valde verendum sit, ne librarii in describendo hoc loco negligentius sint versati. Quid enim? Adeone hallucinatos esse dicemus Athenienses, ut tumulo Sophoclis imponerent hirundinem? Et quomodo haec confundi potuit cum Sirene? Mirum, repertos etiam esse, qui hanc fabulam probarent ac defenderent. Nos verba illa paullo diligentius examinemus, ut appareat, qua ratione ea et inter se, et cum Dioscoridis epigrammate, quod descripsimus, conciliari possint.

Aves tumulis impositas esse, vel insculptas, nemo est, qui nesciat. Ex quo fonte manavit, nisi fallor, bonum illud dictum, quo Smicrines Archippam, cum Sophocle, aetate jam nimis provecto, consuescentem exagitavit, apud Athenaeum Lib. XIII. p. 592. B. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου (Σοφοκλῆς) ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστὴς Σμικρίνης ἐρωτώμενος ὑπό τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη· ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Antipater Sidonius ep. LXXXVIII. Anal. T. II. p. 30.

Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σήματι λεύσσων,
Γλαῦκα, βιὸν, χαροπὸν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.

Adde ejusdem epigramma XCII. p. 32. unde discimus, aquilam fortitudinis, columbam timiditatis, seu ignaviae, fuisse, in tumulis etiam, symbolum. Hinc non defuere, qui sibi persuaderent, hirundinem, cui gratam vocem interdum tribuunt poetae, in isto Tragici monumento collocari potuisse ad significandam poeseos Sophocleae dulcedinem, quam jure praedicasse Veteres, etiamnum legendo intelligimus. Quo in numero inprimis est Menagius (ad Diogenem Laert. Lib. VI. Segm. 78.) qui, etsi antea substituerat ἀηδόνα, tamen, posteaquam incidisset in aliquot scriptorum graecorum loca, quibus hirundineae vocis perhonorifica fit mentio, mutata sententia, χελιδόνος patrocinium suscipiendum sibi esse putavit. Exemplis a Menagio collectis adjiciamus epigramma Anthologiae Graecae in Homonoeam, Atimeti conjugem Anal. T. III. p. 310.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
Καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
Ἡ λαλίη Φαιδρή τε χελιδονὶς, ἔνθ' Ὁμόνοια
Κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη.
Τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο.

Quid? quod hirundines Apollinis reditum ex Hyperboreis regionibus ad templum Delphicum cum cicadis et lusciniis cantu celebrare dicuntur in praeclaro illo Alcaei Hymno, quem,

metro licet solutum, nemo facile sine quadam animi voluptate legerit apud Himerium Orat. XIV. 10. p. 622. ed. Wernsd. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ μέσον αὐτὸ ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτε δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἁβρύνεται. Ἄιδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὁποῖον εἰκὸς ᾆσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Quibus verbis comparandus est egregius Euripidis locus in Jone v. 170. ubi, commemoratis aquila et cygno, pergit:

Ἔα, ἔα. τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
Ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων —
Κτείνειν δ' ἡμᾶς αἰδοῦμαι
Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
θνατοῖς.

(Hirundinem laedere, ejusve pullos interficere, omnino nefas habebatur. Vide Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 48.) Ejusmodi igitur exemplis adduci se passus est Menagius, ut, quam antea ejecisset, postliminio quasi restitueret hirundinem. Klotzius contra

lusciniam in animo habuisse videtur, quum ita scriberet ad Tyrtaeum p. 78. „nec omittere debeo, Sophoclis sepulcro Sirenen impositam fuisse, teste antiquo illius vitae auctore: φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν, *ut luscinia cum pullis Orphei sepulcrum ornabat*, vide Pausan. L. IX. p. 769." Mirum commentum! Pausaniae verba haec sunt: λέγουσι δὲ οἱ Θρᾶκες αἳ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νοσσιὰς ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἥδιόν καὶ μεῖζόν τι ᾄδειν. Neque vero video, quid proficiamus, si hirundini substituatur luscinia. Aeque haec in ista statione ridicula foret, atque illa; quandoquidem nunc non de voce aviculae qualiscunque, sed de figura agitur, cui omnino aliqua intercedat similitudo cum Sirene. Quid multa? Scripsit Biographus: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ ΚΗΛΗΔΟΝΑ χαλκῆν. Quod quid sit, nunc accuratius dicendum. Nam hinc fortasse pendet sensus epigrammatis, quod explicandum mihi sumsi.

Satis constat, Mythologiam Graecorum, tempore poetarum inprimis lyricorum, magnas subiisse mutationes, eamque rem vim etiam habuisse ad artes elegantiores. Hujusmodi exemplum plane luculentum suppeditant istae Κηληδόνες. Eae acceptae referendae sunt

ſublimi ac foecundo ingenio Pindari, qui novum hoc Sirenum genus invenerat, omnibusque canendi copiis inſtruxerat in Paeane quodam deperdito, cujus fragmentum extat apud Pauſaniam Phoc. c. V. p. 810. τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ εἰς τὰς ᾠδοὺς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ·

Χρύσεαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον Κηληδόνες.

(Male vulgo legunt, Κηλημόνες, aut Κληδόνες, ut eſt apud Galenum T. III. p. 615. Baſil.) Addit Pauſanias: οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἐμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Qua in re conſentientem habet Euſtathium, etſi jam dubitantem, utrum nomen Κηληδὼν merum ſit epitheton Sirenum, an Pindarus deſignare voluerit ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια, ad Odyſſ. M. p. 1709. Ἰστέον δὲ ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει, ποιούσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλεθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαυαίνεσθαι· οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, Ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια. Unde apparet, rem ipſam prorſus in oblivione jacuiſſe aetate Euſtathii. Sed omnino verum eſt, quod idem tradit ad Odyſſ. Λ. p. 1689. ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ὧν Ἀθήναιος

μέμνηται (p. 290.) ὡς θελγουσῶν οὐδὲν ἔλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρῆνες. *) Ejusdem commatis verba sunt e. g. ἀλγηδὼν, χαιρηδὼν, et, quod inprimis notandum, *Siredon*, apud Ausonium Eidyll. XI. 20.

Tres in Trinacria Siredones: *omnia trina.*

Nunc hoc modo teneamus, Κηληδόνας factas esse exemplo Sirenum Homericarum. Quae quum ita sint, dubium videri vix poterit, easdem etiam ab artificibus imitando expressas esse et collocatas in tumulis poetarum et oratorum, (ut Sirenes) id quod egregie comprobatur pulcherrimo vase, Locris reperto, in quo conspicitur figura virginis, lyram pulsantis, adscripto nomine ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ. Nam quod literis mandavit doctissimus Mich. Ardito, **) repraesentari in isto opere imaginem

*) Habemus mythum Platonicum, huic fabulae simillimum, in Phaedro Vol. X. p. 347. seq. ed. Bip. Ibi, de cicadis ac Sirenibus agens, verbo κηλεῖν data opera usus esse videtur Philosophus: εἰ οὖν ἴδοιεν (οἱ τέττιγες) καὶ νῷ, καθάπερ τοὺς πολλοὺς, ἐν μεσημβρίᾳ μὴ διαλεγομένους, ἀλλὰ νυστάζοντας, καὶ κηλουμένους ὑφ᾽ αὑτῶν δι᾽ ἀργίαν τῆς διανοίας, δικαίως ἂν καταγελῷεν, — ἐὰν δὲ ὁρῶσι διαλεγομένους, καὶ παραπλέοντας σφᾶς, ὥσπερ Σειρῆνας, ἀκηλήτους, ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν ἀνθρώποις διδόναι, τάχ᾽ ἂν δοῖεν, ἀγασθέντες. Jam vide reliqua.

**) In libello, cui titulum fecit: *Illustrazione di un antico Vaso trovato nelle ruine di Locri* — Napoli 1791. Egre-

Honestae Voluptatis, latine ut dicam, inanis fabula est. Quis enim unquam vel fando audivit, vel legendo cognovit, Graecos e vocibus καλὴ et ἡδονὴ composuisse vocabulum Καληδονή, eoque designasse *honestam* voluptatem, similem Virtuti, quae apparuit Herculi Xenophonteo? Neque reliqua, quae in libello isto, caeteroquin bonarum rerum pleno, ad stabiliendam hanc opinionem prolata sunt, graece doctis facile probabuntur. Positum igitur sit hoc, quod ad nostram disputationem maximi est momenti, argumentum vasculi illius, in sepulcro quodam reperti, referendum esse ad Κηληδόνας Pindaricas. Vide Heynium ad Fragmenta p. 55. Ita omnia egregie inter se conspirant. Pindarus, Homerum imitatus, novum induxerat Sirenum genus, tanta item canendi vi ac dulcedine praeditum, ut audientes teneret, et in sui admirationem raperet.

---

giam operam posuit vir doctissimus in explicandis literarum formis antiquis, constituendaque vera inscriptionis lectione. Sed falsam verbo illi subjecit significationem. Quod attinet ad alteram sententiam, me adhuc sollicitum tenet hoc, quod nullum exemplum succurrit, quo demonstrari possit, Dores pronuntiasse καλεῖν pro κηλεῖν. Theocritus quidem, praeter alios, ἀκήλητος scribit. Sed Theocritus nova usus est dialecto Dorica. Vide de hac re egregie disputantem Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 204 — 209.

Hoc exemplum intuentes artifices, et suo more imitantes, summae pulchritudinis figuram aliquam formarunt, artis musicae instrumento, velut cithara, aut lyra instructam, eamque interdum tumulis poetarum et oratorum imposuerunt. Ejusmodi signum facile permutari potuit cum Sirene, ut quae eodem fere habitu in priscae artis operibus repraesentatur. (Ita in Gorii gemmis astriferis t. 134. Siren occurrit, citharam pulsans.) Igitur recte mihi videor hirundinem e loco exturbasse, quem nimis diu obtinuit, ibique reposuisse Κηλη-δόνα. Atque haec conjectura dudum confirmata est judicio ac consensu Heynii, peritissimi harum rerum arbitri.

Caeterum quemadmodum nullus dubito, quin Κηληδόνες istae saepius in sepulcra cum mortuis descenderint, in vasis scilicet graecis aut graecanicis depictae, ita veri perquam simile mihi videtur, easdem apud priscos etiam scriptores passim obliteratas jacere librariorum monachorumque culpa. Quae non de nihilo est suspicio. Latent ista ᾠδικὰ δαιμόνια, nisi omnia me fallunt, in loco quodam Luciani, a nemine adhuc intellecto. Sermo est de Nigrino philosopho, summa dicendi facultate praedito T. I. p. 41. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ

γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἈΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο. Solanus ibi „quas hic, ait, *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. *Fabuloſas* voluiſſe caetera non obſcure innuunt. Conſule Spanhem. 255. ubi de Luſciniis multa.“ Quid Spanhemius l. c. de luſciniis monuerit, quaerere nunc non licet. Neque tamen facile perſuaderi mihi patiar, vulgatam lectionem ibi probabili modo vel explicatam eſſe, vel contractae labis ſuſpicione liberatam. Scripſit haud dubie Lucianus: τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκεῖνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΚΗΛΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι. Idem fere verborum nexus eſt in illo Athenaei loco Lib. VII. p. 290. ubi coquus quidam ἀλαζονικὸς Hegeſandri, ſive Hegeſippi, inter alia haec deblaterat:

ἐὰν δὲ δὴ λάβω
Τὰ δέοντα, καὶ τοὐπτανεῖον ἁρμόσωμ᾽ ἅπαξ,
Ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
Ἐγένετο, καὶ νῦν ταὐτὸ τοῦτ᾽ ὄψει πάλιν.
Ὑπὸ τῆς ὀδμῆς γὰρ οὐδὲ εἷς δυνήσεται
Ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί.

Ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
Ἑστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος
Ἄφωνος, ἄχρις ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος
Τὴν ῥῖν' ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ. —

(Valckenarius ad Herodotum p. 526. 80. ejecta voce ἄφωνος, ex interpretamento, ut tum putabat, voci ἀχανὴς olim adjecta, scribebat: Ἄχρις γ' ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος. — Mutata deinde sententia, in Adnotat. ad Theocrit. Adon. p. 252, interpretationem H. Stephani contra Piersonum ad Moer. Attic. p. 59. recte defendit: *ad januam stabit*, os magno diducens hiatu: „*nec enim*, quod vere scribit Stephanus, *ibi dici potest de eo qui stupefactus obmutuit*, *ut patet ex* ἄφωνος *paulo post sequente*. Ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam scilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, sed et ore suavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi.“ Suidas in v. Βησᾶς ἕστηκεν οἷον ἀχανής· οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς, καὶ παταγώδης καὶ ὑπερμωρός. Pertinet huc etiam proverbium, Λύκος ἔχανεν. — λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ, ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασίν, quae verba sunt Suidae. Hinc eleganter Euphron in fragmento apud Athen. Lib. IX. p.

379. de homine, cui nomen erat Lycus, τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην. Quod imitatus eſt Ariſtaenetus II. Ep. XX. p. 104. Λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς, καὶ μηκέτι κάλει θηρία τὰς φυλαττομένας αὐτῶν περιπεσεῖν τοῖς θηρίοις. Idem nomen eſt Λύκων, Λύκος et Λύκιος, monente Ruhnkenio ad Rutil. Lupum p. 100. Pergit Hegeſippus:

Μέγας εἶ τεχνίτης. — Ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς;
Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων
Οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

His ſtatim ſubjiciuntur haec: πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι. *)

---

*) Quid Pindarus intellexerit nomine Κηληδόνων, ſe cum Euſtathio neſcire fatetur h. l. Caſaubonus. Olearius contra hunc nodum ſolviſſe adfirmat Philoſtratum, qui ita de Apollinis templo ſcribit Vit. Apoll. VI. c. 11. ἐνδὸς δὲ αὐτῶν, καὶ χρυσᾶς Ἴϋγγας ἀνάψαι λέγεται, Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας πειθώ. Vidimus ſupra, librarios Κηληδόνα confudiſſe cum Hirundine. Nunc Olearius eandem confundit cum *motacilla*, quae graece dicitur Ἴϋγξ. „Erant vero Jynges illae motacillae aureae, quales etiam in regia Perſarum ſuſpenſas Philoſtratus commemorat lib. I. c. 25. — Haec vero Symbola ipſius forte avis, quae ἴϋγξ Graecis dicitur, motacilla Romanis, *formam* habuere.“ Addit deinde Olearius: avem illam apud Graecos fuer-

Quem vero fenfum ineffe putabimus illi omnium obfcuriffimo Philifci epigrammati, quod fervavit Plutarchus Vit. Orat. T. II. p. 836. An prorfus aliena videbitur conjectura, qua poetam non, quod Marklandus Vit. Lyfiae p. 156. adfirmat, Mufam fuam, aut, quod Reiskio in mentem venit, fe ipfum, fed fignum, in tumulo oratoris pofitum, fortaffe Κηληδόνα, lyram pulfantem, ἀρετῆς κήρυκα, alloqui ftatuimus? —

Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
Ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον —

Anal. T. I. p. 184. Vide Toupii Emend. in Suidam p. 304. ed. Lips. Jacobfii Animadv. Vol. I. P. I. p. 333. Notanda eft dictio verfus tertii, qua utitur etiam Diofcorides v. 4.

— *ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο.*

Quae denique eft ifta *ἱερὰ παρθενία* in epigrammate, cuius caufa tota haec difputatio

---

fan eloquentiae pellacis fymbolum effe ob *linguae longitudinem.* Satis ridicule! Graeci omne, quod pelliciendi vim habet et feducendi, ἴϋγγα vocant. Hinc Philoftratus Κηληδόνας etiam dixit ἴϋγγας. Nihil amplius. Schol. ad Theocrit. Idyll. II. 17. Ἴϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς. ἥν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴϋγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν.

instituta est? „Vir doctus in Cod. Scaligeri πάνρεϑέην legendum esse notavit, eique assentitur Huetius p. 27. Utinam interpretationem addidisset doctissimus Praesul, ut intelligeremus, quo sensu acceperit vocem in graecis scriptoribus vix obviam. Fortasse typographorum culpa depravatum est vocabulum, ut multa in his Huetii notis. Nec Brunckianae emendationis sensus satis perspicuus. Παρϑεσίη pro παραϑεσίη sive παράϑεσις, id est, quod apponitur, saepe pro ferculis epulisque usurpatur. An igitur Bacchus, se Sophoclem, ait, ut sacrum aliquod accepisse donum, sive ut deum aliquem ipsi πάρεδρον? Vulgaris sermo sic tulisset, Σοφοκλέους, παρὰ τῶν Μουσῶν ἐμοὶ παρατεϑέντος, sive ἀνατεϑέντος, ἀνάϑημά τι τῶν Μουσῶν." Verba sunt Jacobsii Animadv. Vol. I. P. II. p. 395. Me non poenitet sententiae accedere Brodaei hactenus, ut poetam non ad Sirenem, sed ad Κηληδόνα, sacram Musis virginem, respexisse putem. Video tamen, quid obstet huic explicationi. Παρϑενία non est virgo, sed virginitas. Verum enim hunc loquendi usum satis bene nuper vindicavit doctissimus Eichstaedt in Specim. Quaest. philolog. p. 72. Quae si tibi non probantur, per me licet, una literula adjecta, legas ἱρὴν παρϑενικήν. At, inquit, ex ipso epigrammate appa-

ret, Bacchum, five aliam perfonam tragicam, non Σειρῆνα aut Κηληδόνα in isto tumulo stetisse. Audio! Idem tamen fateor, me non intelligere, quid impediat, quo minus non unam, sed duas figuras in Sophoclis sepulcro positas fuisse nobis persuadeamus. Verbo, si vera est lectio Florilegii Planudei, de quo nemo facile dubitaverit, in Sophoclis tumulo, certe secundum sententiam Dioscoridis, efficta fuit figura Κηληδόνος, juxta posito signo Bacchi, aut Satyri, manu tenentis personam κουρίμου παρθένου. In his aliquam agnosco similitudinem ac conjunctionem cum somnio Lysandri, de quo refert Pausanias Attic. c. XXII. p. 48. Λέγεται Σοφοκλέους τελευτήσαντος ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν Λακεδαιμονίους, καὶ σφῶν τὸν ἡγούμενον ἰδεῖν ἐπιστάντα οἱ Διόνυσον κελεύειν τιμαῖς, ὅσαι καθεστήκασιν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι, τὴν Σειρῆνα τὴν Νέαν τιμᾷν· καὶ οἱ τὸ ὄναρ Σοφοκλέα καὶ τὴν Σοφοκλέους ποίησιν ἐφαίνετο ἔχειν. εἰώθασι δὲ καὶ νῦν ἔτι ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπάγωγον Σειρῆνι εἰκάζειν. Eandem rem narrat auctor vitae Sophoclis, addens, Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ Κηληδόνα χαλκῆν.

Reliquum est, ut Hugonis Grotii versionem examinemus T. II. p. 249.

Hoc Sophocles ſitus eſt ſub marmore, quem pia cura
Muſarum ſanctum praeſtitit a Venere.
Iliceum qui me ſpinas Phliunte terentem
Vidit, et ex auro tu mihi, dixit, eris;
Purpureamque ſimul veſtem dedit: hic requieſcunt
Illius edocti rite ſalire pedes.
Ille quidem tumulo felix; *ſed dramate de quo*
Iſta, manus portat quam tua tonſa comas?
Sive haec Antigone tibi, ſive Electra vocetur,
Non errabis, habet utraque grande decus.

Grotius, vocem παρθενία cum Obſopoeo accipiens pro virginitate, poſuit aliquid, quod reliquis veterum ſcriptorum teſtimoniis omnino repugnat. Sophocles, vel in extremo vitae actu, non modo Archippae, quam ſupra commemoravimus, verum etiam Theoridis amore irretitus fuit, teſte Athenaeo XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς, ἤδη γέρων ὢν, ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας· ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησί·

Κλῦθί μευ εὐχομένου, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
Τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνὴν,
Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ.

(Qui verſus vulgo Homero tribuuntur.) Sed huic rei obſtare videtur, quod de ſe ipſe praedicaſſe fertur Sophocles apud Platonem de Rep.

Lib. I. Vol. VI. p. 150. ed. Bip. Narrat ibi Cephalus Socrati: καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; Καὶ ὅς, εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Hoc alii in bonam, alii in pejorem partem interpretati ſunt, ut dubitet Leſſingius Vit. Sophocl. p. 154. quid de iſta Tragici temperantia ſit ſtatuendum. Mihi quidem hujus dicti vim optime aſſecutus eſſe videtur Athenaeus Lib. XII. p. 510. καί τοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητὴς τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὤν, ἵνα μὴ κατηγορῇ τοῦ γήρως, εἰς σωφροσύνην ἔθετο τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, τὴν περὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις, φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότου. Vide Plutarch. de *Cupid. Divit.* T. II. p. 525. Philoſtrat. V. A. I. c. 10. Quod vero ait Athenaeus, Sophoclem fuiſſe τῶν ἀπολαυστικῶν ἕνα, hoc in mentem revocat Jonis poetae fragmentum (Athen. Lib. XIII. p. 603. F.) quod, quoniam elegantiſſimum eſt, et ab eo loco, quem tractavimus, minime alienum, hac de tali viro ſcribendi occaſione data, illuſtrare conabimur. Sophocles igitur ad claſſem contra Samios deducendam Athenis profectus quum in inſula

Chio devertisset apud Hermesilaum, ibique, ut erat homo ad omnem festivitatem inter pocula factus ac compositus, (ἀνὴρ παιδιώδης παρ' οἶνον καὶ δεξιὸς) cum puero, vinum ministrante, paullo liberius jocando effecisset, ut *pudore* parvulus *suffunderetur*, pulchre Phrynichum dixisse adfirmavit:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Hoc audiens, nescio quis, qui accumbebat, gente Eretrius, professione grammatista, tali oratione adortus est Tragicorum graecorum principem: σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει, ὅμως μέντοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ· εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. Quid igitur Sophocles? Γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς, οὐδὲ τόδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι,

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος;

Οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων Χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα; Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φάς, Ῥοδοδάκτυλον; εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφοῦς χεῖρας καὶ τὸ γυναικὸς καλῆς ποιή-

σας. (Winckelmannus parum perspectum habuisse horum verborum sensum videtur, quum inde efficere vellet, veteres artifices Apollinem pinxisse χρυσοκόμαν. Quod manifesto falsum est. Hoc vidit etiam, nisi fallor, Carolus Fea ad Histori. Artium T. I. c. V. p. 379. Idem sententiam totius disputationis ita constituit: *Ateneo dice in sostanza, che non tutto quello che comparisce bello, o bello si crede communemente, è creduto tale dai pittori, e ne da alcuni esempi messi in bocca di Eretrio, e di Sofocle.* Ne hoc quidem verum est. Sophocles, si quid video, probare inprimis voluit, aliam esse verborum, quibus poetae, aliam signorum, quibus artifices utuntur, ad animum vim et efficaciam; *non aequam* esse pictoribus atque poetis quidlibet audendi *potestatem*; quae digna est tanto viro haud dubie animadversio. Hanc judicii ἀκρίβειαν defuisse ludimagistro graeco, non mirabuntur, qui reputaverint, nostra etiam et patrum nostrorum memoria in eundem errorem incidisse viros elegantissimos atque eruditissimos, anteaquam inventus esset Lessingius, qui picturam et poesin certis fere ac definitis regionibus circumscriberet. — Toupius de hoc fragmento agens in Epist. Crit. p. 91. ed. Lips. ultima verba corrigit hoc modo, πορφυροβάφου χεῖρας — ποιῆ-

σειε. *the hands of a purple-dyer, and not of a fine woman.* Egregie!) Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο. εἴρητο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα, εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος. φάντος δὲ καθορᾶν· ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σου. προσαγάγοντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρα γένηται. ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν. ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. ἆρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Utrum Pericles in hoc convivio interfuerit, e verbis Jonis Chii conſtitui non poteſt. Neque tamen dubito, quin huc referenda ſit narratio, quae extat apud Ciceronem Offic. Lib. I. 40. „Turpe eſt — valdeque vitioſum, in re ſevera convivio dignum, aut delicatum aliquem inferre ſermonem. Bene Pericles, cum haberet collegam in praetura Sophoclem poetam, hique de communi officio conveniſſent, et caſu formoſus puer praeteriret, dixiſſetque Sophocles, *O puerum pulchrum, Pericle! At enim prae-*

torem, Sophocle, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere.“ Sententiam nostram confirmare videtur Plutarchus in Pericle p. 156. — Pergit Jon Chius: τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ ΠΡΑΣΣΟΙ. τὰ μέν τοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς, οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Toupius l. c. „quod legitur, ait, ἔλεγεν καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι, longe ineptissimum est. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ π α ί ζ ο ι, *cum biberet, vel hilarior esset.*“ Hoc vehementer languet et a vulgata lectione nimis recedit. Scripsisse videtur Jon, ΒΡΥΑΖΟΙ, *quum biberet, aut convivaretur.* Hesychius. ἐβρύαζεν. εὐωχεῖτο. ἐβρυάζοντο. εὐφραίνοντο. Archilochus βρύζειν dixit, si vera est lectio, apud Athen. Lib. X. p. 447. B.

Ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρὴξ ἀνὴρ

Ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἔην πωλευμένη.

Ita locum emendavit Toup. Emendat. in Suidam P. II. p. 230. Aemilianus ep. II. Anal. T. II. p. 275.

Τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ἁ λίθος οἶδε βρυάζειν

Πραξίτελες· λῦσον, καὶ πάλι κωμάσομαι.

Atque haec de Sophocle, qui erat εἷς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων, *quod quidem animal haud contemnendum est*, ut scribebat Toupius, homo festivus.

Erycii.

Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις,
Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας,
Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
Τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ὡς ἄν τοι ῥείη μὲν ἀένναος Ἀτθίδι δέλτῳ
Κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

Anal. T. II. p. 298. Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 40. Brodaeus ad verſum 2. „ἄλοιτο πόδας. κινοῖτο. ſuper tumulum repat, eumque amplectatur. *pedibus ſaltet.*“ Obſopoeus vertit: O divine Sophocles, utinam tibi apud opimum ſeu pingue ſepulcrum ſcenica hedera ſemper ſaliat. Deinde haec addit: notabis μαλακοὺς πόδας pro μαλακοῖς ποσὶ poni. Hos interpretes ſecutus eſt Grotius:

Semper ad hunc tumulum molli pede, *magne Sophocles,*
Saltet, *ſcenarum gloria*, frons hederae.

Formae ἄλλεσθαι πόδας, pro ποσὶ, an alibi exemplum occurrat, vehementer dubito. Et fateor, me hunc locum olim de mendo ſuſpectum habuiſſe, adeo, ut verbo ἄλοιτο aliud ſubſtituendum putarem, cui *alligandi* vel *im-*

plicandi notio ſubeſſet, pedesque non hederae, ſed Sophoclis intelligerem, hoc ſenſu: *Semper tibi, o Sophocles, molles pedes implicet, alliget hedera.* Hac in re mirum in modum me confirmabat Propertius IV. El. VII. 79.

Pelle hederam tumulo, *mihi quae pugnante corymbo*
Mollia *contortis* alligat oſſa *comis.*

Utrumque autem poetam ex eodem fonte ſua derivaſſe, ſuadere etiam videbatur verſus epigrammatis 6.

— ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

Ita fere Propertius III. El. V. 21. (III. El. III. 43.)

Me juvat in prima coluiſſe Helicona juventa,
Muſarumque choris implicuiſſe manus.
Me juvat et multo mentem vincire Lyaeo,
Et caput in verna ſemper habere roſa.

Hunc enim locum male quidam, in his Burmannus, de pulvillis, roſa fartis, accipiendum eſſe arbitrantur. Cicero de Finib. II. 20. *quem quidem* (Regulum) *cum ſua voluntate, nulla vi coactus, praeter ſidem, quam dederat hoſti, ex patria Carthaginem revertiſſet — clamat virtus beatiorem fuiſſe, quam* potantem in roſa *Thorium.* Vide Gronov. ad Senec. Vit. Beat. c. 11. Nicaenetus ep. VII. Anthol.

Planud. I. Tit. LIX. Anal. T. I. p. 417. Οἰνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ.

Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ

Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκρογχωμένον.

Quae est Cod. Vatic. lectio, meo quidem sensu, optima. Nam δόμας pro μέγας, quod legitur apud Athen. L. II. p. 39. C. ad hunc locum minime accommodatum videtur. Horat. I. Epist. XIX. 44.

— fidis enim manare poetica mella

Te solum, tibi pulcher.

Sed nihil temere mutandum esse in epigrammate Erycii apparet e Philippi ep. XLV. Anal. T. II. p. 224.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας,

Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν.

Accedit auctoritas Suidae in v. Ἄλοιτο, quod explicat verbo κινοῖτο, ratione habita epigrammatis Erycii. Verbis igitur neutris ἄλλεσθαι et χορεύειν agendi vim hic etiam tributam videmus, quod alibi non observatum viris doctissimis interdum fraudi fuit. Euripides Hecub. 53.

— περᾷ γὰρ ἤδ' ἀπὸ σκηνῆς πόδα

Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.

Hic Wakefield in Diatr. Extempor. p. 10. scribit: „At heus! tu; quidnam hoc est, περᾷ πόδα? Monstrum puto — cujus nihil simile

in tragicis, opinor, extat; et procurandum. Refcripferim: περᾷ ποδί." Huic emendationi nullo modo favet, quem excitat vir acutiffimus, Eurip. Phoen. 100. κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί. Nam aliud plane dicendi genus eft ἐκπερᾶν τι ποδὶ, atque περᾶν πόδα, de cujus fincerítate dubitare nos non finunt exempla Philippi et Erycii. Ufum iftum verborum neutrorum, quem tranfitivum vocant, Atticorum proprium effe adfirmat Euftathius ad Il. I. 77. (τίς ἂν τάδε γηθήσειεν) p. 631. 18. Ἀττικίζει Ὅμηρος. — Φασὶ δὲ καὶ Κρατῖνον οὕτω που γράψαι, Γέγηθα τὸν ἄνδρα· τοιοῦτον καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. (Hippol. v. 1339.) καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· Ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε. (Philoct. v. 1314.) Eft ea veterum Grammaticorum confuetudo, ut rara quaevis Attica vocent. Nam verba neutra, quibus veteres Attici vim agendi tribuerint, perpauca repertum iri, recte monet Valckenarius ad Hippolytum p. 310. Is in locis allatis Homeri, Cratini, Euripidis, participium ὁρῶν fupplendum effe arbitratur, quemadmodum Brunckius ad Sophoclis l. c. et ad Aj. v. 790.

ὡς ἥκει φέρων

Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ,

fupplet participium ἀκούων. Scholiaftes apud

Villoisonum ad Iliadis l. c. οὐ λείπει τὸ ὁρῶν, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια ἡ ἐξ ἀντικειμένου, οἷον, τίς οὐκ ἂν κλαύσειε; καὶ ἐν Πανόπταις ὁ Κρατῖνος, γέγηθα τὸν ἄνδρα. Omnino ea inprimis verba, quae dolorem, laetitiam, caeterasque animi perturbationes vehementiores exprimunt, cum quarto casu consirui, non solum apud Graecos, sed etiam apud Latinos, videntur, ut *pallere aliquid*, Horat. III. Carm. 27. 26.

et scatentem
Beluis pontum mediasque fraudes
Palluit *audax.*

Pers. Satir. III. 43. *et intus* Palleat *infelix, quod proxima nesciat uxor.* Ita *pavere funera* Horat. IV. Carm. 14. 49. Propert. IV. El. V. 38. *has artes si* pavet *illa*, *tenes.* Horat. IV. Carm. 9. 13. *Non sola comtos* arsit *adulteri Crines.* Sophocles Aj. 136.

Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω.

Hic etiam ellipsin participii ὁρῶν locum habere credit Brunckius. Sed verborum compositorum alia esse ratio videtur. Scholiastes quidem rem ita expedit: ἐπιχαίρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται. τῆς Ἐπὶ πρὸς τὸ Σὲ συντασσομένης, ὅπερ καὶ

εἰς τὸ ἐπιθῆ ποιῆσαι. Atque haec Scholiastae animadversio egregie confirmat canonem, a Abreschio datum, Lect. Aristaenet. p. 86 *Verba e praepositionibus composita omne admittere regimen, quod praepositio, ex qua componuntur, nisi peculiaris quaepiam obstet verbi significatio.* Hinc restituenda est Moscho antiqua lectio in carmine, quod Anthologiae graecae inseruit Brunckius Anal. T. I. p. 410.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος. ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα.
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σατυρίσκος ἔφλεγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.
Ταῦτα λέγω πᾶσι τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Secutus Brunckium Valckenarius in nova carminum Theocriti, Bionis et Moschi editione recepit etiam v. 2. ἐπεμαίνετο Λύδα, posthabita, quam Stobaeus Gesner. p. 389. suppeditat, lectione:

Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδαν.

Scio et fateor, nihil magis tritum esse altera forma, ἐπιμαίνεσθαί τινι. Homer. Il. Z. 160.

Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια,
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι.

Quod Latini ubique imitantur. Horat. Sermon. I. IV. 27.

Hic nuptarum infanit amoribus, *hic puerorum.*

Lucian. Dial. Marit. T. I. p. 288. Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοί. Ubi T. Hemfterhufius: ufus verbi, ait, frequentiffimus et Homero notus Il. Z. 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. — Veriffimam effe lectionem,

Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδαν,

non folum propterea perfuafum mihi habeo, quod ἐπιμαίνεσθαί τι apud Philonem p. 416. B. inveniri teftatur Abrefchius l. c. fed quia ufu etiam et imitatione Romanorum haec forma ftabilitur. Propertius II. El. XXXIV. 25. (II. El. XXV. 25.)

Lynceus ipfe meus feros infanit amores.

Parum vero abfuit, quin hoc etiam loquendi genus exturbarent ac profcriberent viri docti. Apud Horatium II. Serm. III. 301. editur vulgo:

Qua me ftultitia, (*quoniam non eft genus unum*)
Infanire *putas?*

Sed Lambinus e conjectura, et Cruquius poftea e codice Martinio dederunt: Quam *me* ftultitiam infanire *putas.* De qua lectione ita ftatuit magnus ille Bentlejus: *certe plus fidei*

vel unius codici habendum est in servando Hellenismo, *quam centum in* interpolando. Baxterus contra: *Bentlejus*, inquit, *adductus auctoritate unius tantum codicis, reposuit*, Quam me stultitiam, *pro* Qua me stultitia. *Quae rara, cara.* Hoc nollem dictum. Horatius ipse Hellenismum illum confirmat II. Serm. III. 63.

Huic ego vulgum
Errori similem cunctum insanire docebo.

Similis est Graecorum dictio, αἴθειν χόλον, *ira excandescere*, quam non intelligens Planudes in epigrammate XX. Pauli Silentiarii Anthol. L. VII. p. 596. ed. Wechel. edidit:

Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον ἔνδικον ἔσχες,
Σβέσσον ἀγηνορίην, ἐγγὺς ἴδῃς ἐς Νέμεσιν.

Sed recte Brunckius Anal. T. III. p. 82. revocavit e codice lectionem αἴθες. Juvenal. I. Satyr. I. 165.

Ense velut stricto quoties Lucilius ardens
Infremuit, rubet auditor, *cui frigida mens est*
Criminibus, tacita sudant praecordia culpa.

Ubi nota pulcherrimam verborum, a rebus corporeis ad animum traductorum, oppositionem. In Moschi carmine v. 3. Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ, h. e. *amorem sui in ea excitabat*, quemadmodum Jupiter a Propertio dicitur *Semela combustus* II. El. XXX. 29. non *ambu-*

ſtus, quod, neſcio quis, voluit reponere. Apud Pindarum Olymp. X. 90. Luna *urit* ἕσπερον, h. e. radiis ac lumine ſuo colluſtrat:

Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.
Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-
σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

Quae verba ſimul illuſtrant elegantiſſimum locum Horatii I. Carm. IV. 5.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente
Luna:
Junctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede, dum graves
Cyclopum
Vulcanus ardens urit *officinas.*
Nunc decet aut viridi nitidum caput impe-
dire myrto,
Aut flore, terrae quem ferunt *ſolutae.*

Hic igitur, ſi verba per ſe ſpectes, Vulcanus *ardens urit* officinas, plane ut apud Juvenalem, Lucilio *ardente, rubet* auditor. Sed alius eſt verborum nexus, alius ſententiarum. Uterque poeta exprimere voluit vocem graecam αἴθων, quae nunc de animo inflammato, nunc de homine adhibetur, ſole aut igne peruſto; ut in Alexidis fragmento Excerpt. Grot. p. 557.

Aethiops, *Ustus et Eoo decolor Indus equo* (Propert. IV. El. III. 10.) vocatur αἴθων ἀνὴρ. (Vide Heynium ad Tibull. II. El. III. 55.) Vulcanum quidem, βάναυσον καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν; ut loquitur Lucianus Sacrif. c. 6. T. I. p. 531. hoc etiam sensu dicere Horatius potuit *ardentem;* (cf. Homer. Il. Σ. 410 — 415.) ignemque, dum Venus saltaret, in officina accendentem, secundum praeclaram summae antiquitatis imaginem, qua maritus, bene cupiens uxori, ignem in foco conjugis accendere perhibetur. Aeschylus Agam. 1445. de Clytemnestra:

Οὔ μοι Φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,
Ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμᾶς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.

Neque alio sensu vetus poeta Vulcanum vocasse videtur αἰθαλόεντα θεὸν, (quem *ardentem deum* dicit Claudianus LXXII. 3.) si recte intelligimus Suidam in v. Αἰθαλόεν. κεκαυμένον. — Αἰθαλόεις θεός. ὁ Ἥφαιστος, ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ κλυτοτέχνης λέγεται, ὡς ἔχων ἔνδοξον τὴν χαλκευτικήν. Caeterum cum Horatii loco pulcherrimo, quem descripsimus, inprimis componendum esse fragmentum τῶν Κυπρίων apud Athen. XV. p. 682. nuper admodum a nobis monitum est:

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας, ἄνθεα γαίης,
Ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη
Καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

Caput II.

Epigramma in Meleagri tumulum corrigitur. Deum humano corde quo sensu Propertius dixerit Amorem! Mythus Platonicus de parentibus Amoris, Πόρῳ *et* Πενίᾳ. *Amor et Psyche. Epigramma Meleagri in duas partes divisum.* Ἀντέρως. *Loca quaedam difficiliora Propertii, Euripidis ac Sophoclis illustrantur. Explicatio epigrammatis propositi.*

Meleagri.

Πτανὲ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ συὸς εὔαδε δέρμα;
    Καὶ τίς ἐὼν, στάλας σύμβολον ἐσσὶ τίνος;
Οὐ γὰρ Ἔρωτ' ἐνέπω σε. τί γάρ; νεκύεσσι πάροικος
    Ἵμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν Κρόνον. ἔμπαλι γὰρ δὴ
    Κεῖνος μὲν τριγέρων· σοὶ δὲ τέθηλε μέλη.
Ἀλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γὰρ, ὁ γᾶς ὑπένερθε σοφιστὰς
    Ἐσσί. σὺ δ', ὁ πτερόεις τοὔνομα τοῦδε λόγος.
Ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
    Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτόγραφον....

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 71. Anal. T. 1. p. 38. Amor, in tumulo positus, hoc nomine dici potuit πάροικος νεκύεσσι Ἵμερος v. 3. quatenus cum mortuis quasi habitare

videretur. Sed refpexit auctor epigrammatis ad elegantem dictionem, qua amor omnino hominibus παροικεῖ, συνοικεῖ. Xenophon. Sympof. VIII. 24. ὅ τε γὰρ οἶνος συνεπαίρει, καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι. Meleager ep. LII. v. 7. Καίτοι Καδμεῖον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον ψυχῇ συζεύξω. Propert. II. El. XII. 17.

Quid tibi jucundum ficcis habitare *medullis?*

Hoc tamen univerfe de curis, animum angentibus, dici notum eft. Clytaemneftra apud Sophoclem Electr. 783.

— ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

Quem locum ob oculos habuiffe crediderim Theocritum Eid. II. 55. ubi iterum fermo eft de Amore:

Αἲ αἲ, Ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

ut contra Theocritum nemo melius expreffit Horatio A. P. 474. ubi de poeta inepto, eodemque fua unice amante loquitur, qui

Indoctum doctumque fugat recitator acerbus;
Quem vero arripuit, tenet occiditque legendo
Non miffura cutem, nifi plena cruoris, hirudo.

Verfum epigrammatis octavum egregie perpo-

livit Brunckius, lapſus idem in reſingendo nono, quem ita interpolavit:

Ἐν προβολᾷ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα —

Sed ridiculum prorſus eſt Planudis commentum, qui vitioſam Codicis Vaticani ſcripturam, ΑΛΙΩι ΑΙΔ' ἀμφῆκες, corrigendam eſſe putabat ita, ut legeret, ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας. Quid, quaeſo, hoc eſt? Brodaeus vertit *vivis hominibus;* Obſopoeus: *in ſole*, id eſt, *in vita* anceps habebas munus et ad riſum et ad ſerium. Similiter Grotius, interpres elegantiſſimus:

Viventique fuit par vis, *ſeu ſeria mallet*
Seu joca, materiam ſive Cupido dabat.

Haec ſatis non feciſſe Brunckio, quis miretur? Sed neminem adhuc vidi, qui admittendam cenſeret emendationem, ἐν προβολᾷ, cui veteris ſcripturae nec vola ineſt, nec veſtigium. Aliam igitur viam ingreſſus Jacobſius Animad. Vol. I. P. I. p. 145. correxit: ἁ λαιὰ δ' αμφῆκες ἔχει γέρας, ſive, ἐν λαιᾷ. — Epigrammatum ſcriptores, qui opera artium adſpectabilia exponunt, ſaepenumero utuntur formula, οὐ μάτην, ut ſignificent, rem aliquam *non fruſtra*, ſed dedita opera ab artifice fuiſſe adjectam. Antipater Sidon. Anal. II. p. 31. ep. XCI.

Οὐχὶ μάταν ἕστακα, φέρω δέ τι σύμβολον ἀλκᾶς
Ἀνέρος· ἦν γάρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

Palladas ep. XCIV. Anal. T. II. p. 426.

Γυμνὸς Ἔρως διὰ τοῦτο γελᾷ καὶ μείλιχός ἐστιν·
Οὐ γὰρ ἔχει τόξον, καὶ πυρόεντα βέλη.
Οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δελφῖνα καὶ ἄνθος·
Τῇ μὲν γὰρ γαῖαν, τῇ δὲ θάλασσαν ἔχει.

Plura exempla cumulare nihil attinet. Aut enim egregie fallor, aut Meleager scripsit:

ΑΛΛΩΣ ΟΥΔ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἐς τε γέλωτα
Καὶ σπουδὰν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.

Vide Eurip. Orest. 708. Plato Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως πεπάνηται. Idem autem οὐ μάτην atque οὐκ ἄλλως. Timaeus. οὐκ ἄλλως προνοεῖ. οὐ μάτην. Ubi vide D. Ruhnkenium. Hesychius. Οὐ μάτην. οὐκ ἀληθῶς. forte, οὐκ ἄλλως. Strato ep. XXIV. Anal. T. II. p. 364. ὅτ' οὐδ' ἄλλως ἡδὺν ἔχω σε φίλον. Propertius, qui istam, priscae artis opera describendi rationem, qua singulis partibus probabilis subjicitur interpretatio, pulchre imitatus est Lib. II. El. XII. hanc etiam emendationem confirmat:

Quicunque ille fuit, puerum qui pinxit Amorem,
Nonne putas miras hunc habuisse manus?
Hic primum vidit, sine sensu vivere amantes,
Et levibus curis magna perire bona.
Idem non frustra *ventosas addidit alas.*

Sequitur pentameter, levibus ille Criticorum

conjecturis diu multumque vexatus, sed, si quis alius, probus ac sincerus,

Fecit et humano corde volare deum.

Nam quid sibi velit *deus humano corde*, optime interpretatur Propertius ipse his verbis:

Scilicet alterna quoniam jactamur in unda
Nostraque non ullis permanet aura locis.

(Pindar. Isthm. IV. 8. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.) Haec sensum omnino nullum haberent, si scripsisset poeta *humano ore*, sive *haud vano corde* Deum. Quo vero auctore Propertius, unus omnium poetarum latinorum doctissimus, Amorem dixit deum humano corde? divinae pariter atque humanae naturae participem? Fortasse is in animo habuit disputationem, quam cum Socrate instituisse fingitur Diotima in Symposio Platonico c. XXII. seq. Postea quam ibi docuisset femina prudentissima, Amorem boni pulchrique cupidine teneri, utroque nimirum carentem, id quod cadere non potest in naturam divinam, quaerit Socrates c. XXIII. Τί οὖν ἄν, ἔφην, εἴη ὁ Ἔρως θνητός; Ἥκιστά γε. Ἀλλὰ τί μήν; Ὥσπερ τὰ πρότερα, ἔφη, μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Τί οὖν, ὦ Διότιμα; — Δαίμων μέγας, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. — Quae deinceps de daemonum potestate atque

officio disputat Diotima, ea si quis accuratius cum Prologo *Rudentis* Plautino comparaverit, fieri non potest, quin utrumque locum ex eodem fonte, fortasse e disciplina Pythagorica, fluxisse mecum statuat. Sed haec praetereuntes attigisse satis habemus. Magis ad deum istum, humano corde praeditum, pertinet mythus, qui sequitur, Platonicus de parentibus Amoris Πόρῳ et Πενίᾳ, ejusque interpretatio: ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα, διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν, παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ᾽ αὐτῷ καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα. — ἅτε οὖν Πόρου καὶ Πενίας υἱὸς ὢν ὁ Ἔρως, ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε. — τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα, ἐπίβουλός ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρεῖος ὢν, καὶ ἴτης, καὶ ξύντονος — σοφίας τε αὖ καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἐστίν. — πατρὸς μὲν γὰρ σοφοῦ ἐστι καὶ εὐπόρου, μητρὸς δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. Detracto fabulae involucro, pater iste Amoris philosopho Pythagoreo aut Platonico diceretur νοῦς seu λόγος, mater ψυχή. filius, ex hoc connubio natus, Euripidi, in scena philosopho, est Ἔρως μαινομένᾳ κραδίᾳ (Hippol. 1274.) Xenophonti, qui communem habuit cum Platone auctorem, Δαίμων μέγας, ψυχῇ ἀνθρώπου ἰσούμενος (Sympos. VIII. 1.) Propertio, elegantissimo Graecorum

imitatori, *Deus humano corde.* Quae quidem duplicis naturae conjunctio quo magis appareret atque extaret, exortus eſt alius, qui *Amorem* cum *Pſyche* matrimonio jungendum ac copulandum cenſeret. Hic eſt fundus fabulae notiſſimae, quam literis conſignavit Apulejus. Animus nimirum humanus, quatenus cupiditatum illecebris eſt obnoxius, a graecis cum philoſophis tum poetis ſaepenumero vocatur per excellentiam ψυχὴ, qua de re docte egit Joannes Luzac Exercit. Academ. Specim. I. p. 32. ſeq. ubi tractat fragmentum Euripidis, quod hoc modo cum Schützio, Viro Clariſſimo, legendum eſſe putaverim:

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
Γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
Ψυχὴν τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Stobaeus Tit. XXX. p. 210. Gesner. Grotius p. 134. Haec igitur notio τῆς ψυχῆς fictiones peperit pulcherrimas, quarum praecipua eſt ea, quam legimus in Apuleji Metamorph. Lib. IV. Eandem ψυχὴν, ſecundum praeclaram Platonis imaginem, alis inſtructam, ita alloquitur Meleager in ep. LVIII. Anal. T. I. p. 18.

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχὴ, Ναὶ Κύπριν, ἁλώσει
Ὦ δύσερως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς

Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν,
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.

Hic ſi finem ſcribendi feciſſet, qui raro modum ſervat, Meleager, nemo amplius aliquid deſideraret. Nunc quatuor ſequuntur diſticha, quibus non erat hic locus. Sed haec fortaſſe culpa eſt librariorum. In unum facile coagmentari potuere, propter argumenti ſimilitudinem, duo epigrammata diverſa, quae certe non ita inter ſe colligata ſunt atque implicata, ut altera pars ab altera ſeparari commode non poſſit, ſalvo utriusque ſenſu ac menſura. Nihil definio. Sed ſeorſim expoſita reliqua etiam optime procedunt:

Ἀ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι δ' ἀναψύχεις πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
Οὐκ ᾔδεις' νῦν γνῶθι καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου' φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Priorem hujus epigrammatis partem ſemper componendam eſſe putavi cum Propertii Eleg. IX. Lib. I. inprimis cum verſibus 23 et 24.

Nullus Amor cuiquam faciles ita praebuit alas,
Ut non alterna preſſerit ille manu.

Mire hic hallucinatur Paſſeratius, cogitans de Cupidine ipſo, alas ſuas, quum propitius favet, ultro expandente et ad amatorem advolante, ſed alterna manu eas premente, ſeu inhibente, cum tardus venit. Alii locum emendare conati ſunt. Sed in Propertio *emendando* divam Criticen raro viris doctis propitiam fuiſſe, ſatis conſtat. Burmannus corrigit:

Ut non alterna *preſſerit ille* mora.

Quo nihil omnino proficimus. Fonteinius, cujus Obſervationes nunc iterum latent in ſcriniis Santenianis, verſu 25. *praebuit aures*, verſu 24. corrigebat, *Ut non et dura* vel *auſtera* preſſerit ille manu. Quibus quidem conjecturis nemo erit, quin praeferendam ducat emendationem Jacobſii, propoſitam nuper in Epiſtola ad Fridericum Aſtium p. XIX.

Nullus Amor cuiquam faciles ita praebet habenas,
Ut non alterna preſſerit ille manu.

Ita certe ſcribere potuiſſet Propertius, ſive dictionem ipſam ſpectes, ſive metaphoram, quemadmodum bene ibi monuit vir doctiſſimus. Quidni vero reſpicere potuerit poeta ad ψυχὴν amatoris, eamque ſibi cum Meleagro fingere alatam? Αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκεν. Conf. epigr. Meleagri LV. et LIX. Ejusmodi aliquid obverſabatur animo Vulpii, qui locum

haud male interpretatus est. Cum verbis graecis haec etiam compares Propertii v. 30. seq.

Quisquis es, assiduas o fuge blanditias.
Illis et silices et possunt cedere quercus:
Nedum tu possis, spiritus iste levis.

Quem autem ἄτεγκτον, e praeclara Ruhnkenii emendatione, ad Timae. p. 250. vocat Meleager vers. 9. eundem Euripides, quod supra diximus, Ἔρωτα μαινομένᾳ κραδίᾳ vocavit Hippol. 1268. seq. qua de re dubitabat Valckenarius:

Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι, σὺν δ'
Ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
Ὠκυτάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν θ'
Ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφαὴς, φύσιν
Ὀρεσκόων σκυλάκων
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει.

Omnes Codices v. 1274. exhibent μαινομένᾳ κραδίᾳ, si ab uno discesseris Florentino, in quo legitur μαινομέναν κραδίαν. Hic Valckenarius, Vir Summus, „praeferrem, inquit, vulgatis ᾧ μαινομέναν κραδίαν Πτανὸς ἐφορμάσει· *cujus cor furens invaserit Pinniger:* neque enim

Amoris est sed amantis *μαινομένα κραδία·* qual Medeae tribuitur in cognomine Trag. v. 433. Atque hanc lectionem, licet in suis etiam Membranis vulgatam invenerit, in textu reponere haud dubitavit Brunckius. Enimvero an credibile est, librarios faciliori lectioni substituisse difficiliorem? Insolentius certe est dicendi genus Ἔρως μαινομένα κραδία, πτανὸς, altero, quo amanti tribuitur cor furens. Quanquam ita intelligi fortasse voluit Euripides. Homerus Il. Z. 132. Bacchum vocat *μαινόμενον Διώνυσον.* Hoc *μανιοποιὸν* interpretantur Grammatici. Plato de Legg. VI. p. 869. E. *οὐ γὰρ ῥάδιον ἐννοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται.* Vide Plutarch. Vol. II. p. 15. E. et p. 791. B. Nihil tamen obstat, quo minus *μαινομένα κραδία* ipsi tribuatur Amori, quem toties crudelem, saevum, ferum poetae vocant, praesertim h. l. ubi non de Amore, placido *concordiae* auctore, sed omnium calamitatum fonte agitur, qui *non aequo foedere amantes*, ut Virgilius ait Aen. IV. 520. *curae habet.* Ejus perniciosa facinora praeclaro cantico complexus est Euripides v. 525. — 564. hac usus ingressione:

"Ἔρως, Ἔρως, ὃς κατ' ὀμμάτων
Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
Μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.

Hunc Amorem Graecos Ἀντέρωτα dixiſſe teſtatur Servius ad Virgil. Aen. IV. 520. „Ἀντέρωτα invocabat *contrarium* Cupidini, qui amores reſolvit; aut certe cui curae eſt iniquus amor." Recentiores Sophiſtae amorem *mutuum* intelligunt; cui ſententiae minime conveniunt ea, quae narrat Pauſanias Attic. c. 30. et Aelianus Fragment. p. 1039. qui, nominibus inter ſe permutatis, ſcribit: τῷ μὲν ἐραστῇ Μέλιτος ὄνομα ἦν, τῷ καλῷ δὲ Τιμαγόρας, ὥς φασιν. Ἦν δὲ ἄτεγκτός τε καὶ ἀμείλικτος ὅδε ὁ παῖς. Servio adſtipulatur etiam, niſi fallor, Valckenarius Diatr. p. 157. ubi deſcripſit Scholion ex Hermiae Commentario MS. in Platonis Phaedrum, quod nunc auctius atque melius legitur in Anecdotis Graecis Siebenkeeſii p. 56. ſeq. In eundem Amorem, contrarium Cupidini, duo extant epigrammata in Anthologia Graeca Lib. IV. p. 481. ed. Wechel. Anal. T. III. p. 205. quorum unum hoc eſt:

Κἀγὼ Κύπριδος αἷμα· κασιγνήτῳ δ' ἐμὲ μήτηρ
Ἥρμοσε τόξα φέρειν ἀντία, καὶ πτέρυγας.

De Amore adverso egregie scripsit Propertiu I. El. XIV. 15. seq.

Nam quis divitiis adverso gaudet Amore?
Nulla mihi tristi *praemia sint* Venere!
Illa potest magnas heroum infringere *vires,*
Illa etiam duris mentibus *esse dolor.*
Illa neque Arabium metuit transcendere limen,
Nec timet ostrino, *Tulle*, subire toro.
Et miserum toto juvenem versare cubili.
Quid relevant variis serica textilibus?

Locus, si quis alius, memorabilis, et animadversione dignus, de quo Interpretum neminem aliquid monuisse mirarer, nisi omnino verum esset, Propertium suum interpretem adhuc desiderare. Atqui hujus similem apud scriptores latinos non reperies; apud graecos unicum modo Sophoclis, tot illum virorum doctorum commentis vexatum, ut repetere ea pigeat ac taedeat. Loquimur de praeclaris illis versibus in Antigone 781. seq.

"Ερως ἀνίκατ', ἀμάχαν
"Ερως; ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
"Ος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
Ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
Φύξιμος οὐδείς,

Οὔϑ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
ϑρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμηνε.

De verſu 782. peculiaris extat Jo. Jacobi Steinbrychelii Epiſtola ad Villoiſonum V. Cl. in Muſeo Turicenſi. Eundem antea examini ſubjecerat Villoiſonus ipſe in Epiſtola ad Clariſſimum Virum Lorry, Pariſienſem Medicum. Quorum doctiſſimorum virorum conjecturas ſi quis cognoſcere cupiat, adeat Biblioth. Critic. Vol. II. P. III. p. 100. et p. 107. In iis certe non acquievit Wyttenbachius, medicinam exſpectans vel ab integriori codice, vel a vetere Scriptore, aut Grammatico, qui veram lectionem ſervaverit. Brunckius vero aut pro κτήμασι legendum κτήνεσι, aut nomini κτῆμα eandem ſignificationem tribuendam eſſe ſtatuit; quam tamen nullo exemplo confirmavit, neque confirmare potuit Vir Clariſſimus. „*Parum valet ad vim Amoris declarandam, ſi dicatur opulentos invadere.*" Hic reponas cum poeta:

Quid? non Antigonae tumulo Boeotius Haemon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?
Et ſua cum miſerae commiſcuit oſſa puellae,
Qua ſine Thebanam noluit ire domum?

Nonne Amor iſte *adverſus* recte dici potuit ἐν κτήμασι πίπτειν, aut Arabium, ſive *aeratum* tranſcendere potentiorum limen, qui tot re

gias ſtirpes peſſum dederat? qui Oedipum Jocaſtae, filium matri, junxerat? cujus vi ac conſiliis factum, ut Phaedra deſiderio Hippolyti, cum ſumma utriusque pernicie, exardeſceret? Scholiaſtes commemorat Herculem, cui Venus Jolen dederat conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φονίοις θ' ὑμεναίοις, ut eſt apud Euripidem Hipp. 551. quem ſupra jam teſtem excitavimus. *Si quid noviſti rectius iſtis, Candidus imperti; ſi non, his utere mecum.*

Paene oblitus eram, monere, lectionem Euripideam, μαινομένᾳ κραδίᾳ, niti etiam auctoritate Catulli, qui, loquens de Ariadne, non aequo foedere Theſeum amante, exclamat: (Epith. P. et Th. v. 94.)

Heu! miſere exagitans immiti corde *furores,*
Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces,
Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondoſum,
Qualibus incenſam jactaſtis mente puellam
Fluctibus, in flavo ſaepe hoſpite ſuſpirantem!

Sed ut in Euripide μαινομέναν κραδίαν praeferebat Valckenarius, ita Doeringius in Catullo,

Heu! miſere exagitans immiti corda *furore.*

Dubitabat vir doctiſſimus, an recte in latina lingua, *exagitare furores*, dici poſſet pro *concitare, commovere furores.* At ita, praeter

alios, loquitur Cicero Att. III. 7. *ne et meum moerorem* exagitem, *et te in eundem luctum vocem.* Vide Ernesti ad Tacit. Annal. Lib. IV. 12. *recentem Liviae conscientiam* exagitare.

Ut revertar ad epigramma Meleagri, unde digressa est oratio, nunc reliquos versus, quos supra omisi, illustrabo:

"Αλλως οὐδ' ἀμφῆκες ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
Καὶ σπουδάν, καί που μέτρον ἐρωτογράφον.
Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέος υἱῷ
Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης.
Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν "Ερωτι,
Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο.

„In hac interpretatione alati juvenis, ait Jacobsius, minime apparet, qua causa commotus quidve significans sculptor Meleagrum Calydonium alis instruxerit.“ Idem addit: „quo sensu accipienda sint verba μέτρον ἐρωτογράφον, non dixerim; de *versibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat.“ Equidem non tam de veritate interpretationis, quam de veritate operis descripti dubito. Hoc omnium maxime ineptum merito vocat praestantissimus Heynius Comment. Societ. Reg. Gotting. T. X. p. 120. Neque verisimile est, tale opus unquam ab artifice graeco fuisse elaboratum. Nullum profecto epigrammatum genus potiori jure ἐπιδεικτικὸν appellari potest, quam illud, quod ar-

tium elegantiorum monumenta describit. Hic enim campum nacti, in quo ingenium ostentare possent, poetae seriores, saepenumero opera exposuerunt, aut quae nunquam vidissent, aut quorum exempla nullibi extarent. Utcunque tamen sit, in hoc saltem diligentia adhibenda erat epigrammatis auctori, ut interpretatio sibi constaret. Igitur figuram pueri, quam in tumulo isto stetisse fingit, ejusmodi symbolis ornavit, ut aliquis incidere posset in Meleagrum Calydonium. Eandem alis instruxit, ut appareret, hunc Meleagrum res amatorias tractasse, καί που μέτρον ἐρωτογράφον. Accedebat γέρας ἀμφῆκες, gladius anceps, qui significaret dicendi genus σπουδογέλοιον. Menippum scilicet Gadarensem imitatus erat Meleager, ut multi alii; inter Romanos, Varro, quemadmodum ipse testatur apud Ciceronem Acad. Quaest. I. 2. *Et tamen in illis veteribus nostris, quae Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conspersimus, multa admista ex intima philosophia, multa dicta dialectice* etc. Tandem summam faciens omnium, quae per partes eundo, singulatim indigitaverat poeta dicam an sophista? addit:

Χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μοῦσαν Ἔρωτι
Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσαο.

Ita recte Brunckius vitiofam Planudis lectionem Σοφίαν εἰς μίαν emendavit. Graeci utrumque dixiffe videntur εἰς ἕνα, et εἰς μίαν τινὶ v. c. ἁρμόττεσθαι, καθεύδειν, ratione habita fubjecti praecedentis. De forma communi εἰς ἓν nemo dubitat. Mafculini generis exemplum occurrit apud Theocrit. Eid. XX. 37.

Ἐνδυμίων δέ τις ἦν; οὐ βωκόλος; ὅνγε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

Magna hic eft Criticorum diffenfio. Scaliger εἰς ἓν corrigit, quod verfum enervat: D. Heinfius εἰς ἅμα, quod placet Valckenario; alii εἰς ὁμά, Brodaeus denique εἰς ατόμα hinc effecit, in quo reconditi aliquid ineffe debet, quod equidem non affequor. Reliquum eft, ut vulgatam revocemus; de quo nunc viderint alii. Locum Theocriti comparavit cum Catulli Com. Beren. v. 5. Valckenar. Fragment. Callimachi p. 65. — 76.

Ut Triviam, furtim fub Latmia faxa relegans,
Dulcis Amor gyro devocet aërio.

Extat fimilis locus apud Senecam Hippol. v. 318. unde confirmari videtur lectio Catulliana *gyro*:

Arfit obfcuri dea clara mundi
Nocte deferta, nitidosque fratri
Tradidit currus aliter regendos.

Ille nocturnas agitare bigas,
Difcit, et gyro breviore flecti.

Sententiam Meleagri haec illuftrant Euripidis Med. 843. ubi Venus dicitur Athenienfibus fuis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

Idem in Hercule v. 673. magis adhuc appofite:

Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
Μούσαις συγκαταμιγνὺς,
Ἁδίσταν συζυγίαν.

quo, praeter caeteros, fpectaffe Themiftium Or. XXIV, p. 303. A. monuit Valckenarius Fragm. Callimachi p. 280. Plutarchus T. I. p. 432. οὐ φεύγει χάριν ἀποδείξεως συνεργὸν ὁ λόγος, οὐδ' αἰσχύνεται ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας συνκαταμιγνὺς καλλίστην συζυγίαν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ἐκ τοῦ φιλοκάλου μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀναδούμενος τὴν πίστιν.

Caput III.

Varia Meleagri epigrammata sub examen vocantur. Galeuus locum Euripidis conjunxisse videtur cum loco quodam Aeschyli, ita, ut utrumque confunderet in unum. Quo sensu Graeci dixerint ἐξερέειν, εἰπεῖν τι εἴς τινα, *ac similia!* Τύπος ἔρωτος, *latine imago. Meleager et Theocritus cum Platone comparati. De formulis* εἰς ὕδωρ, εἰς οἶνον, εἰς τέφραν γράφειν. *Epigramma Nicarchi emendatum, Leonidae Tarentini illustratum.* Πόδες αὐτόματοι. *Theocriti locus conjectura tentatus. M. Argentarii epigramma corrigitur. Aeschylus* Ἀβίους *dixit* Γαβίους *in Prometheo Soluto.*

M e l e a g r i.

Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα, Σελήνη,
    Καὶ Νὺξ, καὶ κώμων σύμπλανον ὀργάνιον,
Ἆρά γε τὴν φιλάσωτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
    Ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ' ΑΠΟ ΔΑΟΜΕΝΗΝ;
Ἤ τιν' ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαράνας
    Δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
Ἓν τόδ' ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
    Σῶν κώμων, στοργῆς σκῦλα τάδ' ἐκρέμασε.

Anal. T. I. p. 20. Lectionem Apographi Lips. corruptam, ἀποδαιομένην v. 4. tuetur Reiskius Misc. Lips. T. IX. p. 457. vertens, *sese lychno*

diligenter amburentem. Sed amica iſta ζηλότυπος, quemadmodum in lemmate vocatur, de longe alia re, quam de pilorum ambuſtione, conſilia agitaſſe videtur. Propius a vero abeſt Salmaſii correctio, πόλλ' ἐπαρασμένην, quae tamen nimis a veteri ſcriptura diſcedit. Lucernae quidem quin miſerias ſuas effundere potuerit ἄγρυπνος illa, dubitari non poteſt. Vid. Meleagri ep. LXXI. Aſclep. ep. XXV. Praeſtat igitur legere:

Ἄγρυπνον, λύχνῳ πόλλ' ΑΠΟΚΛΑΟΜΕΝΗΝ;

Ἀποκλάειν, ſive ἀποκλαίειν interdum eſt *elugere.* Lucianus de Dea Syr. T. III. p. 454. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ. Eadem vis ineſt verbis ἀποκηδεύειν, ἀπαλγεῖν, aliis. Vide Valckenar. ad Herodot. p. 122. 84. et p. 706. 51. Noſtrae emendationi favet etiam Ariſtophanes Veſp. 564.

Οἱ μὲν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιθέασι
Κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν
ἐμοῖσιν.

Adde Euripidis fragmentum ex Oeneo apud Stobaeum Tit. CXII. p. 583. Grot. p. 469.

Σχολὴ μὲν οὐχί. τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Haec paululum immutata leguntur apud Galenum de Hippocr. et Plat. Lib. IV. circa finem:

καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ κατὰ τὴν λύπην ἀγωγόν. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως τερπνὸν τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας. Hinc Valckenarius Diatr. p. 197. versum hunc formavit ut Euripideum;

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Musgravius, eodem Galeni loco adductus, reposuit Fragm. p. 459. ed. Beck.

Τερπνὸν τὰ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Sed non animadverterunt viri, in hoc literarum genere primarii, apud Galenum duo diversorum scriptorum loca inter se permutata esse, et confusa, unum Euripidis, alterum Aeschyli, id quod in ejusmodi sententiis facile fieri potest, et alibi factum est. Aeschyl. Prometh. 642. ed. Schütz;

Ὡς κἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
Ἐνταῦθ', ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

Suum igitur utrique reddamus, quoniam possumus, et quidem Euripidi:

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν,

Aeschylo, magna lectionum varietate h. l. laboranti:

Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.

Comparandum est Menandri fragmentum, Emendat. Bentl. p. 94.

Καὶ γὰρ ἐποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον
Καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκείως ὁρᾷ

Ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται

Τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφρονεῖν.

His ſcriptis vidi, Jacobſium Animadv. Vol. I. P. I. p. 81. aliam quidem medicinam corrupto Meleagri loco paraſſe, eundem tamen re ipſa mecum conſentire. Corrigit enim, λύχνῳ πόλλ' ἀποδυρομένην, *multa de ſolitudine ſua ad lucernam querentem.* Mihi, ἀποκλαιομένην, vera videtur lectio. Sophocles Philoct. 691.

οὐκ ἔχω βάσιν

Οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,

Παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον

Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν.

Miſerias igitur *ſuas alteri narrare* graece dicitur, ἀποκλαίειν, ἀποδύρεσθαι v. c. στόνον τινὶ et παρά τινι. Accedit ἀποδύρεσθαι πρός τινα, ut loquitur Demoſthenes in Stephanum I. καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥάων ἔσομαι. Quaeritur, an Graeci etiam dixerint, ἐξερέειν ἄλγεα εἴς τινα! Hoc certe crediderunt magni viri, H. Grotius, Bentlejus, Toupius, qui in notiſſimo illo Callimachi fragmento, quod legitur apud Stobaeum Tit. CXII. conſtruebant verba hoc modo: ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἄλγεα ἐξερέῃ. Ac Toupius quidem diſerte ait, Epiſt. Crit. p. 37. ed. Lipſ. „idem ἐξερέειν ἀνδρὶ et ἐξερέειν ἐς ἄνδρα.“ In hac haereſi equidem ipſe fui, quum

putarem, Callimachum scribere potuisse, εἰπεῖν ἄλγεα εἰς ἄνδρα συνέμπορον. At, si audimus Virum Doctissimum, „*aliquid cuipiam dicere* aut *patefacere* graece nunquam dici potuit εἰπεῖν τι εἰς τινα, quod foret *aliquid in quempiam dicere*, *sermone in aliquem invehi*, *eive male dicere*, sed εἰπεῖν τί τινι, ut ἐξερέειν ἄλγεα κωφαῖς μαψαύραις.“ Recte! Occurrit tamen formula ista sensu paululum diverso cum alibi, tum apud Euripidem Hec. 303.

Ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι.

Idem Bacch. 717. (707. ed. Brunck.)

Καί τις πλάνης κατ' ἄστυ, καὶ τρίβων λόγων,
Ἔλεξεν εἰς ἅπαντας.

Apud Herodotum VIII. p. 631. ubi antea erat πρὸς πάντας, nunc legitur, εἶπέ τε ἐς πάντας. Sed peculiarem praepositionis εἰς, his ac similibus verbis junctae, elegantiam dudum notavit is, qui omnes graecae linguae idiotismos in numerato habebat, T. Hemsterhusius ad Aristophanis Plut. p. 456. Exemplis, a viro magno ibi prolatis, adjiciamus locum classicum Homeri Il. Π. 573.

— ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.

Ubi vide Ernestum. Neque multum abit dicendi genus, quo utitur Homer. Il. K. 444.

Ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
Ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἦε καὶ οὐκί.

Sed consulendus inprimis est Hemsterhusius ad Aristophanem, ubi accurate de hac re exposuit laudans, praeter caeteros, Isocratem p. 132. A. λόγοι ζηθέντες εἰς τοὺς Ἕλληνας. Nos ad epigramma Meleagri progrediamur, quod legitur Anal. T. I. p. 16.

Αἰεί μοι δύνει μὲν ἐν οὔασιν ἦχος Ἔρωτος,
 Ὄμμα δὲ σῖγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
Οὐδ' ἡ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
 Ἤδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἔνεστι τύπος·
Ὦ πτανοί, μὴ καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
 Οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε.

In hoc epigrammate notatu inprimis dignus est τύπος iste Ἔρωτος, quem animo suo impressum se habere poeta dicit. Ea enim fuit veterum philosophorum opinio, animam vitiis concipere vibices ac cicatrices, omniumque adfectionum quasi imagines retinere. Vide interpretes ad Juliani Caesar. p. 55. Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 111. De amore locum insignem Plutarchi memorat Stobaeus LXII. p. 401. monente etiam Jacobsio Animadv. Vol. I. P. I. p. 70. Propertius II. El. XII. 13. τύπον istum *imaginem* vocat:

In me tela manent, *manet et* puerilis imago.
 Sed certe pennas perdidit ille suas.
Evolat heu nostro quoniam de pectore nunquam,
 Assiduusque meo sanguine bella gerit.

Haec ſatis conveniunt epigrammati graeco, eoque ducunt, ut legatur:

Ὦ πτανοί, μοι καί ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
Οἴδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε.

In his non ſubſtitit Meleager, ſed, ingenio abutens, eandem rem poetice tractare, et quaſi ſenſibus ſubjicere conatus eſt in alio epigrammate, Anal. T. I. p. 6. ubi, comparatione inter Praxitelem ſculptorem et puerum ὁμώνυμον inſtituta, alterum mutam tantum Amoris imaginem, alterum Amorem ipſum vivum videntemque in animo amatoris formaſſe fingit:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἁβρὸν Ἔρωτα
Ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον,
Πέτρον ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν ἔμψυχα μαγεύων
Τὸν τριπανοῦργον Ἔρωτ' ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ —

Ἔμψυχα alibi dicuntur ſigna, quae vivere ac ſpirare videntur. Theocritus Adoniaz. 81.

Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.

Quibus omnibus vide, quam egregie reſpondeant haec Platonis Phaedr. T. X. p. 382. ed. Bip. Δεινὸν γάρ που, ὦ Φαῖδρε, τοῦτ' ἔχει γραφή, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφίᾳ. καὶ γὰρ τὰ ἐκείνης ἔκγονα ἕστηκεν μὲν ὡς ζῶντα· ἐὰν δ' ἀνέρῃ τὶ, σεμνῶς πάνυ σιγᾷ. ταυτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι. (Noſſis ep. X. Anal. T. I. p. 196. Ὡς

ἀγανῶς ἕστηκεν.) ὅταν δὲ ἅπαξ γραφῇ, κυλινδεῖται μὲν πανταχοῦ πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν, ὡς δ' αὔτως παρ' οἷς οὐδὲν προσήκει. Hujus igitur fermonis, ut cum Meleagro loquamur, quafi ἄψυχος eft, et κωφὸς τύπος, alterius, qui in anima difcentis fcribitur, ζῶν καὶ ἔμψυχος. Pergit enim Socrates: Τί δ'; ἄλλον ὁρῶμεν λόγον τούτου ἀδελφὸν γνήσιον, (vid. Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 160.) τῷ τρόπῳ γίγνεται, καὶ ὅσῳ ἀμείνων καὶ δυνατώτερος τούτου φύεται; — Τίνα τοῦτον, καὶ πῶς λέγεις γιγνόμενον; — Ὃς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ, δύνατος μὲν ἀμῦναι ἑαυτῷ, ἐπιστήμων δὲ λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. — Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἄν τι λέγοιτο δικαίως. Redit Socratis oratio eo, ut demonftret, vivum animatumque fermonem longe praeferendum effe muto illi five fcripto, hominemque boni pulchrique fcientiam poffidentem curaturum effe, ut femina fua in animam difcentis fpargat potius, quam in chartam conjiciat perituram: οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράψει μέλανι σπείρων διὰ καλάμου μετὰ λόγων ἀδυνατῶν μὲν αὑτοῖς λόγῳ βοηθεῖν, ἀδυνατῶν δὲ ἱκανῶς τἀληθὲς διδάξαι, qui locus eft pulcherrimus. Alludit Plato ad duplicem ῥῆσιν, quae idem fignificat, ἐν ὕδατι γράφειν et ἐν ὕδατι

σπείρειν, ſive εἰς ὕδωρ γράφειν, atque εἰς ὕδωρ σπείρειν. Hinc dixit, neſcio quis:

Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφε.

Quod vero primus omnium adfirmaſſe fertur Heſiodus apud Apollodorum Lib. II. c. 1. p. 79 ed. Heyn. οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος, id Sophocles, uſus iſta proverbiali locutione, ita extulit, Fragm. p. 678.

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

Hoc probabile eſt in animo habuiſſe Catullum Carm. LXIX.

mulier cupido quod dicit amanti,
In vento et rapida ſcribere *oportet* aqua.

Quem locum nuper tractavit Doctiſſimus *Joannes Luzac* in Epiſtola ad Bavium Voorda, Virum Clariſſimum, praefixa Callimachi Fragmentis a Valckenario collectis p. 9. ſeq. ubi „Aqua, ait, profluens uſus eſt communis et vulgo adeunda: Vento ſi agitetur amnis, nihil rapidius, nihil inſtabilius: *Scribere*, ſcilicet, *in vento et aqua*, eſt *inſcribere aquae vento agitatae:*" (h. e. facere aliquid, quod fieri non poteſt, ſive, ut Suidas loquitur; εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. ὡς τὰ καθ' ὕδατος γράφειν. Idem, εἰς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.) Pergit vir doctiſſimus: „Sed an *in cyatho* quis ſcribat aut *vini* cado?"

(Quidni? Xenarchus vel in ipſo ſcripſit vino!) „An digito ſic ludat, an calamo? Id vel pueri fuerit, vel hominis plane ebrii aut male ſani.“ Miſeret me Burmanni Secundi, qui Xenarchi Comici verſum, quem ſervavit Athenaeus Lib. XII. p. 441. E.

"Ορκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω,

componens cum allato Catulli loco, ad Anthol. Latin. T. I. p. 541. eo progrediebatur, ut contenderet, poetam latinum ſcripſiſſe:

mulier cupido quod dicit amanti,

In vino *et rapida* ſcribere *oportet aqua.*

Profecto lubrica eſt haec via critica, et cui ſine prolapſione aliqua inſiſtere nemo adhuc potuit. Uterque locus ſanus eſt et Xenarchi et Catulli: neque de *erudito* pulvere cogitavit Suidas, quum haec notaret: Εἰς τέφραν γράφειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. ἐγὼ δὲ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, τὸ τῆς παροιμίας, οἶμαι δεῖν εἰς τέφραν γράφειν. At enim „Abſurdum tamen eſt, ſi quis *in vino ſcribat*, (adde, *in aqua!*) et Horatius inter *Plautinos ſales* tale dictum forte retuliſſet.“ Quid igitur faciemus Ariſtophane, caeteriſque huius farinae hominibus? Locus ipſe me admonet, ut rem exemplo aliquo illuſtrem. Dixit Euripides Med. 56.

'Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
"Ωσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ

Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Hoc satis graviter dictum! At ridiculum plane est, neque tamen absurdum, quod inde effecit Philemon apud Athenaeum Lib. VII. p. 288. D. Fragm. Cler. p. 330.

Ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ·
Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα.

Sed multo petulantior, ut alibi, ita hic etiam fuit Lucianus, Atticarum tamen elegantiarum retinentissimus scriptor, idemque veterum Comicorum diligentissimus imitator, qui, ut Timonis sui personam tueretur, quemadmodum observat T. H. illis αὔραις καὶ ἀνέμοις, illi γῇ καὶ οὐρανῷ, quibus calamitates suas alii deplorant, substituit solitudinem et *ligonem* T. I. p. 110. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Neque vero omittendus est Theogneti Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 671.

Ἐπ' ἀριστερ' ἔμαθες, ὦ πονηρὲ, γράμματα·
Ἀντέστροφέ σου τὸν βίον τὰ βυβλία.
Πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν,
Οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Sed praestat repetere exemplum ex Anthologia nostra, quo appareat, quam ridiculum in sensum elegantes graecae linguae dictiones

detorqueri interdum ſoleant ab Epigrammatariis. Raro occurret formula, τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν, qua utitur v. c. Menander apud Athen. p. 223. Ald.

— μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χόλαδας κεῖσθαι παχὺν,
Μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
Ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, Σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Grotius, legens, τὸ πνεῦμ' ἔχοντα πᾶν ἄνω, Excerpt. p. 708. vertit:

Mortis e generibus proprium ſi ſit capiendum mihi,
Optimum putem, jacere pinguem, tentis ilibus,
Vix loquentem, totum habentem ſupra in ore ſpiritum,
Eſitantem, clamitantem, Defluo voluptatibus.

Caſaubonus intelligit, quam Medici vocant, ὀρθόπνοιαν. Sed recte Clericus difficultatem reſpirandi, ex ſagina nimia ortam, *ſublimem ſpiritum* intelligendum eſſe vidit, quod comprobavit Bentlejus ad Epictatis fragmentum apud Pollucem IX. 57.

Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
Πεντεκοστατήρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

Haec ita a ſe emendata, in epiſtola ad Hemſterhuſium, interpretatur Bentlejus: „ſi quis ex plebe illa urbana, albus et ſoli inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel leviſſi-

mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit, ſtatim *anhelus fit* et ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. *ſublimi fugies mollis anhelitu.* quod Jul. Scaliger non intelligebat." Valcken. ad Theocr. Adon. p. 315. Sed neſcio, an nemo dixerit, τὸ πνεῦμα κάτω ἔχειν, praeter Nicarchum in epigrammate quodam, alludentem ſimul ad illud loquendi genus, ἄνω καὶ κάτω v. c. διαλέγεσθαι, quo abuſus eſt Alexis ad deridendum Platonem apud Diog. Laertium III. 27.

Εἰς καιρὸν ἥκεις· ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη,
Ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων,
Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ'.

Vide fragmentum Euripidis, ſicuti videtur, in Stobaeo p. 220. 17. Gesner. de quo agit Valckenarius Diatr. p. 199. coll. Luciani Abdicat. T. II. p. 167. ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια. Utraque igitur locutione conjungenda ſcripſit Nicarchus, ut eſt in Codice Palatino:

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον χαμαὶ Διόδωρος,
Ἤβδησεν ἔχει γὰρ πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Haec aliter a Planude, aliter a Brunckio ſunt conſtituta. Planudes, ſi fides habenda eſt librariis, legit Lib. II. Tit. XIV. ep. 6.

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχανεν Θεόδωρος,
Ἢ βδέσ'. ἔχει γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Brunckius Anal. T. II. p. 355. restituit:

χαίνεις, Θεόδωρε,

Ἢ βδεῖς· πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Felicius rem expediisse videtur H. Grotius, interpres *κριτικώτατος*. Vertens enim T. I. p. 419.

Vipera *namque infra sibilat atque supra*, manifesto legit Vir Summus, ut alibi planissimum me fecisse arbitror:

Ἢ βδέσ'. ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Hoc etiam apte dictum esse, et epigrammati in hominem, male loquentem, convenienter, quilibet, me non dicente, facile sentiet. Suus enim cujusque carminis, quod Cicero ait, sonus est, et quaedam intelligentibus nota vox. — Nicarchum imitatus est Incertus Anthol. Latin. T. I. p. 608.

Corpore par merulis, es par clamore cicadis.
Hinc differs, quod te tempora nulla vetant.
Dum loqueris, quaerunt cuncti, vox cujus ab ore?
Atque sonum alterius corporis esse putant.
Miramur, tantum accipiant quî membra furorem,
Ut sit forma levis, clamor et ira gravis!

Caeterum Socrates orationem, quam supra commemoravimus, ita concludit apud Platonem: πολὺ δ', οἶμαι, καλλίων σπουδὴ περὶ αὐτὰ γίγνεται, ὅταν τὶς τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος, λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν, φυτεύῃ τε

καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους· οἳ ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι βοηθεῖν ἱκανοί τε καὶ οὐχὶ ἄκαρποι, ἀλλὰ ἔχοντες σπέρμα. Similiter fere Meleager in altera epigrammatis jam allati parte:

— — ἔργα δὲ κρέσσων,
Οὐ λίθον, ἀλλὰ φρενῶν πνεῦμα μεθαρμοσάμενος.
Ἴλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὄφρα τυπώσας
Ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὸν Ἔρωτος ἔχῃ.

Hinc lux adfulget epigrammati Leonidae Tarentini, quod legitur Anthol. Plan. IV. Tit. XII. ep. 55. Anal. T. I. p. 230.

Θεσπιέες τὸν Ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθερείης
Ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
Ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω θεὸν, ὃν περὶ Φρύνῃ
Δερκόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

In verbo δερκόμενος haeſerunt VV. DD. Brunckius Lect. p. 50. ſcribendum eſſe putat, ὃν πυρὶ Φρύνης αἰθόμενος. Jacobſius, cui haec conjectura merito frigidiuscula, neque ſolita viri acutiſſimi ſagacitate excogitata videbatur, Emend. in Epigr. p. 2. ipſe tentavit, ὃν παρὰ Φρύνῃ Εὑρόμενος — λύτρον ἔδωκε. Videamus de vulgata lectione. Fingit auctor epigrammatis, Praxitelem Amoris ſignum non ab alio vel inchoatum abſolviſſe, vel repraeſentatum imitando expreſſiſſe, ſed a primo inſtituiſſe, *intuendo* veram dei imaginem, a Phryne acceptam, quam in Phrynes viderat ocellis. Hinc reddidit.

tanquam mercedem, fictum Amorem illi, a qua verum acceperat, ὃν ἔγνω θεὸν, ὃν περὶ Φρύνη Δερκόμενος σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων. Simonides ep. XC. Anal. T. I. p. 143.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ.

Conf. Plinius XXXIV. 8. *Spectantur et duo signa ejus diversos affectus exprimentia,* flentis matronae et meretricis gaudentis: *hanc putant Phrynen fuisse, deprehenduntque in ea* amorem *artificis,* et mercedem *in vultu meretricis.* Δέρκεσθαι autem eo sensu dixisse videtur Leonidas, quo Latini *intueri.* Cicero de Fin. B. et M. IV. 13. *Ut Phidias potest a primo instituere signum, idque perficere: potest ab alio inchoatum accipere.* huic est Sapientia similis. *non enim ipsa genuit hominem, sed accepit a natura* inchoatum. hanc intuens *debet institutum illud,* quasi signum, *absolvere.* Idem pro Archia 6. *Quam multas nobis* imagines, *non solum ad* intuendum, *verum etiam ad* imitandum, *fortissimorum virorum* expressas, *scriptores graeci et latini reliquerunt? quas ego mihi semper in administranda republica* proponens, *animum et mentem meam ipsa cogitatione hominum excellentium* conformabam. Xenophon Sympos. c. IV. 21. Ἦν

δὲ μὴ ὀνομάζω, ἧττόν τι μὲ οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ; οὐκ οἶσθα ὅτι οὕτω σαφῶς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγράφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην. Grotius epigramma bene vertit:

Thespiades verum Veneris venerantur Amorem,
Et qui non alio fluxit ab archetypo,
Sed quem Praxiteles in Phrynes vidit ocellis
Utque frui Phrynes possit amore, dedit.

Leve mendum, quod tenuitate sua effugit Editorum diligentiam, adhuc insidet Meleagri ep. XX. Anal. T. I. p. 8.

Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐκ πελάγευς ἅμα πόντου
Καὶ κλῶπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
Ἄρτι γὰρ ἐκ νηός με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
Ἀγρεύσας ἕλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόησα
Αὐτόματος δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθείς.
Ἀλλά, φίλοι, ξείνῳ βαιὸν ἐπαρκέσατε,
Ἀρκέσατε, ξεῖνοι, κἀμὲ Ξενίου πρὸς Ἔρωτος
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην.

Bouherius in contrariis illis sibique repugnantibus verbis αὐτόματος et ἄκων vi 6. offendens reponebat, αὐτόματος δ' ἑκὼν. Qua in re consentientem habet Brunckium T. III. p. 513. Lect. Jacobsio contra, doctissimo Ana-

lectorum interpreti, Bouheriana emendatione nihil frigidius videtur. Is ſenſum hujus loci egregie expreſſit: „Quidni is, quem cupiditas impellit, meliore ſui parte fruſtra repugnante et reclamante, ſponte ſua quidem, ſed tamen invitus, ire dicatur?" Retinendam igitur cenſet vulgatam lectionem αὐτόματος δ' ἄκων, qua commode uti potuiſſet Marcilius ad Horat. p. 78. ubi de Propertii II. El. XXV 19. (XIX. 59.) agens:

Ultro contemtus rogat, et peccaſſe fatetur,
Laeſus, et invitis ipſe redit pedibus,

legendum eſſe adſirmat, *invitus ipſe redit pedibus.* Sed hanc conjecturam merito cum Brukhuſio exploſit Burmannus. Magis etiam ridicula eſt Grammatici animadverſio ad Homeri, ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, Il. Δ. 43. Δοκεῖ δέ πως ἐναντίον εἶναι τὸ ἑκὼν, τῷ ἀέκοντί γε θυμῷ. Videtur ſane! Διὸ καλῶς ὁ Τρύφων, συναλείψας καὶ ἀποστρέφων τὸ α ἐν τῷ δῶκα, συνάπτει τὸ ἀεκὼν. ἵν' ᾖ, δῶκ' ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. Hoc vero ineptiſſimum! Neque tamen Meleager ſcribere potuit αὐτόματος δ' ἄκων, quod vel Propertii locus teſtatur, quo duce ſine haeſitatione corrigendum eſt:

Αὐτομάτοις δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.

Rem ipſam optime expreſſit Apollonius Rhod. III. 648. de Medea:

Δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
Αἰδοῖ εεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
Εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Idem III. 1152. ubi vulgo legitur *αὐτομάτη*:

Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης.

Horatius Epod. XI. 20.

Juſſus abire domum, ferebar incerto pede
Ad non amicos heu! mihi poſtes, et heu!
Limina dura, quibus lumbos et infregi latus.

Haud uno vitio depravatum eſſe videtur ejusdem Meleagri epigramma LXXII. apud Brunckium T. I. p. 21.

Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε,
Ἐννύχιος κράζεις πλευροτυπῆ κέλαδον,
Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
Καὶ τὸ φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἁδὺ γελᾷς ὀδύναις.
Ἄδε φίλα θρέπτειρα χάρις; καὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον
Ἔσχατα γαρύεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

Ad verſum 4. haec notavit Jacobſius Animad. Vol. I. P. I. p. 88. „cum puella igitur cubare putandus eſt poeta, quod non diſerte dixit. Paulo durior verborum compoſitio, *βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν*, corruptelae ſuſpicionem movet.“ Inſolentius hoc dicendi genus exemplo perquam apto illuſtrari poteſt. Sophocles Philoct. 1165.

Πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον
Εὐνοίᾳ πάσᾳ, πελάταν.
Ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι
Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

Subauditur πάρεστι. Schol. γνῶθι δὲ, ὅτι κῆρα τήνδ', ὅ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. Fortasse etiam diserte dixerat Meleager, se cum puella aut puero cubare. Lego equidem, invitis librariis:

Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
Παῖδα φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἀδὺ γελᾷς ὀδύναις.

Possis etiam legere παιδοφιλεῖν: *gaudes, tam breve noctis spatium superesse, quo pueri aut puellae amore frui mihi liceat.*

Ulcus praeterea latere in voce θρέπτειρα v. 5. quis dubitet? Θρέπτειρα est nutrix, θρεπτήριος is, qui nutritur, aut ad alendum idoneus. Nutricia ipsa vocantur θρεπτήρια, θρέπτρα, apud Homerum etiam, si sana est lectio, θρέπτα, de qua vide Eustath. ad Il. Δ. 477.

Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.

Reliquus est θρεπτὴρ, nutritor, quem Meleagro restituamus, legendo:

Ἆδε φίλα θρεπτῆρι χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον —
Haeccine est gratia, quam nutritori tuo refers?

Plane ita Meleager ep. CXVIII. Anal. T. I. p. 34.

Λάξ γὰρ καὶ κοτέων, Ἀσία, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
Ὕλακτευν. λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.

Verſ. 6. γαρύειν, garrire, ut φθέγγεσθαι in epigrammate M. Argentarii VIII. Anal. T. II. p. 267. de incondito avium ſono proprie dicitur, unde ortum eſt proverbium, ὄρνιθος τρόπου φθέγγεσθαι, *incondita verba deblaterare.* Theocritus Eidyll. I. 136.

Κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Ubi Stephanus aliique viri docti legere malunt δαρίσαιντο, inducti verſu Virgilii, (Eclog. VIII. 55. *Certent et cygnis ululae.*) qui referendus potius erat ad Theocrit. Eidyll. V. 136.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι.

Hunc etiam locum ante oculos habere potuit auctor ep. 465, quod legitur in Analectis Brunckii T. III. p. 250. Τολμῶεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν, ut adeo nullum hinc praeſidium repeti poſſit ad defendendam emendationem δαρίσαιντο, ſicuti olim putabam. In his, fateor, aliqua adhibenda eſt cautio, ne, ſimilitudines comparando, ad ineptias delabamur. Fac, Virgilium priorem Theocriti verſum in animo habuiſſe; quomodo haec verba *latine* exprimere

poterat? Latinae quidem linguae convenienter vertit, *Certent et cygnis ululae*, ut Lucretius III. 6. *Quid enim contendat hirundo Cygnis?* Illud γαρύειν rei, de qua agit Theocritus, adeo aptum est, ut, si γηρύειν τινὶ hoc sensu dici nequeat, vitium in alia hujus versiculi parte quaerendum putem. Legere igitur possis, id quod placebat etiam Schneidero, viro graece doctissimo:

Κὴξ ὀρέων διὰ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,

h. e. *garriendo, canendo, cum lusciniis certent noctuae.* Ea enim est vis praepositionis διὰ, cum verbis conjunctae, ut iis tribuat interdum certandi significationem. Theocrit. Eidyll. V. 22.

— ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστέ κ' ἀπείπῃς.

Quod Scholiastes reddit, ᾄδων ἐρίσω. Theocrit. Eidyll. VI. 15.

Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται.

Illa vero sponte sua delicias faciendo tecum contendit, ut vertit Valckenarius, qui laudat T. H. in Miscell. Observ. V. T. III. p. 53. Pindarus Olymp. II. 154.

σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ:
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς
Ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Scholiastes. ἀτελῆ καὶ περιττὰ καὶ ἀσύνετα φθέγγονται πρὸς τὸν συνετὸν καὶ θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ἀετὸν, ἀντιβοῶντες.

Meleagrum imitando expressit Marcus Argentarius Anthol. Planud. I. Tit. LX. ep. 16. Anal. T. II. p. 267. cui etiam epigrammati levem maculam adspersit librariorum incuria:

"Ορνι τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
Εἴδωλον κοίτης ᾤχετ' ἀποπτάμενον.
Ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
Ὠτοκόου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ΕΞΕΙΣ βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην.

Vers. 2. Verbum οἴχεσθαι, conjunctum cum participiis verborum, motum qualemcunque significantium, majorem celeritatis vim plerumque addere iis solet. Ut M. Argentarius, ita Homerus Il. B. 70. de somnio:

Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤιχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Plato Sympos. Vol. X. p. 189. ed. Bipont. ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος. Cf. Strat. ep. LXVI. Anal. T. II. p. 374. Similiter Homer. Odyss. Θ. 355. εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας Οἴχηται φεύγων. Valckenarius ad Callimachi Fragmenta p. 261. pro eo, quod vulgo legitur in ep. XLII. Anal. T. I. p. 471.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ,

reposuit, ᾤχεθ' ἑλοῦσα, *cepit, vicit, superavit.* Illud foret *abstulit*, ut Theocrit. Eid. XXII, 167. ἰδὲ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιῇ ἔχουσ' ἀνέμοιο. Epigramma M. Argentarii, quod descripsimus, pulchre vertit Grotius T. I. p. 247.

Quid somnium mihi, galle, fugas? cur, improbe, Pyrrhae
Avolat a stratis dulcis imago meis?
Hancne vicem reddis mihi? qui te polline pavi,
Uxoresque dedi tot tibi cortis aves?
Non tu nocte canes posthac, tibi juro Serapim,
Sacraque: jurati te vocat ara Dei.

Melius exprimere non poterat Grotius verba, ἀλλ' ἕξεις βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην, in quibus vitium latere primus suspicatus est Jacobsius, corrigens, Emend. in Epigr. p. 53. Φθέγξεαι αἱμάξας βωμόν. Forte legendum:

οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ΗΞΕΙΣ βωμὸν, ὃν ὠμοσάμην.

Ibis ad aram. Ἥκειν cum quarto casu construitur v. c. in fragmento Aeschyli, quod servavit Stephanus Byz. v. Ἄβιοι. Hos versus, nomine Σκυθῶν interposito, ita restituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 217.

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,

Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Hic Valckenarius: „Homeri Ἀβίους, ait, ab Aeschylo dictos Γαβίους, Stephano Grammatico narranti fidem adhibuimus; forsan hac etiam in re nimis creduli: potuit enim is vitio Codicis sui decipi; cur, obsecro, Homeri Ἀβίους, Γαβίους diceret Aeschylus? Alii hoc verum arbitrentur: — ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· Οὐ Δᾶν.“ Enimvero Stephanum non nimis credulum hac in re fuisse, testatur Scholiastes Venetus ad Il. N. 6. τούτους Αἰσχύλος Γαβίους φησίν. Idem tradidit Eustathius l. c. p. 916. scribens, Αἰσχύλος δὲ φασὶν αὐτοὺς Γαυΐους λέγει. Atque hanc Eustathii et Scholiastae Veneti animadversionem referendam esse ad Aeschyli Prometh. vinctum v. 419. putabat Godofr. Hermannus, vir egregius, Observat. Crit. c. I. p. 9. Sed Aeschylus Homeri Ἀβίους dixerat Γαβίους in Prometheo soluto, praefixo Γ ex F Aeolico nato, ut diserte ait Stephanus: Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ. Unde primam syllabam in Γάβιοι brevem esse intelligitur.

CAPUT IV.

De epigrammate Antipatri Sidonii in Nioben. Ἔνθεος κόμη, *insana caesaries. Philippi Thessalonicensis epigramma comparatum cum versione Ausonii. Callistratus corrigitur. Antipater Sidonius pronuntiare vix potuit κᾶδος pro κῆδος. Mulieres Syracosiae et Corinthiae, fortasse etiam Atticae male loquebantur. Pauwii de hac re sententia corroboratur loco Platonis in Cratylo. Verba Corinthia. Quid sit Sicilissitare apud Plautum? Cicero vertit Platonem Catulli epigramma in Arrium illustratur. Graece dici non potest,* χεῖρα νεύειν. *Quatuor deinceps Antipatri epigrammata, in Anacreontem, hirundinem, et Gallum corriguntur. Anacreontis locum, quem commemorat Himerius, ante oculos habuisse videtur Antipater Sidonius. Animalium pullos Graeci vocant nomine parentum, flexo in* δεύς. *Locus Aristophanis illustratus, Euripidis etiam in Phoenissis. Aera* χάος *appellavit Euripides, teste Probo. Fragmentum Diogenis Tragici emendatum, Pindari comparatum cum loco Catulli.*

Antipatri Sidonii.

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα χεῖρα νένευκας
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν,
Ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἁ δὲ λιπόπνους
Κέκλιται· ἆ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.

Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, κἀΐδι τειρομένα.

Anthol. Planud. IV. Tit. IX. c. 5. Anal. T. II. p. 18. Furentem prae dolore Nioben exhibet verſu ſecundo ἔνθεος κόμα. Latini plerumque diſtinguunt crines *paſſos* a crinibus *ſparſis*. Illi lugentium ſunt, et ſupplicum, hi vaticinantium et furibundorum. Sed audaciores poetae crines ſparſos, exemplo Graecorum, *inſanos* etiam dicunt. Statius Theb. X. 598.

Ille coronatos jamdudum amplectitur ignes,
Fatidicum abſorbens vultu flagrante vaporem.
Stant triſtes horrore comae, vittasque trementes
Caeſaries inſana *levat.*

Ad quem locum Barthius T. III. p. 1216. *inſana*, inquit, *caeſaries omnia prodigia vincere videtur.* Nolim equidem Statianum dicendi genus ubique, ut probum, defendere. Sed prodigium illud inſanae comae averruncari facile poteſt exemplis aliquot Anthologiae Graecae. Dioſcorides ep. XI. Anal. T. I. p. 495. de Gallo:

Ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι κόμην.

Antipater Sidonius ep. XXVII. Anal. T. II. p. 13. de eodem:

Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους.

Similiter Alcaeus Meſſenius ep. VIII. Anal. T. I. p. 488.

"Ενθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην.

Malum Argus, quem vocalem *fatidicum*que fabula tradiderat, propterea *inſanam* arborem vocat idem Statius Theb. V. 373. Haud facile in tali re offendet, qui tritas habet veterum poetarum, inprimis graecorum, dictionibus notandis aures. Iniquum tamen judicem poeta nactus eſt Jul. Scaligerum, cujus haec extat in iſtum locum animadverſio Poet. L. V. c. 12. *inſano Epitheto inſanam arborem dixit!*

Ultimum epigrammatis, quo de agimus, verſum vitio aliquo laborare, vel ex hac Grotii caeteroquin pulcherrima verſione apparet:

Non pudet ad coelum quod palmas femina tollis,
Impia lymphatas ſparſa per ora comas?
Latonae, foecunda parens, jam conſpicis iras,
Jurgiaque inſanae mentis acerba gemis.
Eſt quae natarum nece palpitat: altera ſenſu
Linquitur: huic nimium certa ſagitta venit.
Necdum crede mihi luctus finire: ſororum
Triſtia nam ſequitur fata virile genus.
Infauſta prognata die: nec meta laborum
Mors tibi. nam ſies, Tantali, morte ſilex.

Repraeſentaverat artifex aliquis, ſive quod ita

est, sive quod ita fingitur, repraesentaverat igitur miserrimam matrem propter subitam natorum mortem tanto horrore correptam, tanto stupore defixam, ut ea *diriguisse malis*, quod Ovidius ait, videri posset." Hoc poeta, fabulae subsidio usus, addidit de suo. Omnino illud notandum est, scriptores horum carminum plerumque in fine expositionis, quam vocant, addere sententiam aliquam, quae operis propositi argumentum quodam modo illustret. Hinc Ausonius interpolavit Philippi Thessalonicensis epigramma in Medeam Anal. T. II. p. 223.

Τίς σου, Κολχὶς ἄθεσμε, συνέγραφεν εἰκόνι θυμόν;
Τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον. ἤ τις Ἰήσων
Δεύτερος, ἢ Γλαύκη τις πάλι σοι πρόφασις;
Ἔῤῥε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. σῶν γὰρ ἀμέτρων
Ζήλων εἰς ἃ θέλεις καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Quae non sufficere ratus Ausonius, addendo uno disticho, id quod volumus, satis illustrat ep. 122.

Quis te pictorum simulavit pessima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Usque adeone sitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?
Numnam te pellex stimulat? numne alter Iason,
Altera vel Glauce sunt tibi causa necis?

Quin ne picta quidem ſis barbara, namque tui vi
Cera tenax zeli concipit immodicam.
Laudo Timomachum, matrem quod pinxit i-
enſem
Cunctantem prolis ſanguine ne maculet.*)

Sed hos verſus, ſi abeſſent, nemo deſideraret, quandoquidem idem fere ſenſus ineſt *diſticho* ſuperiori. Magis apta eſt ſententia, qua epigramma in Nioben concluſit Antipater Sidonius, utpote fabulae notiſſimae accommodata: *etiam in lapidem converſa priſtinorum malorum memoriam retinebis.* Hoc latet in verbo τειρομένα, cujus vis in Grotii verſione periit, quamquam is exprimere voluit vulgatam lectionem, κ' ἄϊδι τειρομένα, *nec meta laborum Mors tibi.* Sed hoc repugnat reliquis: *nam fies, Tantali, morte ſilex.* Igitur ſequenda eſt Brunckii ratio, qui recte monuit, Nioben in lapidem converſam non poſſe verſari *apud Plutonem.* Idem hic accidiſſe videtur librariis,

*) Timomachi Medeam, *anxia ſollicitis meditantem vulnera gnatis*, ut eſt in Culice, v. 249. Antiphilus deſcribens ep. XX. Anal. T. II. p. 174. hoc modo finit: Ἀρκεῖ δ' ἡ μέλλησις, ἔφα σοφός. αἷμα δὲ τέκνων Ἔπρεπε Μηδείῃ, κοὐ χερὶ Τιμομάχου. Hinc Calliſtratus XIII. p. 905. οὐ γὰρ ἄτεγκτος οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκών, ἀλλ' εἰς θυμοῦ καὶ ἀνίας ἔνδειξιν διῃρεῖτο. Vulgo, μανίας. Sed dixerat paulo ante Calliſtratus, καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών.

tque Scholiastis Homeri in loco classico de Niobes forte Il. Ω. 614.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
'Εν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει.

Ibi unus e Scholiastis haec animadvertit: ἀκύρως. πῶς γὰρ ἡ λίθος πέσσει; Φιλήμων δὲ ὁ Κωμικός φησι· ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πείθομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο, καὶ κήδεα πέσσει. — Talem hominem exhibet Macedonii epigramma, ipsa nive frigidius, Anal. T. III. p. 114. Sed praestat comparare egregium locum Sophoclis Antig. 823.

Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς
Πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
Δειράδας.

Perpetuus Graecorum imitator Propertius II. El. XX. 7.

Nec tantum Niobe *bis sex ad busta superba*
Sollicito *lacrymas depluit e* Sipylo.

Jam planum me fecisse arbitror, quae sit ve[ri] epigrammatis sententia, et quo modo corr[i]gendum sit verbum ΚΑΪΔΙ. Scripsit haud du[b]ie Antipater:

ἄπνοος αὐτὰ

Πέτρος ἔση, Νιόβα, ΚΗΔΕΪ τειρομένα.

Inter Epitaphia Heroum et Heroinarum, quae „antiqua quum apud Philologum quendam re[p]erisset" latino sermone convertit Ausonius, unum extat in Nioben ep. 27. cujus archetypum in Anthologia graeca non invenitur, sed dignum illud, quod hoc loco repetatur, quandoquidem commentarii instar est in eam, quam proposui, emendationem:

Niobae, *in Sipylo monte juxta fontem*, sepultae.

Thebarum regina fui: Sipyleia cautes
Quae modo sum. laesi numina Latoidum.
Bis septem natis genitrix laeta atque superba,
Tot duxi mater funera, quot genui.
Nec satis hoc divis. duro circumdata saxo
Amisi humani corporis effigiem.
Sed dolor, *obstructis quanquam vitalibus, haeret:*
Perpetuasque rigat fonte pio lacrymas.
Pro facinus! tantaene animis coelestibus irae?
Durat adhuc luctus, matris imago perit.*)

*) Exortus nuper est vir doctus, qui legere mallet, Πέτρος ἔση, Νιόβα, δάκρυσι λειβομένα. Sed hoc longius a vulg-

Haec ad ſtabiliendam emendationem, conſenſu viri acutiſſimi nunc etiam corroboratam, contuliſſe ſatis haberem, niſi vindicanda adhuc eſſet litera η in voce κῆδεϊ, quam Antipatro reddidimus. Jacobſius enim, quem verus epigrammatis ſenſus minime fugit, ſcribendum eſſe putavit, κάδεϊ τειρομένα. Quid vero intereſt inter hanc et illam, qua nos uſi ſumus, ſcribendi rationem? Permultum ſane! Nam vix credo, Antipatrum Sidonium, etſi dorica dialecto exaratum ſit hoc carmen, κᾶδος pronuntiaſſe pro κῆδος. Alcman, ſed aeolice ſcribens, Pindarus etiam dixit κάδεα. Idem facere potuit Sophron in Mimis, ſed τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Nam Syracoſiae mulieres et Corinthiae, (*Atticae* etiam) antiquioris dialecti retinentes, male loquebantur. Theocrito vero, aliisque ſcriptoribus, qui doricam recentiorem adoptarunt, haec et his ſimilia jure ſuo abjudicabat Valckenarius Adnot. in Adon. p. 199. ſeq. Haec legenti mihi in mentem venit eorum, quae in libro, errorum quidem refertiſſimo, ſed laude ſua

---

ta lectione abit. Neque vero cum Jacobſio legerem, Πέτρῃ ἔσῃ — τειρομένα. Hoc participium commode referri poteſt ad Nioben, ſalva noſtra interpretatione. Caeterum κᾶϊδι facilius permutari potuit cum κήδεϊ, quam cum κάδεϊ.

minime privando, (*Recherches philosophiques sur les Grecs* T. I. p. 189.) de mulieribus Atticis disputavit de Pauw: *les courtisanes, qui fréquentoient librement les écoles des philosophes, étoient infiniment plus instruites*, que les femmes de qualité, qui ne parloient peut-être pas même exactement la langue Grecque: *et il est aussi très-probable qu' on observoit le même phénomène* à Rome; *car Cicéron ne cite que cinq ou six dames Romaines dont le langage étoit pur et correct;* d' où l'on peut inférer que les autres parloient vicieusement le Latin, etc. Nemo, quod sciam, locum deprehendit, quem auctori hujus libri in mente haesisse, quum ista scriberet, perquam est probabile. Nimirum *Iliacos intra muros peccatur et extra.* Vide, quae de mulieribus Trojanis disputat Plato Cratyl. §. 12. ed. Fischer. Plato autem is fuit, cujus auctoritatem, quamquam non satis religiose, Pauwius sequeretur. Is in Cratylo §. 52. haec ait: οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο· καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ ε ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. — Πῶς δή; — Οἷον, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἱμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν· οἱ δὲ νῦν, ἡμέραν.

Redit tota res, ut apparet, ad ſolam pronuntiationem, quam tantum abeſt, ut mulierculis, (quae *multorum ſermonis expertes, ea tenebant ſemper, quae prima didicerant*) vitio verterit Philoſophus, ut potius hoc nomine eas laudaverit; quanquam negari vix poſſit, quin haec ab aliis, v. c. Comicis, in deteriorem partem explicari, et irriſione ludi potuerint, ut hactenus veri aliquid ſubeſſe videatur ſententiae Pauwianae. Ita quidem ſe res habuit cum Syracoſiis, quarum ruſticam in pronuntiando ſimplicitatem imitatur Theocritus in Adoniazuſis, ſecutus hac in re Sophronis Mimum, quo, ut videtur, mulieres Corinthias, in celeberrimo Iſthmiorum certamine ſuo more, dialecto et *ſoloecisinis* blaterantes, deriſerat. Hoc ſenſu *Corinthia verba* dici potuiſſe ab auctore Catal. II. Virgil. T. IV. p. 170. ed. Heyn. ſi quis affirmaret, me quidem haberet conſentientem. Iis, quae de Sophrone et Epicharmo egregie diſputavit Valckenarius, adde lepidam Ulpianum inter et Myrtylum de verbo βαλλίζειν altercationem apud Athenaeum Lib. VIII. p. 362. A. Intelligetur ita, quid ſibi voluerit Plautus Menaechm. Prolog. v. 11.

Atque adeo hoc argumentum Graeciſſat tamen:
Verum non Atticiſſat, at Siciliſſitat.

Videtur Plautus indigitare ſcriptorum Siculorum, ut Epicharmi et Sophronis conſuetudinem, vulgarem ſermonem imitandi, et voces vel inuſitatas recipiendi, vel inauditas cudendi, quum ſtatim exempli cauſa *Antelogium*, et in ipſa fabula ejusdem commatis plura verba addat, v. c. *glandiomidem ſuillam, laridium, pernonidem*, alia. Huc pertinet etiam Patruus *Pultiphagonides*, in prologo Poenuli, quae vox nec graeca eſt, nec latina. Vide Toupii Emendat. in Suidam P. III. p. 572. ed. Lipſ. Eadem licentia uſi ſunt Dinolochus, Rhinthon, alii; quod innuit Athenaeus III. p. 111. C. Sed Siculi, et reliqui fere magnae Graeciae populi, omnino *bilingues* erant. Vide Ruhnkenium ad Vell. Paterc. p. 16. et p. 20.

Locum Platonis, ſupra deſcriptum, paene vertit, certe in rem ſuam convertit Cicero de Orat. III. 12. *Equidem cum audio ſocrum meam, Laeliam*, (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conſervant, *quod multorum ſermonis expertes*, ea tenent ſemper, quae prima didicerunt) *ſed eam ſic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire. Sono ipſo vocis ita recto et ſimplici eſt, ut nihil oſtentationis aut imitationis afferre videatur.* — *Quare Cotta noſter, cujus tu illa* lata, *Sulpici, nonnunquam imitaris*, (hoc πλατειάζειν vocat

Theocritus Adon. v. 88.) *ut* Jota *literam tollas et* E *pleniſſimum dicas, non mihi oratores antiquos, ſed meſſores videtur imitari.* Quae media his interjecta ſunt verba: *ex quo ſic locutum eſſe* ejus patrem judico, ſic majores; *non aſpere, ut ille, quem dixi, non vaſte, non ruſtice, non hiulce, ſed preſſe, et aequabiliter, et leniter;* haec igitur verba ſeorſim exponenda duxi, ut componerem hunc locum cum lepidiſſimo Catulli epigrammate in Arrium. Mirum autem videri debet, quid ſit, quare Cicero pronuntiationis rectae ac ſimplicis, qua Laelia excellebat, cauſam a *patre* ejusque *majoribus*, Catullus contra pravam Arrii conſuetudinem, verba inflata et quaſi anhelata gravius efferendi, a *matre* ejusque *familia* repetendam eſſe putaverit:

Chommoda *dicebat, ſi quando commoda vellet*
Dicere, et hinſidias *Arrius inſidias:*
Et tum mirifice ſperabat ſe eſſe locutum
Quum, quantum poterat, dixerat hinſidias.
Credo, ſic mater, ſic Liber avunculus, *ejus*
Sic maternus avus *dixerit*, *atque* avia.

Valckenarius ad Fragment. Callimachi p. 62. „cur, ait, matrem ſolam et genus maternum in acerbiſſimo memoret epigrammate Catullus, optime, ni fallor, ipſemet intellexit Arrius." Satis conſtat, eodem tempore Romae in uſu

fuisse diversam pronuntiandi rationem, ita quidem, ut laus suavitatis ejus, quae leni literarum appellatione continetur, a Cicerone tanquam propria tribuatur quibusdam familiis, Laeliorum, Muciorum, Catulorum. Erant igitur multae aliae, quas barbaries aliqua domestica infuscaverat, Brut. 74. *Magni autem interest*, (eodem Cicerone auctore, Brut. 58.) *quos quisque audiat quotidie domi, quibuscum loquatur a puero: quemadmodum patres, paedagogi*, matres *etiam loquantur.* Fac, matrem Arrii ejusmodi stirpis prolem fuisse, quam barbaries aliqua domestica infuscaverat. Hanc, utpote mulierem, quae *incorruptam* antiquitatem facilius conservaret, probabile est, antiquam familiae et quasi per manus traditam dialectum retinuisse, marito licet melius loquente. Quo quidem posito, sequitur, Catullum, ut Arrium pungeret, majori jure matris, quam patris, mentionem injecisse. Atque hinc etiam apparet, haud vanam fuisse Pauwii, a multis tamen propterea vehementer notati, sententiam, quum diceret, e Ciceronis loco Brut. 58. effici, reliquas mulieres vitiose locutas esse.

Sed redeamus ad epigramma Antipatri Sidonii, quod nondum persanatum est. Quis enim non offendat in primo carminis versiculo?

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡΑ ΝΕΝΕΥΚΑΣ;

Quis vero unquam graece dixit, χεῖρα νεύειν, et quidem πρὸς Ὄλυμπον, pro, *manus tollere ad coelum*? Alterum νεύειν εἰς τὴν γῆν ſive πρὸς τὴν γῆν, *demittere caput*, *oculos*, *in terram*, ſatis notum; alterius exemplum nusquam occurrit. Neque ea loca, quae contulit Wakefield in Silv. crit. V. p. 64. inſolitum hoc dicendi genus ſartum tectumque praeſtant. Ut breviter dicam, quod res eſt, elegantiſſimum illud epigramma, duobus mendis, quoad ſcripturam, leviſſimis, quoad ſenſum maximis diu contaminatum, hoc modo legendum eſt:

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὄλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡ' ΑΝΕΝΕΙΚΑΣ,
Ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὦ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάβουλον ἔριν.
Ἁ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἁ δὲ λιπόπνους
Κέκλιται· ᾇ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὔπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἑσμὸς ἀποφθιμένων.
Ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, ΚΗΔΕΪ τειρομένα.

Manum *tollere* vulgo eſt, ἀνέχειν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα. Euripides Phoen. 1419. ἀναφέρειν dixit de pede:

Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,

pedem tollit ad regrediendum, retro fert, ἀνέχει, ut loquitur Tragicus Hippol. 1292.

Ἦ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις.

Quod Valckenarius p. 303. explicat, ἀναφέρεις, ἀνάγεις, five ἄνω ἔχεις. Homer. Il. H. 130.

Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι.

Quod expreſſit Ennius apud Ciceron. de Divin. I. 20.

Quanquam multa *manus ad coeli caerula templa*
Tendebam lacrymans, et blanda voce vocabam.

P. Burmannus ad Gratium Cyneg. 493. adfirmat, *multa* h. l. non neutro genere pro *multum*, ſed feminino pro πολλή, capiendum eſſe. Neque me fugit, Ruhnkenium hanc Burmanni ſententiam ſuam feciſſe in Epiſt. Crit. II. p. 142. ad Callimachi H. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. Sed πολλὰ et *multa*, Homeri et Ennii, plane ſibi reſpondent, ut hoc etiam neutro genere, ſive pro adverbio accipiendum eſſe videatur. — Caeterum hodieque extant Niobes ſigna Florentiae. Extant item duo Anaglypha, quorum alterum expoſuit Winckelman. Monument. 89. alterum Viſconti in Muſeo Pio-Clementino T. IV. t. 17. Nulli horum operum convenit epigramma Antipatri Sidonii. Unde hic etiam

ſuſpicio oritur, auctorem ficte loqui. Sed plura olim Niobes ſigna extiterunt, ut haec res ad liquidum perduci nequeat. Vide Heynium in Comment. Societ. Gotting. T. X. p. 112.

Ejusdem.

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
Εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων.
Βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἠϊθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δέ σε μοῦνον
Τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἑκηβολίας.

Anal. T. II. p. 26. Ἀνακρούεσθαι v. 4. proprie eſt, tentandi praeludendique cauſa citharae chordas impellere, ſicut in cantu dicitur, μέλος ἀναβάλλεσθαι. Vide T. H. ad Luciani Nigr. T. I. p. 47. Hinc ἀνάκρουσις idem eſt atque προοίμιον in nomo Pythio, quo Apollo ad pugnam cum Pythone ſe praeparans repraeſentabatur. Strabo Lib. IX. p. 290. ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν. Hoc loco ἀνακρούεσθαι νέκταρ eſt, *percutere lyrae carmen*, ut loquitur Propertius II. El. I. 9. Alii eodem ſenſu dicunt κρέκειν, ἀράσσειν μέλος. Unde cor-

rigendus est Paulus Silentiarius in Ecphras. S. Sophiae v. 3.

οὐδὲ τροπαίοις

Ἀμφὶ τυραννοφόνοις καναχηπόδα θυμὸν ἀράσσω.

Lege, ὕμνον ἀράσσω. Hymnos v. 38. εὔποδας vocat. Conf. Theocrit. Eidyll. IV. 30.

ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς

Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

Antipater Sidonius ante oculos habuisse videtur locum Anacreontis, cujus meminit Himerius Orat. XIV. p. 612. ed. Wernsd. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. — V. 5. Brunckius legit ἠϊθέου, Jacobsius, εἷς σὺ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός. In alia omnia abiit Grotius, qui malebat, Ἠϊθέων γὰρ ἔρωτος ἔφυ σκοπὸς, Smerdis scilicet, cui adeo, nova plane imagine, tribuendi forent arcus, telorumque, quibus Anacreontem vulneraret, conjectus:

Mortue Anacreion post pulchra poemata dormis,
Et tecum pernox dulce locuta fides.
Dormit et auricomus Smerdis, ver illud Amorum,
Cantabat nectar cui tua blanda chelys.
Nam fuit ardori juvenum scopus ille, *sed in quem*
Tela truce ex arcu mitteret, unus eras.

Ejusdem.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
Εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
Σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
Ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΟΥΑΣΙ κῶμος,
Ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
Μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

Anthol. Planud. III. Tit. XXV. ep. 50. Anal. T. II. p. 26. Versus 5 et 6, Brodaeus his verbis interpretatur: „quoniam et ego Bacchi auribus curae fui cantus, id est, canens, et vinolentae Harmoniae alumnus." Ita fere Grotius, qui vertit:

Auribus ut teneri vox semper grata Lyaei,
Qui dapis et Musae nuper alumnus eram,
Haec quoque non tolerem dulci sine munere Bacchi
Humano generi debita vasta loca.

Non miror, vulgatam lectionem displicuisse Brunckio, qui in Lect. p. 127. ipsius Anacreontis personam exprimi debere in hoc versu, ut et in sequentibus, recte animadvertit. Neque tamen *facilis* haec potest haberi emendatio, quam in textum recepit:

'Ως ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔποτε κώμων.

Aliam viam ingreſſus Jacobſius, Animad. Vol. II. P. I. p. 63. repoſuit:

'Ως ὁ Διωνύσου μεμυημένος ὄργια κώμων.

quandoquidem ego in myſteria comiſſationum Dionyſi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Me nondum poenitet conjecturae meae:

'Ως ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΗΘΑΣΙ κώμοις.

h. e. homo *conviviis adſuetus*, qualis Anacreon fuit, qui propterea etiam verſu minori dicitur, ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης. Ita loquitur Nonnus XXXVII. 493. 'Ηθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος. Idem l. c. 56. Παντοίαις ἀρετῇσι μεμηλότες, plane ut Pindar. Ol. I. 145.

'Α τέκε λαγέτας ἓξ

'Αρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.

Plura exempla collegit Dorvillius ad Charit. p. 580. et alibi. Eſt igitur μεμελημένος ἤθασι κώμοις idem, qui φιλόκωμος, ut Anacreontem vocat Simonides, Anal. T. I. p. 136. ep. LIV.

'Ως ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος

Παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν.

Incerti.

Ἀρτιγενῶν σε χελιδὼν οὖσαν μητέρα τέκνων,
Ἄρτι σε θάλπουσαν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
Αἶξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
Νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις,
Καί σε κινυρομέναν ἀπότ' ἄθροος ἦλθε δαΐζων
Ἤριπεν ἐσχαρίου λαβρὸν ἐπ' ἄσθμα πυρός.
Καὶ θάνεν ἠλιτοεργός. ἴδ' ὡς Ἥφαιστος ἀμύντωρ,
Τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παῖδας ἔσωσε γονάν.

Anthol. Plan. III. Tit. XXIV. ep. 14. Anal. T. II. p. 23. Defcripfi hoc epigramma ex editione Planudea, id quod, me etiam non monente, indicaffet primus ftatim verfus, quo nunquam vidi magis elumbem. Tales hexametros pangere folebant Tzetzes, Planudes, et ut quisque horum fimillimus erat, non Antipater, five is Sidonius fuerit, five Theffalonicenfis. Alterutrum enim hujus carminis auctorem effe, e Membranis conftat, quae verfum iftum hoc modo exhibent:

Ἄρτι νεηγενέων σε χελιδόνι μητέρα τέκνων.

Accentu mutato lectio, χελιδόνι, fervari poterit. Nam falfa eft Grammaticorum quorundam regula, Subftantiva oxytona in Vocativo literam ς ubique retinere. Vide fragment. Eu-

ripidis 34. ed. Beck. p. 497. Forma paulo rariore, χελιδονὶς, utitur Antipater Sidonius ep. XXVI. χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ, et Incertus ep. DCCXXXII. Anal. T. III. p. 310. Ut χελιδὼν et χελιδονὶς, ita in usu fuere ἀηδὼν et ἀηδονὶς. Quibus adde tertiam formam, χελιδὼ (Aristoph. Av. 1412.) et ἀηδὼ, (Sophocl. Aj. 628.) Eustath. ad Il. Θ. p. 604. 29. Τὸ Γοργοῦς, κλίνεται, ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν. Quae Pindaro dicta fuit Κηληδὼν, ea Atticis dici potuisset Κηληδὼ, οῦς, ut Γοργὼν, όνος, Γοργὼ, οῦς, et similia. Vide inprimis Etym. M. in v. Ἀρηγόνες.

Pullum hirundinis, quem νεηγενὲς χελιδονίδος τέκνον vocat Antipater, Achaeus Tragicus, teste Eustathio ad Homer. Il. I. p. 655. 2. dixerat χελιδόνος μόσχος, hoc versu:

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

Quicum confer Juvenal. Satyr. X. 230.

Ipse ad conspectum coenae diducere rictum
Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, *ad quem*
Ore volat pleno mater jejuna,

quoniam scilicet, ut ait Homer. Il. I. 323.

ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖαι προφέρῃσι
Μάσταχ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

Platon. Sympos. p. 239. ed. Bip. καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινομένα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. — Istam Achaei audaciam non ferens Eustathius adfirmat, poetam dicere debuisse non μόσχον, sed νεοττὸν aut χελιδονιδῆα. Ita enim Graeci pullos animalium vocare solebant, nomine parentum flexo in δεὺς, ut λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dicebant, luporum, leporum, columbarum pullos, de qua re suo more disputavit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. v. 121. p. 401. ita quidem, ut in *editis* Grammaticis vix quicquam praeter ea loca, quae ibi congesta sunt, repertum iri sibi ipse persuaderet vir unus omnium eruditissimus. Quod tamen secus est. Extant duae glossae apud Suidam, quae non modo doctrinam illam egregie confirmant, sed illustrant etiam locum quendam Aristophanis, cujus venustatem interpretes non satis assecuti esse videntur. Suidas igitur in v. Χαιριδεῖς. ὑπὸ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Exscripsit Suidas Scholiasten ad Aristophanis Acharn. 864.

Παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
Ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδεῖς βομβαύλιοι.

Dicaeopolis, qui tibicines iſtos Thebanos appellaverat σφῆκας, ut ſibi conſtet, eosdem deinceps vocat Χαιριδεῖς q. d. pullos Chaeridis, qui a Chaeride, tanquam veſpae a parentibus, didiciſſent τὸ βομβεῖν. Similis locus eſt in Avibus 360.

Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτί τί ἦν.
Τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδών,
Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον.

Eodem reſpexit Suidas in v. Περιστεριδεῖς. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς Περιστεριδεῖς. — Paululum conturbari iſta Valckenarii ratio videbatur animadverſione aliqua, quam e Philemonis Lexico Technologico Ms. delibatam cum amico communicaverat D. Ruhnkenius: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ, ὡς, ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, Πελαργίδης, τοῦ λύκου, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιόνης. Huic etiam gloſſae adſtipulatur Suidas in v. Λαγίδης. ὁ τοῦ λαγωοῦ. Sed ut a Philemone de gradu ſe dejici non paſſus Valckenarius, iſta omnia in -δεὺς terminanda eſſe recte ſtatuit, ita et Suidam aut erraſſe arbitror, aut ſcripſiſſe Λαγιδεύς. ὁ τοῦ λαγωοῦ. Atque hinc intelligitur,

quo spectet brevis illa sed docta Wyttenbachii, viri clarissimi, animadversio ad Plutarchum de Educ. Lib. c. II. ubi vulgo legitur: πάνυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης. οἵτινες Ἀρχίδαμον, τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in voce βασιλίσκους, exhibentes βασιλείδια, βασιλείδας, βασιλιδεῖς. Wyttenbachius, „*forte*, ait, βασιλιδεῖς, *licet a nullo codice confirmatum, verum est.*" Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. XIII. p. 566. A. βασιλείδια Theophrastus T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει.

Vers. 2. θάλπειν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι alii dicunt σώζειν. Antiphanes Excerpt. Grot. p. 625.

Ἐστὶ φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις
Αὐτῆς.

Euripides Hercul. Fur. 71.

Οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

Aeschylus contra eodem sensu dixerat ἐπώζειν, quod proprie est *ovis incubare.* Hesychius. Ἐπώζειν, ἐπικαθῆσθαι τοῖς ὠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς. ἐφημένη τάφῳ, Τέκνοις ἐπῳζε

τοῖς τεθνηκόσιν. Sed nutrix eosdem infantes θάλπει καὶ ψύχει, in fragmento Sophoclis apud Plutarchum Sympof. VI. 6. ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιοβῆς τέκνα τιθηνεῖται. (Fragm. Soph. p. 638.)

Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Vers 5. ἦλθε δαΐζων. Recte Brunckius repofuit δαΐξων. Valckenar. ad Adoniaz. p. 308. „verbis motum fignificantibus fic, ut notum eft, participiorum accedunt futura:“ quemadmodum iisdem, in futuro pofitis, accedunt participiorum praefentia, ut apud Eurip. Phoeniff. 259.

Σχῆμα φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐρινύων.

Alii legebant οἴσεται. Schol. ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως πορευθήσεται, quod neutri lectioni accommodari poſſe adfirmat Valckenarius, ratus, auctorem hujus adnotationis in fuo Codice fcriptum forte reperiſſe, ἂν Ἄρης τάχ' ἵξεται — φέρων. At εἴσεται h. l. non eft *cognofcet*, quod putabat vir praeclarus, fed futurum verbi εἶμι, *ibit*, adeoque idem quod ἵξεται aut πορευθήσεται. Homer. Odyff. O. 213.

'Αλλ' αὐτὸν καλέων δεῦρ' εἴσεται.

Ita etiam Latini, ut Propert. I. El. VI. 33.

Seu pedibus terras, ſeu pontum carpere remis
Ibis, *et accepti pars eris imperii.*

Reſtituenda igitur Euripidi ſua lectio εἴσεται φέρων, eo quidem, quem diximus, ſenſu. Alterius conſtructionis exemplum hoc eſt Med. 1384.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν 'Ερεχθέως
Αἰγεῖ συνοικήσασα τῷ Πανδίονος.

Longe diverſa eſt ratio eorum locorum, quibus *cognoſcendi* ſignificatum habet εἴσομαι, ut Ariſtoph. Nub. 1142. et Aeſchyl. Choeph. 303. Quibus adde Euripid. Iphig. in Aul. 970.

Τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν, πρὶν εἰς Φρύγας
'Ελθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τις με τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.

Conf. Plauti Miles Glor. Act. I. init.

Nam ego hanc machaeram mihi conſolari volo,
Ne lamentetur, neve animum deſpondeat,
Quia ſe jampridem feriatam geſtitem,
Quae miſera geſtit fractum facere ex hoſtibus.

Antipatri Sidonii.

'Εκ ποτὲ τις Φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ,
'Ρομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
Θηλυχίτων, ἀσκητὸς εὐσπείροισι κορύμβοις,
'Αβρῷ τε στρεπτῶν ἅμματι κεκρυφάλων,
Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην.

Antholog. Planud. VI. Tit. XI. ep. 1. Anal. T. II. p. 13. Vers. 2. pro ῥομβητοὺς est, qui legere malit ῥομβώδης, quod vereor, ne sit ridiculum. Πλόκαμοι ῥομβητοὶ sunt crines, summa vi jactati, rotati. Εὐστροφάλιγγα κόμαν vocat Antipater v. 18. Catull. Atys v. 23.

Ubi capita *Maenades* vi jaciunt *hederigerae.*

Juvenal. Satyr. VI. 313.

Nota Bonae secreta Deae, quum tibia lumbos
Incitat, et cornu pariter, vinoque feruntur
Attonitae, crinemque rotant, *ululantque Priapi*
Maenades.

'Ρόμβος etiam universe de motu et rotatione dicitur, ut apud Pindar. Olymp. XIII. 133. ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον. Quod vitiose exaratum in antiquioribus Hesychii Edd. legitur: Αἰθέρος τύμβος. οὐρανός· mutatum volebat Toup. Emend. in Hesych. T. IV. p. 341. in αἰθέρος

δόμος: Male! Pertinet glossa ad Euripidis fragmentum, servatum a Clem. Alexandr. Strom. V. p. 717.

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Valckenar. Diatrib. p. 39. Huc referri potest locus Aristophanis in Nub. v. 379. οὐχ ὁ Ζεύς; — Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. Gyrum illum aërium fortasse etiam spectabat Euripides in fragmento, quod commemorat Probus ad Virgil. Ecl. VI. 31.

Namque canebat, uti magnum per inane *coacta*
Semina terrarumque animaeque marisque fuissent.

Ubi Probus: accipere debemus *Aera*, quem Euripides in Cadmo χάος adpellavit, sic: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς, οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Qui locus aliter a Scaligero Conj. in Varron. p. 81. aliter a Valckenario tentatus est in Diatr. p. 12. Doctissimus Joannes Luzac Exercit. Acad. p. 98. corrigit, δίναισι φοιτῶν. Idem „spatium illud, quod medium est inter coelum et terram, ab Euripide unquam dictum fuisse χάος, ne centum quidem Varronibus, nedum Probis aut Fulgen-

tiis, aliisve ejus gregis hominibus credens, *ridiculum* illud *Tartareumque Chaos*, una aspera alterius loco posita, in *lumen* i. e. in *aethera* convertit" ratus, pro χάος reponendum esse φάος. Equidem vulgatam lectionem haud facile damnaverim. Aristophanes, perpetuus Tragicorum philosophorumque irrisor, in Avibus v. 191.

Ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ
Διὰ τῆς πόλεώς τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους
Τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.

Schol. χάους. ἀντὶ τοῦ ἀέρος. Suidas in v. χάος, καὶ ὁ ἀὴρ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι. — καὶ Ἴβυκος· ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει. Etymologium MS. in Bibliotheca Regia Acad. Georgiae Aug. in v. Χάος, παρὰ τὸ χεῖσθαι, ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Χάος παρὰ τὸ χῶ χαίω, ὡς δαίω τὸ καίω, (l. ὡς παρὰ δαίω τὸ καίω) δάος ἡ λαμπάς. Δηλοῖ δὲ τὸ χάος τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα. *magnum inane.* Sed de ῥόμβῳ scribere institueram, cujus frequens mentio fit in sacris matris Deorum, Cybeles. Athenaeus Lib. XIV. p. 636. laudat Diogenis Tragici fragmentum:

Καί τοι κλύωμεν Ἀσιάδος μιτρηφόρους
Κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν,
Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων,
Σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν θ' ἅμα.

Locus non integer eſt. Caſaubonus verſum 4. ita legit:

Βρόμοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Jo. Pierſonus Veriſimil. Lib. II. p. 204. corrigit:

Τυμπάνοισι καὶ ῥόμβοισι, καὶ χαλκοκτύπων
Βόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Sed vera lectio, niſi omnia me fallunt, haec eſt:

Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
Ῥόμβοις βρεμούσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Nihil frequentius eſt iſto loquendi uſu, quo verba *ſonum* ac *ſtrepitum* exprimentia, in Cybeles praeſertim ſacris, poni ſolent pro inſtrumentis ipſis. Philodemus ep. XXXI. Anal. T. II. p. 91.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων
Ἧι καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν.

Ubi male Toupius Emend. in Suid. p. 406. ed. Lipſ. ſubſtituit κῶμος. Vide Brunck. Lect. T. III. p. 144. Heſychius: Βερεκύντα βρόμον, Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. Evanthe in epigrammate Phalaeci Anal. T. I. p. 421. Baccho dedicat:

Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα,
Καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιΐνεω,
Καὶ Κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Καὶ θύρσου χλωρὸν κωνοφόρου κάμακα,
Καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον.

Varro apud Nonium in v. *tonimus* et *tibinos*:

Sonitus *matris deûm* tonimus
Tibinos tibi nunc semiviri.

Vide Vossium ad Catull. p. 227. Burmann. ad Anthol. Latin. T. I. p. 30. Βόμβοι igitur in fragmento Diogenis Tragici accipiendi sunt de cornu, sive tibia Phrygia. Cymbalis, quorum erat tinnitus tenuis, hoc verbum minus conveniret. De his apte ad rem Ovid. Fast. IV. v. 183. *Aeraque* tinnitus *aere repulsa dabunt.* Ῥόμβοι κυμβάλων sunt *cymbala circum concava* Lucretii Lib. II. v. 618.

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, *raucisonoque minantur cornua cantu,*
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

Aes teres vocat Catull. Epithal. P. et Th. v. 262. qui locus huic simillimus est:

Plangebant alii proceris tympana palmis
Aut tereti tenues tinnitus aere *ciebant.*
Multis raucisonos efflabant cornua bombos
Barbaraque horribili stridebat tibia cantu.

Denique ut omnis dubitatio tollatur de ῥόμβοις κυμβάλων, Diogeni redditis, testimonium dicat Pindarus Fragment. p. 51. ed. Schneid.

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων

Ἐν δὲ κάχλάδων κρόταλα
Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι πεύκαις.

In quo loco corrigendo nemo accuratius versatus esse videtur Is. Casaubono. Reiskius in Notis ad Anthol. Cephal. p. 57. malit: Σοὶ μὲν καταχεῖ, μᾶτερ, πάρα. Cui adstipulatus Hermannus, vir eruditissimus, in Comment. de metris Pindari emendat:

Σοὶ μὲν καταχεῖ,
Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι
Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλάδοντα κρόταλα
Αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

Audacior Reiskio, caeterisque viris doctis in emendando hoc Lyrici fragmento Jacobsius V. Cl. Animadv. in Epigram. Vol. I. P. II. p. 248. legit:

Σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα
Μεγαλοβόμβων κυμβάλων
Ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα
Αἰθομένα τε δαῒς ἀπὸ ξανθᾶς πεύκας.

De reliquis, ut de metro, nihil definio. Sed quin pro κατάρχει recte καταρχαὶ, *initia*, reposuerit Casaubonus, dubium videri vix poterit comparanti locum Catulli de Aty v. 6.

Itaque ut relicta sensit sibi membra sine viro,
Et jam recente terrae sola sanguine maculans,
Niveis citata cepit manibus leve tympanum
Tympanum, tubam, Cybelle, tua, mater, initia.

Quem ultimum versum nemo facile cum doctissimo Doeringio interpolatum dixerit, quum probabile sit, Catullum ob oculos habuisse Pindari locum.

Ipsi Cybeles sacerdotes, aut famuli, multis variisque nominibus a poetis designantur. In his nullibi occurret ἴδρις ἀνὴρ, *vir solers* (ap. Homer. Odyss. Z, 232.) quae carminis macula levissima, per omnes Anthologiae graecae editiones propagata, in errorem etiam induxit acutissimum Brunckium. Corrigendum est, ἶθρις ἀνήρ. Haec nostra emendatio dudum corroborata est consensu virorum doctissimorum, Jacobsii et Schneideri. In Lexicis vulgo desideratur ἶθρις, quem, praeter Hesychium, agnoscit Suidas in v. Ἄῤῥεν. — Καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγενὴς, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἶθρις, οὗ ἰσχὺς τεθέρισται. καὶ ἀῤῥενωπὸς, ὁ ἀνδρόγυνος, καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ στεῤῥός. λέγουσι δ' οὕτω κ. τ. λ. Adde nomen minus notum, Κύβηβος, e Photii Lexico, apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 11. Eundem hominem ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν vocat Simonides ep. CXII. Anal. T. I. p. 147. Catullus At. v. 27.

Simul haec comitibus Atys *cecinit* notha mulier.

Vers. 69. ego *vir sterilis* ero? Grotius verba ἴδρις ἀνὴρ non expressit:

Turrigerae quidam Dominae correptus ab oestro
Colla rotans fusas per furiata comas,
Feminineo cultu, cujus velamina circum
Serpentes hederae, vittaque mollis erat.
Forte cavo duri montis successerat antro.

CAPUT V.

Epigrammata diversorum auctorum. — 'Αλιφθέρος idem est, atque κυματοφθέρος apud Euripidem. Fragmentum Sophoclis, ex Etymologico Ms. descriptum. Duo Antiphili epigrammata perquam obscura explanantur. Λείην ἡσυχίην, quo sensu dixerit Archias. I. Dioclis Carystii duo epigrammata. 'Αΐδης et ᾅδης de sepulcro. Propertii locus comparatus cum epigrammate Glauci. Domus exilis Plutonia apud Horatium sepulcrum significat. — Εὖχος res vota, donarium Diis dedicatum. Dii, quibus vota faciunt homines, εὐκταῖοι dicuntur. Epigramma Dioclis redintegratur ope Suidae. — Zosimi Thasii carmen compositum cum loco difficillimo Sophoclis. Φονία νεφέλα, pestis textilis, h. e. tunica Herculi induta a Dejanira. — Ausonius quomodo verterit epigramma Incerti! Actor lapidis dicitur is, qui projicit lapidem. Niciae carmen, ab H. Grotio latine conversum.

Leonidae Tarentini.

Αἰεὶ ληϊσταὶ καὶ ἁλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
Ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ
Κρηταίης ὦσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός,
Δείλαιον. κἠγὼ μὲν ἁλιζώοις λαρίδεσσι
Κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπὸ Τιμόλυτος.

Anal. T. I. p. 242. 'Αλιφθόροι sunt piratae, praedones marini, κυματοφθόροι, de qua

voce postea videbimus. Ἀλιφθορίη legitur in epigrammate I. Theonis Anal. T. II. p. 405. Ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ χλόνον ἤλασε φωτὶ, Καὶ πικρῆ ναυτέων ἔπλεθ' ἀλιφθορίη. Verbum ἀλιφθερῶσαι Hesychius interpretatur, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι, respiciens fortasse ad locum Sophronis, Etym. M. in v. Ὑγιής. — ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε (Σώφρων,) τατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θεὶς. — ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει. Hic Sylburgius p. 46. „ἀλφθερώκει, ait, quid velit, nescio: nec ἠλευθερώκει multo fortasse melius huc quadrat." Lege cum Koenio ad Gregorium de Dial. p. 158. ἀλιφθερώκει, *pessumdederat*, quod probat etiam Valckenarius Adnot. in Adoniaz. Theocriti p. 201. Idem autem ἀλιφθόρος atque κυματοφθόρος, qua rara voce usus est Euripides in Polyïdo apud Valckenarium Diatr. p. 201.

Ἔα, ἔα.

Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρον
Ἀλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ', ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου,
Δεῦρ' ἔπτατ'. οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Protulit elegans hoc fragmentum Valckenarius ex Scholiis ineditis in Hermogenem. Ibi-

dem p. 200. dedit locum, ex Etymologico Regio Paris. a Ruhnkenio descriptum, qui non sine insigni lectionis varietate legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Gottingensis, caeteroquin satis conveniente cum Excerptis Ruhnkenianis: Πολύϊδος, οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος· καί ἐστι, φασὶ, πολυΐδμων μάντις ὤν· οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Φιλόξενος, καὶ Σοφοκλῆς, δίω μάντεσι συνεστίων, ὃ ῥα πρόχειρον· καὶ Πολυΐδου τοῦ μάντεως· καὶ πάλιν οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην τῷ τυράννῳ. Quid in his lateat, alii viderint. Ad rem meam nunc pertinet lectio κυματοφθόρον, cui substituebat Ruhnkenius κυματότροφον, consentiente Valckenario, qui, hoc, inquit, legitimum atque Euripidi restituendum censeo; „*mari nutritum Haliaeeton* sic dixerit Poeta; ut *a feris nutritum* θηρότροφον· Cithaerona montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum*. Praeter alia sic ὀρεσίτροφος et οἰκότροφος adhibentur." Difficile est, in ejusmodi re a talium virorum judicio discedere. Enimvero quidni Euripides aquilam marinam dicere potuerit κυματοφθόρον, tanquam piratam, qui cum pernicie aliorum victum sibi e mari comparet? Verissima haec mihi lectio videtur, quam plane confirmant Leonidae ἁλιφθόροι. — Obscure dictum v. 3.

τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, i. e. puerum *in sicco mors* destituit, ut loquitur Livius I. 4. *Tenet fama, quum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri,* tenuis in sicco aqua destituisset, *lupam sitientem* — *ad puerilem vagitum cursum flexisse.* Ovid. Fast. III. 51.
Diluit ne jubet mergi geminos. scelus unda refugit,
In sicca pueri destituuntur humo.
Insolita loquendi forma, τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, non dedecebat Euripidem, in auguris praesertim oratione, cui haec accommodasse videtur. Magis adhuc obscure tale augurium exposuit auctor epigrammatis, quod, ad fidem Apographi Buheriani, cum omnibus vitiis edidit Brunckius in Lect. p. 173. Ejus sensum aliqua saltem ex parte faciliorem reddere conabor. Est autem Antiphili epigramma:

Κυκλάδιων δύστηνον ἐρώδιον ἔχθρα κολάζει
Τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται.
Φοῖβος ἐρεῖτ' ἐνάγειτον ὅτ' εἰς ἄλλα κῶλον ἔλαφρον
Τήσας ψαμμείτην δόρπον ἐθημολόγει
Δυσμενέες τοτ' ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν
Ὀψὲ διδασκόμεναι πυξοβατεῖν πέλαγος.
Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
Ἐνδημων κόλλους καὶ βρύων ὁ προδότης.

Post Jensium Reiskius etiam edidit hoc carmen Anthol. Cephal. p. 140. conjecturis suis

interpolatum, de quo omnino ita ſcribit in Notis p. 226. „Carmen 719. eſſet lepidum carmen, ſi eſſet integrum. Sed verſu tertio eſt lacuna poſt ἐϱεῖ, nullo modo, absque bonis libris explenda, praeſertim quum nullibi fabellae, quae hic exponitur, veſtigium occurrat.“ Obſcuros verſus obſcuriores etiam reddidit Reiskius verſione et emendationibus, a vero plane aberrantibus. Primum in errorem cum aliis inductus eſt voce Κολχάδων, quae varie in Apographis ſcribitur, aliis κυκλάδων, aliis κολχάδων, aliis denique κοχλάδων exhibentibus. In hoc verbo Brunckius Lect. p. 173. latere putabat gentile nomen urbis cujusdam ab hoſtibus captae, quibus vadum in ſtagno indicaſſent ardeae media in illuvie ſtantes. Reiskius hinc fecit:

Κολχὸς τὸν δύστηνον ἐϱωδιὸν ἔχθϱα κολάζει.
Τοῦ χάϱιν δ' πϱοδότης ὄϱνις ἀεὶ λέγεται;

Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici inſtar ſaevit. quare tandem proditor avis ſemper dicitur? Sed propius a vero abeſt lectio κοχλάδων, quae mutanda eſt in κοχλίδων, ſive, quod in Apographo Voſſiano legitur,

Κοχλιδίων δύστηνον ἐϱωδιὸν ἔχθϱα κολάζει.

Quae ſit iſta κοχλιδίων ἔχθϱα, diſcimus ex Aeliano N. Anim. L. X. c. 5. Οἱ κοχλίαι ἴσασιν εἶναί σφιν πολεμίους τοὺς πέϱδικας καὶ τοὺς ἐϱω-

δίαυς, καὶ αὐτοὺς ἀπροδιδάσκουσιν, οὐδ' ἂν ἴδοις, ἔνθα οὗτοι νέμονται, καὶ κοχλίας διέρποντας. Deinde lacunam illam v. 5. feliciter explevit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 121. legens:

Φοῖβος ἱερεῖ τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν
ἐπιστήσας, ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.

Vs. 6. πεζοβατεῖν recte edidit Reiske, *pedibus transire mare*. Idem v. 8. correxit:

Ἐκδηιῶν Κόλχους καὶ Βρίον ὁ προδότης,

et vertit: „*ferite igitur malam avim, quae gravem rependit incolatus mercedem*, vastandis Colchis et Brio, avim proditorem.“ Nunquam fortasse magis a scopo aberravit Reiskius, quam in tractando hoc loco. Vera haud dubie est lectio Apographi Buheriani, ἐκ δηΐων, *ab hostibus*, et Vossiani, quod suppeditat κόχλους, καὶ βρύον, adeoque legendum:

Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
Ἐκ δηΐων, κόχλους καὶ βρύον, ὁ προδότης.

Ardea, tanquam mercedem proditionis, ab hostibus acceperat cochleas et algam. Ita aliqua saltem lux accenditur carmini perplexo et misere lacerato. Agit auctor de urbe quadam, mari adjacente, quam hostes, recedente aestu, vi adorti erant, posteaquam ardeae, conchulas quaerentes, ipsis indicassent, undam nunc esse vadosam, et transitum sinus meabi-

lem. Hunc ſenſum eſſe epigrammatis, viderat etiam Brunckius. Similis extat narratio apud Suidam, decerpta e Polybio in v. Τενάγη. διάβροχοι, κάθυγροι τόποι. πηλώδη πελάγη. ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. Πολύβιος. Κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ, συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα καὶ τεναγώδη γινομένην τὴν παρὰ τὸ στόμα πάροδον, τηρήσας τὸ προειρημένον σύμπτωμα, διεβίβασε τὴν στρατιάν. τὰ δὲ δὴ πλείω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε.

Alterum etiam Antiphili epigramma, quod, quoniam de eo reſtituendo deſperabat Brunckius, ſervata Apographi Buheriani ſcriptura, in Lectiones rejecit p. 172. ita, uti legendum videtur, nunc adſcribam:

Κήν πρύμνη λαχέτω με ποτὲ στιβὰς, αἵ θ' ὑπὲρ αὐτῆς
 Ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες,
Καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβιημένον, ἥ τ' ἐπὶ τούτῳ
 Χύτρη, καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος,
Καὶ κε ῥυπῶντ' εἴδοιμι διήκονον, ἠδὲ τράπεζα
 Ἔστω μοι πρώτη νηὸς ὕπερθε σανίς.
Δὸς, λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. Εἶχε τύχη τις
 Πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκοινον ἐμέ.

In his nemo offendet. V. 2. pro τύμματα Reiskius recepit τύμματι. Lectio ῥυπῶντ' v. 5., in variis Apographis notatur. Vulgo, καὶ κεῤ

ὔπτοντα, et mox ἤδη τράπεζαν, unde Brunckius restituit, ἠδὲ τράπεζα. Idem versu sequente tentat, ἔστω μοι πηκτή. Propert. II. El. XXVI. 29.

Seu mare per longum mea cogitet ire puella,
Hanc sequar, et fidos una aget aura duos.
Unum litus erit sopitis, unaque tecto
Arbor, et ex una saepe bibemus aqua.
Et tabula una duos poterit componere amantes,
Prora cubile mihi, seu mihi puppis erit.

Credibile est, Planudem magnam horum carminum partem omisisse propterea, quod de corrigendis, quibus inquinata essent, mendis desperaret. In reliquis quam temere saepenumero versatus sit, inter omnes constat. Quae quidem temeritas quum passim a Criticis nostris sit exagitata, juvat hoc loco proponere exemplum, quo raram judicii ἀκρίβειαν prodidisse nobis videtur.

Archiae.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεὶς
Κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.
Ἡ γὰρ ἁλιρρήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου.

Αἰεὶ δὲ βρομέοντα, καὶ ἐν νεκύεσσι, θαλάσσης
Ὁ τλήμων αἰῶ δοῦπον ἀπεχθόμενον.
Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος
Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ.

Anal. T. II. p. 101. Multa in hoc epigrammate novavit Planudes III. Tit. XXII. ep. 72. manum tamen abſtinens a verſu 8. ubi Codicis lectionem λείῃ recepit, ſpreto, quod ſupra notatum eſt, τελέῃ. Hoc praefert Brunckius Lect. p. 148. „λείῃ ſic etiam in Vat. codice ſcriptum: at ſupra correctum τελέῃ, quod melius mihi videtur, immo unice verum. Quid enim eſt λείῃ ἡσυχίῃ?" Philippus ep. LXXXXII. 3. Anal. T. II. p. 235. mortuum, cujus oſſa, in litore ſepulta, mare turbaverat, ναυηγὸν ἐν Ἀΐδῃ dixit:

Κὴν Ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἕξω Φρικαλέης σπιλάδος.

Eodem jure Archias quietem, a fluctibus turbatam, dicere potuit ἡσυχίην οὐ λείην, metaphora ſumta a mari pacato, quod λεῖον poetae vocant. Haec eſt veriſſima, et epigrammati, de quo agimus, inprimis accommodata lectio. Ποταμοὺς λείους e Pindaro commemorat Plutarchus de dicto Λάθε βιώσας p. 1130. καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκιοθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τι-

νες ἄκλαυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσιν. Aesch. Dial. III. 17. Ἔνθα ἄπονα πάντα καὶ ἀστένακτα καὶ ἀγήρατα. χαληνὸς δὲ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίῃ εὐδιαζόμενος. Sensus est: ne mortuus quidem in sepulcro repositus sum quieto. Ἡσυχίη enim, ut *quies* Latinorum, de ipso quietis loco, seu cubili, hic dicitur. Lucretius I. 405.

Namque canes ut montivagae persaepe ferai
Naribus inveniunt intectas fronde quietes,
Cum semel institerunt vestigia certa viai.

Erat igitur Theris ille ναυηγὸς ἐν Ἀΐδῃ, de cujus dictionis vi accuratius exponendi ansam praebet epigramma

Julii Dioclis Carystii.

Μή με κόνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταύτης
Ἠιόνος οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μαίνεταί εἴς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὑρίσκει ῥαχίαις, οἶδέ με κεὶν Ἀΐδῃ.
Χέρσῳ δ' ἐπεκβαίνει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς
Πάρκειμαι σταθερῇ μιμνέμεν ὡς ἄταφος.

Reiske Anthol. Ceph. p. 88. Anal. T. II. p. 185. Codicis lectio v. 2. haec est: ἠόνος

οὐκ ἄνοτὰν ſive ὀνοτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίσετε. Brunckius e conjectura edidit, οὐ γνωτὴν, quod huic loco non ſatis convenire apparet, quamvis notio iſta ſit pervulgata. Virgil. Aen. V. 870.

O nimium coelo et pelago confiſe ſereno,
Nudus in ignota, *Palinure*, jacebis arena.

Sed videamus primum de diſticho ſecundo, quod rectius, mea quidem ſententia, in codice, quam in Analectis ſcribitur, modo εὑρίσκει mutes in εὑρίσκειν.

Μαίνεται εἴς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὑρίσκειν ῥαχίαις οἶδε, καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Callimachus apud Scholiaſten Sophoclis Oed. Colon. 249.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Lucillius ep. CXIX. Anal. T. II. p. 342. de vento:

Ἢ δρύας, ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

Ita Latini paſſim. Propertius II. El. XV. 30.

Verus amor nullum novit habere *modum.*

Jam altera ſententia, ἐν χέρσοισι ῥαχίαις, reſpondet verbis, μή με κόνι κρύψητε, altera, ἐν Ἀΐδῃ, referenda eſt ad verſum 2. οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Quod dubium videri non poterit, reputanti, vocem Ἀΐδης h. l. rariore uſu poſitam eſſe pro *tumulo*. Hinc explicatio, fortaſſe etiam medela carminis, miſere a librariis

corrupti, pendet. De qua re non cogitavit Reiskius, vertens, *saevit in me mare, et vel in ipsis desertis litoribus invenire me Orci civem novit.*

Notiones sepulcri et regni Plutonii jam antiquiori aetate a Lyricis, deinde etiam a Tragicis communicatas inter se et permutatas esse reperimus. Pindarus Nem. X. 125. de cippo:

> Ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλ-
> μ᾽ Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον
> Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
> κεος.

Vide Heynium ad Pyth. V. 130. Addit. p. 79. Mare ab Aeschylo vocatur ᾅδης πόντιος Agam. 660.

> Ἔπειτα δ᾽ ᾅδην πόντιον πεφευγότες.

Quod *sepulcrum maris* vertit Propertius IV. El. I. 88.

> *Dicam, Troja cades, et Troïa Roma resurges,*
> *Et* maris *et terrae* longa sepulcra *canam.*

Sed Burmannus, dictionem vere graecam, *maris sepulcra*, delens, manifestum illud librariorum commentum, *Et maris et terrae longa pericla*, dignum habuit, quod textui inveheret. Profecto parum perspectum Aurelii ingenium is habeat, qui, utra lectio a tali poeta profecta sit, aliquantulum dubitare possit.

Neque epigrammatum ſcriptoribus hoc genus dicendi inuſitatum eſt. Glaucus Anal. T. I p. 348. ep. VI.

Οὐ κόνις, οὐδ' ὀλίγον πέτρας βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
Ἣν ἐσορᾷς αὕτη πᾶσα θάλασσα τάφος.
Ὤλετο γὰρ σὺν νηΐ, τὰ δ' ὀστέα πού ποτ' ἐκείνου
Πύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν.

Ex uno eodemque fonte hauſiſſe videtur Propertius, cum Glauco ad verbum fere conſentiens, III. El. VII. 9.

Et mater non juſta piae dare debita terrae,
Nec pote cognatos inter humare rogos.
Sed tua nunc volucres *adſtant ſuper* oſſa marinae.
Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.

Hic iterum Burmannus p. 559. monet, Guilelmum Vlamingium adſcripſiſſe, aves marinas, ſuper oſſa Paeti adſtantes, eſſe haliaeetos. Quod etſi ad carminis intelligentiam nihil intereſt, tamen vel haec animadverſio argumento ſit, rem non inutilem eſſe, graecos poetas cum latinis diligenter contendere. Glaucus commemorat mergos, ſive fulicas. Alibi commemorantur λάροι, καύηκες, ἀλκυόνες. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 251. Aquila marina in fragmento Euripidis, de quo ſupra diximus. Caeterum in Anthologia graeca Ἀΐδης ſaepe de ſepulcro adhibetur. Philippus ep. XII. Anal. II. p. 215. pontum vocat, ut Aeſchylus, Ἀΐδαν

Ἱστὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἄλα πτύσας,
Φορτὶς δ' ἐσύρετ' εἰς Ἀΐδαν.

Auctor incertus ep. 735. Anal. T. III. p. 311.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
Ἀνέρα, γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου,
Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος.

Quod defendit Toupius Emend. Vol. III. p. 123. contra lectionem Ἀΐδεω ψυχίοιο, quam alii substituerunt. Epigr. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. Ὅς σφισι τόνδε τάφους ἐπεχώσατο, τεῖχισε δ' ἄδαν, h. e. *muro sepulcrum cinxit*. Hesychius in v. Ἀΐδας, τύμβος, τάφος. Idem. Ἀϊδώνια. θανάσιμα, quaecunque ad mortem ac sepulcra spectant, *Plutonia*. Horat. I. Od. IV. 16.

Jam te premet nox, *fabulaeque* Manes
Et domus exilis Plutonia: *quo simul* mearis —

Hunc locum primus, quod sciam, Graevius Lect. Hesiod. c. IV. intelligi voluit de sepulcro. Quod ferri posse negat Mitscherlichius, doctissimus hujus carminis interpres, propter apposita, *Manes*, domus *Plutonia*, *meare*. Sed Manes primum huic sententiae minime obstant, ut quos apud tumulos, vel in sepulcris versari ubique fabulantur poetae. Tibull. I. El. II. 45.

Haec cantu finditque solum, Manesque sepulcris
Elicit, *et tepido devocat ossa rogo*.

Propert. II. El. VIII. 19.

Exagitet nostros Manes, sectetur et umbras
Insultetque rogis, calcet et ossa mea.

Idem II. El. XIII. 32.

Accipiat Manes *parvula testa meos.*

Neque vero *meare* in sepulcrum, quicquam habet, quod Graevianam interpretationem impedire possit, quamvis de regno Plutonis proprie sic loqui soleant poetae. Memorabilis extat lectionis varietas apud Homer. Il. Ψ. 244.

— εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κεύθωμαι.

Fuerunt, qui ibi legerent, ἄϊδι κλεύθωμαι, quod exponit Scholiastes, εἰς ᾅδου τὴν κέλευσιν, ὅ ἐστι τὴν ὁδὸν ποιήσομαι. Cf. Scholia Veneta. Sed Pindarus de sepulcro ita, Nem. VII. 27.

— Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.

Neque aliter Callimachus H. in Dian. 131.

— — — οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.

Quem locum expressit Propertius II. El. XIII. 39.

Tu quoque, si quando venies ad fata, *memento*
Hoc iter. *ad lapides* cana veni *memores.*

Pentametrum male ita interpolavit Burmannus p. 300.

Molliter *ad lapides*, cara, redire *meos.*

Lapides memores sunt μνήματα, σήματα, monumenta. *Venire* ad lapides memores i. q. venire ad fata, ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα, mori: *cana*, πολυχρόνιος. Sophocles Trachin. 884.

Βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυστάτην
Ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
Οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;
Πάντ' ἀκήκοας.

Jam *domum exilem* aptius dicere potuit Horatius sepulcrum, quam regnum Plutonis, in quo umbrae exiles versantur. Vide Sophocl. Antig. 891. Electr. 1165. Νυκτὸς δόμον vocat Anyte in ep. XX. Anal. T. I. p. 201. Conf. Agathiae Scholastici ep. LI. Anal. T. III. p. 51. Xenoph. Agesl. c. XI. circa finem: εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατηγάγετο. *Aeterna domus*, pro sepulcro, in Inscriptionibus et epitaphiis latinis passim occurrit. Vide Burmannum ad Anthol. Latin. T. II. p. 106. Hedylus ep. VII. Anal. T. I. p. 484.

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ.

Diodorus Sardianus ep. VIII. Anal. T. II. p. 187.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
Λάϊνα, Κωκύτου τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,
Οὔτι μ' ἀνὴρ, ὁ λέγουσι, κατέκτανεν.

Habemus adeo Cocytum, in vicinia sepulcri strepentem, mirum ut nemini accidere possit,

quare Horatius domum exilem dixerit *Plutoniam.* Sed hujus verbi usum ac significationem jam satis comprobavimus.

Sensus igitur epigrammatis, unde declinavit oratio, huc redit: *Neque* levi arena *me adspergite*, *neque* injecta terra *me in hoc litore* humate. *Mare enim in me saevit, meque invenire novit, sive* in sicco *jaceam, sive* in tumulo. Quare locum hoc modo corrigendum arbitror:

Μή με κόνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταύτης
'Ηιόνος ὀγκωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

Catull. Epithal. P. et Th. 153. *neque* injecta tumulabor *mortua* terra. Propert. III. El. XVI. 28.

Me tegat arborea devia terra coma.
Aut humet ignotae cumulus vallatus arenae.
Non juvat in media nomen habere via.

Conf. Agathiae Scholastici ep. LXXXV. Anal. T. III. p. 65. Νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα, Μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύση. Pyrrhi tumulum ὀγκωτὸν τάφον vocat Statyllius Flaccus ep. X. Anal. T. II. p. 264. de quo vide Heynium ad Aeneid. XI. 849. Epigramma incerti auctoris apud Reiskium Anthol. Cephal. 108.

'Οστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος.

Auctor incertus ep. DCCVIII. Anal. T. III. p. 304. haud dissimiliter: Ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια. Cf. Hom. Il. Z. 464. Sophocles Antig. 255.

Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.

Schol. οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔτυχε, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐπαμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ejusmodi tumulum χῶμα vocant, σῆμα etiam. Notum est Homeri σῆμα χεύειν. Il. H. 86.

Σῆμα τε οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Idem, τύμβον χεύειν, Il. H. v. 336. — Neque tamen conjecturae meae multum tribuo. Erunt fortasse, qui praeferendam ducant correctionem Jacobsii, Emend. in Epigramm. p. 36. legentis: οὐ μενετὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε, Idem vir doctissimus ultimum distichon ita emendavit:

Χέρσον ἐπεμβαίνειν εἰ μεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
Ἀρκεῖ μοι τραφερῇ μιμνέμεν ὡς ἀτάφῳ.

Vulgata σταθερῇ litus etiam designari potuit. Ἠιόνες σταθεραὶ dicuntur in ep. 434. Anal. T. III. p. 243. τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠϊόνων. Sed in locis tam corruptis plerumque in diversa abeunt Criti-

corum judicia. Multo magis vereor, ne diſſentientes habiturus ſim viros doctos in corrigendo alio ejusdem auctoris epigrammate, quod nunc deſcribam.

Julii Dioclis Caryſtii.

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν ΟΙΚΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
— — — — — —
Δικτυβόλει. τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἁπάντων,
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

Anthol. Plan. VI. Tit. XV. ep. 14. Anal. T. II. p. 182. Tres fratres Pani dedicant retia ſua. Hi vocantur, οἶκος ἀδελφῶν οἱ τρεῖς. Quid aliis accidat, neſcio. Mihi nihil ineptius videtur, hac lectione, in qua Brunckium non haeſiſſe, miror. Sed et cauſa corruptae lectionis, et medela in promtu eſt. Uſus erat auctor epigrammatis rariſſimae ſignificationis verbo, quo in errorem inductos eſſe librarios apparet. Lege:

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν ΕΥΧΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.

Εὖχος h. l. eſt *res vota* ac *perſoluta*, hoc eſt, *promiſſa* ac *reddita*; ἀνάθημα, donarium, de qua verbi vi Lexica tacent. Ita *ranam* dedicatam Nymphis a viatore εὖχος vocat Plato ep. VIII. Anal. T. I. p. 170.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδὸν,
Τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκεν.

Ita εὔχεσθαι τῷ θεῷ κατά τινος, *deo aliquid vovere*, Graeci dicunt. Plutarch. T. II. p. 294. αἰσθόμενος οὖν ὁ Τέμων τὴν διάνοιαν αὐτῶν ὥρμησε φεύγων, καὶ διέφευγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. Euſtathius ad Homer. p. 1454. 29. Rom. ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι, ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. οὕτω δὲ ὡς εἰκὸς καὶ κατὰ ἑκατὸν βοῶν καὶ λοιπῶν. Hinc εὐκταῖον non modo eſt id, quod precibus expetitur, ſed etiam, quod *ex voto ſolvitur*. Heſychius in v. Εὐκταῖον. τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον. Idem. Κατευκτὸν, τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν. Inprimis notandum eſt hoc, deos ipſos, quibus vota faciunt homines, paſſim dici εὐκταίους, ut Themis apud Euripidem Med. 168.

Κλύεθ', οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;

Ruhnkenius corrigebat, Θέμιν Ἰχναίαν. Vide

Pierſon. ad Moerin. p. 137. Jacobſius Θέμιν ἀνταίαν, Animadv. in Epigr. Vol. II. P. I. p. 365. Sed nihil videtur mutandum. De Luna Heſychius v. Οὐρανίη δ' αἶξ. — ἐπήκοος δέ ἐστιν αὐτὴ ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται. ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν. ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι. In ep. XXII. Antipatri Theſſalonicenſis vulgo legitur:

Αἱ τρεῖς ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἑνός εἰσι μία.

Repoſuit Brunckius, Κύπριδος εὐκταίης, ad ſenſum egregie. Hanc lectionem, notatam quoque in Codice Vatic. unice veram habeo.

Δίκτυα igitur trium fratrum, Pani dedicata, communi nomine εὖχος vocat Diocles, quemadmodum eadem γέρας ξυνὸν dixerat Alexander Aetolus ep. I. Anal. T. I. p. 418:

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐμβυθίων, σοὶ τάδε, Πὰν, ἔθεσαν,
Ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας.

Verſus tertius, qui in Codice etiam deſideratur, ibi a recentiore manu ſuppletus eſt ſic:

Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισι.

Unde certe hoc apparet, ne pentametrum quidem accurate a librariis eſſe deſcriptum. Neque enim perſuadere mihi poſſum, auctorem hujus verſus tam ineptum fuiſſe, ut v. 3. δι-

κτυβόλει inveheret, si v. 4. idem verbum repetitum animadvertisset. Atqui veram pentametri lectionem debemus Suidae in v. Ἄγκη καὶ Ἄγκεα. οἱ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. ἢ ἄγκεσι συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Sequitur hinc alterum, in versu tertio, si non omnia, certe haec esse sincera: Δικτυβόλει τούτῳ δέ. Quidni vero librarius ille totum hexametrum, casu omissum, ex alio exemplari fideliter descripserit? Is quidem tali poeta indignus haberi nequit. Neque facile quisquam aliquid desideraturus fuisset, si epigramma hoc modo exaratum invenisset:

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν εὔχος ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγευς.
Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισι·
Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἁπάντων
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

Jam si quis epigramma, a nobis hoc modo emendatum, comparaverit cum versione Grotiana, statim quidem intelliget, eam lectioni vulgatae, οἶκος ἀδελφῶν, esse accommodatam; idem tamen fatebitur, reliqua ita vertisse virum praeclarum, ut versum tertium, quem

diximus, recentem, et Suidae lectionem judicio ſuo comprobaſſe videatur:

Haec fraterna domus *tibi, Pan Tegeaee, ſacramus*
Retia de coelo, montibus, atque mari.
Tu fac piſcator felix ſit in aequoris undis,
Ille leves capiat per juga vaſta feras.
Tertius alitibus redeat gravis, o pater, omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

Nunc e magno carminum, quibus idem argumentum pertractatur, numero, (coacervavit ea Planudes Lib. IV. Tit. XXII.) unum, quod cum difficili Sophoclis loco componi poteſt, ſuccedat epigramma,

Zoſimi Thaſii.

Βϱιϑὺ μὲν ἀγϱαύλων τόδε δίκτυον ἄνϑετο ϑηϱῶν
Δᾶμις, καὶ Πίγϱης πτηνολέτιν νεφέλην.
Ἁπλότατον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτοϱϱαφὲς ἀμφίβληστϱον
Κλείτωϱ, εὐϑήϱῳ Πανὶ πϱοσευξάμενοι.
Τοὔνεκα, Πὰν, κϱατεϱῷ πόϱε Δάμιδι ληΐδα ϑηϱῶν,
Πίγϱῃ δ' οἰωνῶν, Κλείτοϱι δ' εἰναλίων.

Anal. T. II. p. 452. Νεφέλη v. 2. eſt *rete.* Heſychius: Μακούνιον, δίκτυον κιχλῶν, ὅπεϱ τινες νεφέλην. Ariſtophanes Av. 526.

Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς.

Archias ep. IV. Anthol. Planud. I. Tit. LX. Κόσσυφος ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης. Rete piſcatorium, quod μιτοῤῥαφὲς ἀμφίβληστρον vocat Zoſimus v. 3. Satyrius Thyillus ep. I. Anal. II. p. 276. τριγλοφόρον χιτῶνα appellat, quemadmodum tela araneae, ab Achille Tatio Lib. II. 117. ἀράχνης χιτὼν, a Philoxeno apud Athen. ἀράχνης πέπλος dicitur. Jon apud Athen. Lib. X. p. 451. λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη. Vide Toupium Ep. Crit. p. 89. Sophocles contra *tunicam*, Centauri ſanguine tinctam, quam Dejanira, Neſſi fallaciis inducta, Herculi induerat, vocat ἀμφίβληστρον, πέδην, fortaſſe etiam νεφέλην. Trachin. 1050.

Οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
Πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
Βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
Ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
Πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

Romae quondam viſebatur ſtatua Herculis *tunicati* non Eléo, ſed *Sôleo* h. e. Sophocleo habitu, ut egregie nuper Plinium XXXIV. S.

19, 35. emendavit vir perquam ingeniosus in Actis liter. Ienens. a. 1799. Nr. 27. p. 212. Vestem furialem vocat Cicero Tusc. Quaest. II. 8.

Nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
Quantum una vecors Oenei partu edita.
Haec me irretivit veste furiali *inscium.*
Quae lateri inhaerens morsu lacerat *viscera,*
Urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
Jam decolorem sanguinem omnem exsorbuit:
Sic corpus clade horribili absumptum extabuit,
Ipse illigatus peste *interimor* textili.

Convertit Sophoclem Cicero ita, ut verba lectori non annumeraret, sed appenderet, atque adeo quaedam hic immiscuit, quae commode referri possunt ad similem ejusdem dramatis locum v. 831.

Εἰ γάϱ σφε Κενταύϱου φονίᾳ νεφέλᾳ
Χϱίει δολοποιὸς ἀνάγκα,
Πλευϱᾷ πϱοστακέντος ἰοῦ,
Ὃν τέκετο θάνατος —

Hic Brunckius verba, φονίᾳ νεφέλᾳ cum Scholiaste explicat τῷ αἵματι, et vertit: *si dolosus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula.* Satis obscure! Primum vereor, ne doctissimus Tragici editor falsam significandi potestatem subjecerit verbo χϱίει, quod h. l. non *ungendi* sed *stimulandi* aut *pungendi* vim ha-

bere videtur, ut apud Aeschylum Prom. 569. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. Hanc nativam esse ac primariam hujus verbi potestatem, egregie docuit Ruhnkenius ad Tim. p. 104. Cicero vertit, *morsu lacerat.* Deinde nihil obstat, quo minus νεφέλη intelligatur de veste illa furiali, Nessi sanguine tincta, de peste *textili*, qua *irretitus*, dolo Centauri, periit Hercules. Verba ita construenda arbitror, εἰ γάρ σφε Κενταύρου δολοποιὸς ἀνάγκα χρίει φονίᾳ νεφέλᾳ, uti mox v. 837.

μελαγχαίτα δ'
Ἄμμιγά νιν αἰκίζει
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'
Ἐπιζέσαντα.

Praeclare cum utriusque linguae scriptoribus ageretur, si aetatem tulissent *versiones*, quas de graecis exemplis fecerunt Ennius, Cicero, alii. Magnum haec res momentum haberet cum ad interpretationem, tum ad cognoscendam sermonis latini indolem poeticam, quae huic vertendi studio originem debet, ac formam. Sed haec jactura pertinet etiam ad epigrammata graeca, quorum magnam partem a Romanis in linguam patriam conversam esse, satis constat. Nunc solus fere in hunc censum venit Ausonius, qui tamen non interpretis modo, sed emendatoris etiam munere fun-

gi voluit, ſuperatus paſſim ab Hugone Grotio, qui Graecorum veſtigia diligentius et accuratius perſecutus eſt. Exemplum hoc eſto!

Incerti.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν,
Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.
Δεξιτερὴν δ' ἔῤῥιψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
Κωφὸν μὲν δοκέοντ' ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
Ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
Ἔκλαυσε χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Anal. T. III. p. 249. Vertit Auſonius ep. LXXI. cum hoc titulo: *De Achilla, qui diſſecuit calvariam:*

Abjecta in triviis inhumati glabra jacebat
Teſta hominis, nudum jam cute calvitium.
Fleverunt alii: fletu non motus Achillas:
Inſuper et ſilicis verbere diſſecuit.
Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab oſſe:
Auctorisque *ſui frontem oculosque petit.*
Sic utinam certos manus impia dirigat ictus,
Auctorem *ut feriant tela retorta ſuum.*

Comparet mihi aliquis hanc interpretationem cum exemplo graeco, et utri primae deferendae sint, dijudicet. Quam suave est ad cognoscendum illud:

Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.

Hoc animum non advertit Ausonius. Sed τὸ κρανίον, quod nominare satis habebat epigrammatis auctor, ad nauseam usque expolivit imitator; *glabra* jacebat *testa*, adde, *nudum jam cute calvitium*. Hoc nimirum est sapere! Et sententiam istam in fine additam nemo facile desiderasset. Atqui hic ipse verborum ornatus suspectam reddit lectionem v. 6. *Auctoris*, quod nomen bis deinceps positum esse in tam polito carmine ab Ausonio quis credat? Sed manifesto legendum est:

Actorisque *sui frontem oculosque petit.*

Actor h. l. est is, qui egit lapidem, ὁ ἀφεὶς v. 5. Statius Achill. II. 419.

— *fusae Balearicus* actor *habenae.*

Postea vidi, in editione Jos. Scaligeri a. 1588. jam excusum esse *Actorisque.* Neque tamen in Notis ulla hujus mutationis ratio redditur. Reliquae, quotquot consulere mihi licuit editiones, exhibent *Auctorisque*, quod expungi debet. Versus 8. in quibusdam exemplaribus ita legitur, teste Vineto:

In proprium *ut* redeant *tela retorta* caput.

Haec mera est librariorum interpolatio, utpote qui in illa ejusdem verbi repetitione offenderent. Sed medicina alieno loco adhibita. Nam Ausonius haud dubie ob oculos habuit Ovidium Fast. V. 41.

Fulmina de coeli jaculatus Juppiter arce
Vertit in auctores pondera vasta suos.

Enimvero hic etiam in MS. lectionem, et sensui et Latinitati egregie convenientem, *actores*, invenit Vossius, ut monet ad locum Vellejii Pat. II. c. 80. *evitatis, quae jussu hominis pravissimi tela in eum jacta erant.* Ubi nunc vide Ruhnkenium. Quid igitur faciamus? Vereor, ne interdum nimium tribuatur isti aurium fastidio. Utroque loco eadem voce uti potuit Ausonius, ac debuit. Omnino lusum aliquem verborum hic animadvertimus et ingenii. Nam, ut *ictum* repetivit, ita *actorem*. Et finis acuminis aliquid habet, quod in exemplo graeco frustra quaeras. Ita paullatim ortum est aculeatum illud epigramma, quod, suspenso gradu incedens, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ut ille ait. Vide, quae supra de Ausonio diximus, cap. IV.

In epigrammate graeco non omnia satis expedita sunt. Videamus, quomodo haec converterit Grotius:

Viderat in trivio calvam qui forte jacentem
Debuit humanam qui lacrymare vicem,
In dextram projecit humum, *saxoque petivit:*
Muta fuit vindex attamen illa sui,
Ictaque dissiliens oculi se mittit in orbem,
Et facit hunc lucis tristia damna pati:
Imprudens laesae sic ille satisfacit umbrae,
Tamque suas rectum flet feriisse manus.

Verborum, δεξιτερὴν δ' ἔῤῥιψεν ἐπὶ χθόνα, sensus vix esse potest, *in dextram projecit humum*, quod ipsum me non intelligere fateor. Puto, mentem auctoris hanc esse: impius ille homo, conspecta calva, *manum* (δεξιτερὴν) *conjecit in terram*, ut nimirum lapidem tolleret. Sed magis adhuc haereo in iis, quae leguntur v. 7. Καὶ πάλιν εἰς Ἀΐδην ἐκολάζετο. Haec ad sensum bene vertit Grotius. Quid vero est κολάζεσθαι εἰς Ἀΐδην?

Raro interpreti Anthologiae omnium elegantissimo accidit, ut a vero scriptorum graecorum sensu aberraret. Fortasse in hoc numero reponendum est Niciae epigramma, quod legitur Anal. T. I. p. 249.

Φρουρὸς ἐπὶ σμήνεσσι, Περιστράτου εἵνεκα, μίμνω
Ἐνθάδε, Μαιναλίαν κλιτὺν ἀποπρολιπών,
Κλῶπα μελισσάων δεδοκημένος. ἀλλ' ἀλέασθε
Χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός.

Hoc epigramma vertit H. Grotius T. II. p. 425.

Maenala cur linquam, mihi causa Peristratus: ejus
Hic mea tutatur cura fidelis opes.
Observo fures examinis: ite manusque
Hinc avidas, tacitos et removete pedes.

Sed verba: ἀλλ' ἀλέασθε — ποδός, referenda potius sunt ad custodem examinis, Pana, furibus manuum suarum vim, pedumque celeritatem, si quid auferant, minaciter indicantem: *cavete hanc manum, hos pedes.* Talem admonitionem plerumque adjicere solent dii agrestes, ut Priapus, in ep. II. Antistii, Anal. T. II. p. 284. Ἢν δὲ παρεκβαίης ἐς ἃ μὴ θέμις etc. (quomodo etiam loquitur Lucianus Jud. Voc. T. I. p. 87: τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.) Ep. CCXXXV. Anal. T. III. p. 198.

ἢν δέ μευ παρακλύῃς
Γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν, ὡς κακοὺς ἀμείβομαι.

Martialis Lib. VIII. ep. XL. ad Priapum:

Furaces, moneo, manus repellas,
Et sylvam domini focis reserves.

Quod legitur v. 4. ὄρεγμα ποδὸς, forte in animo habuit Hesychius in v. Ὄρεγμα, βῆμα, ὅρμημα, ἅλμα. Male Toupius Emend. in Hesychium T. IV. p. 344. corrigit, ῥέγμα, βάμμα. Aeschylus etiam Choeph. 793. scribere potuit βημάτων ὄρεγμα. Sed vide, quae de hoc loco notavit doctissimus interpres, Schützius.

Caput VI.

Epigrammata amatorii argumenti. Vir doctus, qui praefatus est Philodemi Operi de Musica, toto coelo erravit in explicando epigrammate hujus poetae. Auctor non de ape loquitur, sed de puella. Ξανθάριον, *nomen* ὑποκοριστικόν. *Ejusdem puellae mentionem Philodemus fecit in alio epigrammate, quod mutilavit Planudes. Fragmentum graecum apud Ciceronem, compositum cum versu quodam Propertii, corrigitur. Philodemus iterum conjectura tentatus. Quid sit, primo gradu lapsum abire? Archimeli epigramma.* Ἰέναι εἰς ἄκρον ἔπος, *laudis conscendere carmen; quae singularis est in tota Latinitate dictio. — Epigramma M. Argentarii. Formulae,* μύρου ὄζειν, *et* ἐλαίου ὄζειν, *explicantur. Nicostratus apud Stobaeum emendatur. Sequuntur animadversiones in Stratonis, Incerti auctoris, Dionysii Sophistae, et Lucillii, epigrammata.* Γραμματικὸς κερασφόρος, *sive, corniger. Signum quatuor cornibus instructum apud CPolitanos.*

Philodemi.

Ξανθοκηρόπλαστε μυρόχροε μουσοπρόσωπε
　Εὔλαλε διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα πόθων
Ψιλόν μοι χερσὶ δροσιναῖς μύρον ἐν μονοκλίνῳ
　Δεῖ με λιθοδμήτῳ δέ ποτι πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον ἆδε πάλιν μοι
　Ξανθάρεον, ναὶ ναὶ τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος
Οὐ καὶ εἰς, ὠνθρωφοτοκονγλυφος ἐν μονοκλίνῳ
　Δεῖ σε βίου ἀεὶ δύσμορε πετριδίῳ.

Cod. Vatic. p. 454. Sex priores verſus, tanquam integrum epigramma, edidit Brunckius Lect. p. 144. avulſo ultimo diſticho, quod quoniam ſeorſim protulerat Salmaſius Exercit. Plin. p. 850. alius carminis particulam hanc eſſe ſibi perſuadebat vir doctiſſimus. Hoc monuit etiam is, qui praefatus eſt Philodemi Operi de Muſica p. 5. Qui liber quum paucorum in manibus verſetur, operae pretium ſit, verſionem ſcriptoris anonymi prorſus ſingularem, eique ſubjunctam animadverſionem hic repetere. „Adloquitur poeta τὸν βομβύλιον h. e. apem circum ſe ſuſurrantem: *O flave opifex cerae* (Ξάνθ' ὦ κηροπλάστα) *unguentum effundens* (μυρόῤῥοε) *Muſam ore referens, garrule, pulchrum volitantium Cupidinum ſimulacrum, attenua* (ψιλοῦ) *mihi roſcidis tuis manibus unguentum; oportet enim me aliquando immortalium more longo aevo cubare in loculo affabre in petra exciſo: nae, nae, redintegra mihi tuum melos; dulce enim eſt mihi.* At tu, o *foenerator homo*, hoc melos *non audis? In ſaxeo loculo te oportet, miſer, ſine victu habitare.* — Fingit ergo ſibi audito apis bombo ſuccurriſſe, ejusdem miniſterio adparari mel, quod olim condiendo ſuo cadaveri inſerviret: qua recordatione minime perterritus, quin imo exhilaratus, utpote cui mors

nihil quiret surripere, sed potius efficeret, ut immortalium more, nihilo indigentium, longo aevo in saxeo loculo cubaret, eandem rogat, ut festinet sibi unguentum ad hoc opus elaborare; atque proinde, ut suum iteret bombum, hortatur, adfirmans sibi gratum illum fore, profecto quia mortem laborum finem in suam memoriam revocaret, contra quam divitibus accideret." Nemo facile in explicando qualicunque loco magis a veritate unquam aberravit! Fuit alius, qui Ξανθάριον nomen pueri esse crederet, dicti a poeta v. 1. ἄγαλμα Ξανθοκηρόπλαστον Cupidinis. — Pueri, dominum bibentem cantu exhilarantis, exemplum suppeditat Horatius II. Ep. II. 3.

Hic et
Candidus, et talos a vertice pulcher ad imos,
Fiet, eritque tuus nummorum millibus octo,
Verna, ministeriis ad nutus aptus heriles,
Litterulis Graecis imbutus, idoneus arti
Cuilibet, argilla quidvis imitaberis uda:
Quin etiam canet indoctum, sed dulce bibenti.

Philodemus igitur puerum istum vocare potuisset διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulchritudinem. Quum enim ἄγαλμα potissimum significet statuam, affabre et emendatissime elaboratam, factum est, ut homines etiam formosi ἀγάλματα dicerentur, quod imitatus

Petronius c. 126. *mulierem* vocavit *omnibus simulacris emendatiorem*. Platonici pulchri cujuslibet cogitationem mente informatam hoc nomine designabant, qua de re egregie disputat Ruhnkenius ad Tim. p. 4. In pueris autem, qui a cyatho erant, pulchritudinem inprimis spectatam fuisse, satis constat. Iidem passim dicuntur ταχύνειν, πέτεσθαι. Unde Toupius Emend. in Suidam p. 497. correxit fragmentum Aristophanis:

Τάχυνον, πέτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Vulgo, τάχυνον πότου. Fortasse hinc etiam emendandus est, corruptissimus Platonis Comici locus apud Athen. Lib. XV. p. 666. D.

Πρὸς κότταβον παίζειν ἕως ἂν σφῷν ἐγὼ
Τὸ δεῖπνου ὧδε σκευάσω, πάνυ βούλομαι.
Ἀλλ' ἄνεμος ἐσταλεὶς θυΐαν παῖς θέον
Φέρε τὴν θυΐαν· αἶρ' ὕδωρ· ποτήρια
Παράθετε.

Casaubonus correxit v. 3. ἀλλ' ἄγε μόνον vel ὕδωρ στάζ' εἰς θυείαν παιδίον. *Age igitur puer aquam infunde in pilam.* Jacobsius Animadv. in Euripidis Trag. p. 136. legit: ἀλλ' ἄγε δὸς ὡς τάχιστα θυίαν παιστικόν. Nisi versui aliquid ad integritatem deesse videretur, contenderem, hic latere ἀνέμου παιδίον. Suidas in v. Ἀνέμου παιδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων. Toup. Cur. Novissim. in Suidam p. 172. ed. Lips.

excitat Poll. I. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ἀνέμου παῖδα. Sed haec a loco, quem tractamus, ut quae maxime, ſunt aliena. Poetam enim non de pucro, ſed de *puella* loqui, tam certum eſt, quam quod certiſſimum. Hoc quum etiam animadvertiſſet Schneiderus apud Jacobſ. Animadv. Vol. II. P. I. p. 244. miror, virum doctiſſimum non incidiſſe in veram, quae quidem in manibus erat, epigrammatis lectionem. Corrigit enim:

Ξανθὴ, κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
  Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων.
Ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μόρον.

Quid primae voci, Ξανθὴ, ſubſtituendum ſit, mox videbimus. Utinam tam facilis eſſet ac certa emendatio tertii verſus. Nam illud dicendi genus, ψάλλειν χερσὶ μόρον, vix exemplo aliquo confirmari poterit. Hinc Jacobſius malebat legere μέλος, aut ψάλλον μοι χερσὶν δροσίμαις μύρῳ, *manibus unguento delibutis*. Reliqua a Brunckio aliisque viris doctis probabiliter ſunt reſtituta. Epigramma igitur hoc fere modo legendum eſt:

Ξανθὼ κηρόπλαστε, μυρόχροε, μουσοπρόσωπε,
  Εὔλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
Ψιλόν μοι χερσὶ δροσίμαις μύρον· ἐν μονοκλίνῳ
  Δεῖ με λιθοδμήτῳ δή ποτε πετριδίῳ
Εὕδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον. ᾆδε πάλιν μοι

Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
Οὐκ ἀΐεις, ὦ ᾽νθρωπε τοκόγλυφος; ἐν μονοκλίνῳ
Δεῖ σ᾽ ἄβιον ναίειν, δύσμορε, πετριδίῳ.

De τοκογλύφοις vide Hemſterhuſium ad Luciani Necyom. p. 472. Heraldi Animadv. in Salmaſii Obſerv. p. 162. Ξανθάριον nomen eſt ὑποκοριστικὸν puellae, cujus verum nomen erat Ξανθώ. Haec eſt conſtans in his verbis flectendi ratio. Philodemus ep. I. Anal. T. II. p. 83. quam primo verſu vocaverat Δημὼ, eandem verſu quinto appellat Δημάριον. Similiter a Τιμὼ fecit Τιμάριον Meleager ep. LXV. Caeterum eadem puella commemoratur in alio Philodemi epigrammate, quod mutilavit Planudes, Anthol. VII. ep. 52.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
Λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
Ἔξιθι. μαρτυρίην γὰρ Ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
Ἔμπνουν, καὶ πύκτην κλεῖε, Φιλαινὶ, θύραν.

Hactenus Planudes. Codex Vatic. unum praeterea exhibet diſtichon, quod, non animadverſo levi vitio, ex Apographo Buheriano ita deſcripſit Brunckius Anal. T. II. p. 87.

Καὶ σὺ, φίλη, ξανθῷ με . . . σὺ δ᾽ ὦ φιλεράστρια κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Ineſſe his verbis nullum fere ſenſum, facile largimur Jacobſio Animadv. Vol. II. P. I. p. 226. „Quid enim eſt ξανθῷ? quo ſenſu ac-

cipiendum eſt? Vix verbum reperiri poterit, quod apte ſuppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cujus amplexus poeta ſe ruere fingit, bis appellatur. Pro meo ſenſu oratio ad ancillam continuatur usque ad verba: σὺ δ' ὦ φιλεράστρια. Quare vide, an poeta ſcripſerit:

Καὶ σὺ φύλαξ ἀν δῶμα... Σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης.

Et tu quidem, o Philaeni, cuſtos in domo maneas. — Tu autem. — Ancillae excubias in limine agentes paſſim obviae." Aliter rem inſtituit Grotius, a quo jam ſuppletum eſt hoc diſtichon, T. III. p. 231. Is vertit:

Actibus arcanis teſtem ſine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philaeni, rigans,
Egreditor: vivens nam conſcius omnis amori
Eſt odio: atque ipſas, claude, Philaeni, ſores.
Intactam quaeſo ſine me, Phileraſtria. *quin tu*
Foedere de Paphio diſce quod eſt reliquum.

Quid verbo ξανθῷ ſubſtituere voluerit Grotius, non apparet. Sed vocem φιλεράστρια pro nomine proprio accepit, adeoque legit, quod etiam a doctiſſimo Boſchio animadverſum:

— — — σὺ δ', ὦ Φιλεράστρια, κοίτης
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

At enim, φιλεράστρια non eſt nomen proprium, ſed proba vox, qua Lexica locupletari poſſunt. Eam reddidimus etiam M. Argentario in epi-

grammate adhuc inedito, quod infra descriptum legitur nr. XXIV. Talia multa in graeca lingua reperiuntur, ut ἑταιρίστρια, θεάτρια, *spectatrix*, apud Aristophanem. Vide Brunck. T. III. p. 281. Valckenar. ad Adoniaz. p. 196. Alibi ἐράστρια occurrit. Neque tamen spernenda est Membranarum scriptura, φιλεράστρι' ἄκοιτις, cui favet Argentarii epigramma. Servata igitur ipsa Codicis lectione, versus ita interpungendi sunt:

Καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ, με... σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις,
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Nihil autem interest, utrum in Vocativo scribas Ξανθώ, an Ξανθοῖ. Vide Schol. ad Apollonium Rhod. III. 1. Sed hic etiam in Codice exaratum est Ξανθῶ, non Ξανθοῖ. — Lepida ista aposiopesis admonet me fragmenti graeci apud Ciceronem Attic. IV. Ep. 16. quod hinc illustrari potest. En totum locum: *Quid aliud novi? et tamen absoluto Gabinio, stomachantes alii judices, hora post, Antiochum Gabinium, nescio quem, e Sopolidis pictoribus, libertum accensum Gabinii, lege Papia condemnarunt; itaque dixit statim reus P. lege majestatis.* οὐ σ' οἶδ' Ἄρης ἅμα Παφίῃ? Ernesti vertit: *nonne scio te, o Mars, consuesse cum Paphia*, sive *Venere?* Sed vertendum

potius erat: *ignoro, te, o Mars, confueſſe cum Venere.* Primum, ſublato interrogandi ſigno, lege:

— οὐ σ' οἶδ', Ἄρες, ἅμα Παφίῃ.

Eſt enim, niſi fallor, pars pentametri, capite ſuo truncati. Deinde comparandus Propertius II. El. II. 4.

Cur haec in terris facies humana moratur?
Juppiter, ignoro priſtina furta tua.

Unde certe hoc conjicere licet, ſententiam iſtam e proverbii quadam conſuetudine interjectam eſſe orationi, re aliqua plane praeter exſpectationem cadente, aut magnam ſui mirationem excitante. Confirmatur ſimul fragmento illo lectio vulgata, *Ignoro*, quam temere Burmannus ad Propertium p. 234. cum aliis obliterare conatus eſt, ſcribentibus:

Juppiter, ignoſco *priſtina furta tua.*

Philodemi.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς, οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Anal. T. II. p. 84. Ariſtaenetus I. Ep. XXI. τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σύν-

ἐστι ποθουμένη καθάπερ εὐνοῦχος τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων. Vers. 4. Brunckius recepit Toupii conjecturam ἅπλους, quam corroborare videtur Ovidius A. Am. II. 721.

Adſpicies oculos tremulo fulgore micantes,
Ut ſol a liquida ſaepe refulget aqua.
Accedent queſtus, accedet amabile murmur,
Et dulces gemitus, aptaque verba joco.
Sed neque tu dominam, velis majoribus uſus,
Deſine; nec curſus ante eat illa tuos.
Ad metam properate ſimul. tum plena voluptas,
Quum pariter victi femina virque jacent.

His ultimis tamen verbis adducor, ut credam, veram lectionem eſſe, καὶ σὺ μένεις ἀπτὼς, quod melius reſpondere videtur voci παράκειμαι. Alluſit forſitan Philodemus ad ὑπτιασμοὺς palaeſtritarum, et quos vocant, τρόπους χαμαί. Martial. XIV. ep. 201.

Non amo, qui vincit, ſed qui ſuccumbere novit,
Et melius didicit τὴν ἀνακλινοπάλην.

De hoc luctae genere omnino conſulendus eſt Salmaſius Exercit. Plin. p. 205. Saepenumero ſcriptores graeci et latini verba, palaeſtram ejusque ritus ſpectantia, his rebus amatoriis accommodare ſolent. Theocrit. Eid. I. 97.

Κῆπε, τὺ θὴν τον Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Schol. σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου — λυγίσειν,

καταπαλαίσειν τὸν Ἔρωτα. Lucian. Dial. Deor. VII. T. II. p. 221. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε. Hinc explicandus eſt difficillimus Propertii locus I. El. XIII. 5.

Dum tibi deceptis augetur fama puellis,
Certus et in nullo quaeris amore moram;
Perditus in quadam tardis palleſcere curis
Incipis, et primo lapſus abire gradu.

Hoc interpretes ita vulgo intelligunt, ut ſit, *ab illo primo conſtantiae gradu declinare.* Burmannus contra Heinſii correctionem *laſſus* unice veram habet. Sed cave aliquid mutes. Senſus eſt, *nondum* ter dejectus (ab Amore) ſed *prima vice* lapſus abis, et victum te fateris. Satis conſtat, lege prohibitum fuiſſe, ne quis victor haberetur, anteaquam adverſarium ter dejeciſſet, qui propterea dicitur τριαχθῆναι. Hinc metaphora ducta eſt. Salmaſius l. c. laudat Sophoclis (?) verſum de Venere:

Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;

Hoc ad cauſam Oreſtis commode tranſtulit Aeſchylus Eumen. v. 584.

Τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.
Ὀρέστης.
Ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.
Χορός.
Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Ὀρέστης.

Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.

Suidas in v. Τριαχθῆναι. λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν. ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δολιχόν. Victor talis dicitur τριακτὴρ, Aeſchyl. Agamem. 179. invictus ἀτρίακτος, Choeph. 336. Haec res fugit Brodaeum ad Antholog. Wechel. p. 185. ubi explicat Lucillii epigramma (Anal. T. II. p. 321.)

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαίστης·
Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον· οἱ δ' ἐβόησαν
Τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀνστὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν. Οὐχὶ τρί' ἐστίν·
Ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τἄλλα μέ τις βαλέτω.

Ibi Brodaeus: „οὐχὶ τρί' ἐστίν. lege ἔστην. *ſtant et firma ſunt* duae manus et alter pes. ait enim ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. ἓν κεῖμαι. unus tantum pes.“ Mira obſervatio! Grotius egregie vertit:

Venerat ad luctae quondam Milo ſolus honores,
Praetor ei juſſit ſerta repente dari.
Ivit et in coxam cecidit, negat eſſe corona
Hunc dignum populus, qui procul hoſte cadat.
Surgit et exclamat: certatur triplice caſu,
Unus hic eſt. *aliquis, ſi potes,* adde duos.

Quandoquidem ſemel delati ſumus ad compa-

rationem Propertii cum graecis ſcriptoribus, hic ſtatim ſubjiciamus epigramma Archimeli, idque componamus cum quodam Callimachi Romani loco, fortaſſe omnium obſcuriſſimo.

Archimeli.

Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου
Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα.
Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος· εἰ δέ τις αὐτὴν
Εἰσβαίνει, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος.
Ἢν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράξῃς,
Ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν· ἔα στεφάνους.

Anal. T. II. p. 64. Ultimum diſtichon ut olim Planudi, ita recentiore aetate Dorvillio viſum eſt δυσνόητον. Planudes plane omiſit, Dorvillius hunc ſenſum inde eruit: „ſi alias quidem Euripidis tragoedias quis velit aemulari, aſperam inventurus ſit viam, licet appareat levis et facilis: at ſi tentet Medeam, praecipitatum iri talem poetam et omni poetica gloria privatum iri.“ Mira ſane dictio eſt, ἄκρα χαράσσειν, quanquam χαράσσειν pro ſcribere ſatis notum eſt. Hinc Timon Sillographus viros doctos, qui quondam in Muſeo Alexandrino, tanquam magni pretii aves, Mu-

farum in cavea inclufi, regio fumtu alebantur, *βυβλιακοὺς χαρακίτας* vocavit, tefte Athenaeo Lib. I. c. 19. p. 22. D. fi vera eft Cafauboni explicatio. Eo fortaffe refpexit Vellej. Pat. I. c. 16. — Neque in his verbis haefiffe videtur Dorvillius, (ad Charit. p. 387.) cui pentameter modo obfcurus manebat. Jacobfius contra, vitium in *χαράξῃς* quaerens, legit: (Animadv. Vol. II. P. I. p. 195.)

Ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος οὐ παραθρέξῃς
Ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν —

„Nifi Medeam fuperaveris, ignotus et inglorius inter umbras verfaberis. Quare tibi fuadeo, ut totum illud tragoedias fcribendi negotium omittas." Mihi gravius quoddam ulcus in hoc difticho latere videtur, cui tamen vel detegendo vel tollendo me imparem effe fentio. Indicabo tamen fimilem Propertii locum, qui fortaffe aliis profuerit ad verum inveniendum, II. El. X. 21.

Ut caput in magnis ubi non eft tangere fignis,
Ponitur hic imos ante corona pedes:
Sic nos, nunc inopes laudis confcendere carmen,
Pauperibus facris vilia tura damus.

An fcripfit Archimelus, *κεῖσθαι νέρθεν ἔα στεφάνους*? Sed his reliqua non fatis refpondent. Relicto igitur epigrammate graeco, illuftremus potius dictionem, in Latinitate quidem fingu-

larem, *laudis conſcendere carmen.* Huic pro ſuo quisque ingenio aliam eamque meliorem lectionem ſubſtituere conatus eſt. Palmerius conjecerat, *conſcendere in arcem.* Burmannus, „videntur, ait, viris doctis haec placuiſſe propter verbum *conſcendere.* quo illecti *conſcendere currum* divinare poſſemus, ut Marklando etiam in mentem venerat." Talia apud Pindarum invenias v. c. Pyth. II. 113.

Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον, ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων.

Eldickii, Oudendorpii, aliorumque Criticorum conjecturas collegit Burmannus. Sed ſatius erat, fontem graecum indicare, unde haec ducta ſunt. Recte Vulpius, *eſſe hoc unum ex Propertii ſingularibus* adfirmavit, quod fortaſſe a Callimacho vel Philetа derivaverit. Enimvero Propertius non adeo ſe addixerat his poetis, ut, in conformanda inprimis ad Graecorum exemplum lingua vernacula, reliquos Elegiarum ſcriptores non curaret. Quidni imitari is potuerit Alexandrum Aetolum, cujus hoc extat fragmentum apud Athenaeum Lib. XV. p. 699. C.

Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων·

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
 Ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

Haec est palmaria Casauboni emendatio, (pro eo, quod vulgo legitur, δεῖ σε πόσα χρονίων) ad cujus elegantiam nihil comparari posse statuit etiam Valckenarius Diatr. p. 279. Ἰέναι εἰς ἄκρον ἔπος, sive εἰς ἄκρον ἐπέων, ut dicendum potius fuit, verti ad verbum fere potest, *conscendere carmen.* Hoc profecto aeque dicere potuit Propertius, atque *percutere lyrae carmen* et similia. — Lectio Ἀγαθοκλῆος debetur Jacobsio, qui legit, τόνδ' Ἀγαθοκλῆος, Animadv. in Epigramm. Vol. I. P. II. p. 245. —

Marci Argentarii.

Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον εὕδεις,
 Ἔγρεο, καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον,
Ὃν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραινόμενον δὲ πρὸς ἠῶ
 Ὄψεαι, ὑμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

Anal. T. II. p. 269. Vers. 1. Planudes reposuit, ἡδύπνοιε. Eidem debemus lectionem, μύρον εὕδεις, cujus vim non assequor. Elegantior est codicis lectio, μύρον ὄσδεις. Sed malim corrigere:

Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρου ὄσδεις.

Thomas M. in v. Μύρου ὄζει Ἀττικοὶ, οὐ μῦρον. Grotius eleganter vertit:

Quamquam Arabum messes somnus tuus, Isias, halat,
Sis vigil, et capias haec, rogo, serta manu.
Si sapis, haec nostrae tibi sunt aetatis imago:
Sic hodie florent, cras sine honore jacent.

Contra ἐλαίου ὄζειν dicuntur viri, palaestrae studio dediti. Xenophon. Sympos. c. II. §. 3. αἱ μέντοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἢν (ὅταν) νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου καὶ Κριτοβούλου, μύρου μέν τι καὶ προσδέονται. αὗται γὰρ τούτου ὄζουσιν. ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παροῦσα ἡδίων, ἢ μύρου γυναιξὶ, καὶ ἀποῦσα ποθεινοτέρα. Hinc explicandus Nicostrati locus apud Jo. Stobaeum Serm. LXXII. p. 445. Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμυθίῳ, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῶ ὑπογραφῆς, καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφοῦντος καὶ ἀφανίζοντος τὰς ὄψεις. Gesnerus vitium quaerit in verbo δεηθῆναι. Idem facit Fr. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 150. Ille corrigit δευθῆναι, hic ἀλειφθῆναι. Nos retineamus vulgatam, quam confirmat Xenophon. Lego: Πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμυθίου, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ (ὑποφθαλμίου) ὑπογραφῆς. Xenophon. Cyrop. I. c. III. 2. Καὶ ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν

ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Athenaeus de Sophocle L. XV. p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρισὶ (ἐν Κρίσει) τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Callimachus H. in Pallad. 15.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτριν· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.

Vide Spanhem. Obſervat. p. 611. Ad epigramma M. Argentarii inprimis pertinent verſus Propertii II. El. XXIX. 15.

Quae quum Sidoniae nocturna ligamina mitrae
Solverit, atque oculos moverit illa graves:
Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores,
Sed quos ipſe ſuis fecit Amor manibus.

Perictyone apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 486. οὐδ' ἀλείψεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα. Heſiod. Scut. Herc. 7.

Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Stratonis.

Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ,
   Ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ.
Ἦ με πόθος ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου,
   Μοῦνον ἐπεί με λιπὼν εἰς ἰδίην ἔφυγεν.
Χθιζὸς ἔβη Διόδωρος, ὃς εἰ πάλι μὴ ταχὺς ἔλθοι,
   Οὐκ ἔτι μουνολεχεῖς κοίτας ἀνεξόμεθα.

Anal. T. II. p. 375. Lect. p. 214. In Codice Vatic. verſus 3. legitur ita:

ἤ με ΚΑΤΟΥΝ ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

In his quidvis aliud lateat, quam πόθος, quod recepit Brunckius. Levi admodum mutatione facta, vera, niſi fallor, lectio evadet haec:

Ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
Ἦ με ΧΑΤΟΥΝΤ' ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

Homer. Odyſſ. B. 249. de Penelope:

Οὔ κεν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ'.

Apollonius Rhod. I. 887. τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος. Propert. IV. El. III. 27. *Diceris et macie vultum tenuaſſe: ſed opto E deſiderio ſit color ille meo.*

Incerti.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελος, ὦ Διόδωρε,
Οὑμὸς ἔρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει.
Καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν· ἄλλοτε δ' αὖτε
Εὔδιος ἁβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι.
Τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν
Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΚΥΜΑΤΙ πλαζόμενος.
Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπὸν, ἢ πάλι μίσους,
Ὡς εἰδῶ, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Anal. T. III. p. 157. Ante Brunckium edidit Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 85. ad locum Hesiodi Op. et D. v. 550. Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι. Elegans epigramma, cui levem maculam adspersit librariorum incuria. Neque enim probabile est, auctorem ter deinceps posuisse vocem κῦμα. Scribendum haud dubie v. 6.

Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΧΕΙΜΑΤΙ πλαζόμενος.

Euripides Androm. 885. Ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς. Alcaeus apud Heraclid. Ponticum de Allegor. Homeri p. 13. ed. Schow.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν. ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
Ναΐ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.

Vide Mitfcherlich ad Horatii I. Carm. XIV. Egregie C. Nepos de Attico, c. 10. *Quodsi gubernator praecipua laude fertur, qui navem ex hieme marique fcopulofo fervat: cur non singularis ejus existimetur prudentia, qui ex tot tamque gravibus* procellis civilibus, *ad incolumitatem pervenit?* Caeterum verba, χειμὼν, χεῖμα, χειμάζεσθαι, non folum de amore, fed de aliis etiam animi corporisque morbis gravioribus ufurpari folent, docente Valckenario ad Eurip. Hipp. p. 198. Sophoclis Ajax v. 207. θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας, quod λύσσης πνεῦμα μάργον vocat Aefchyl. Prometh. v. 889. Lucret. III. v. 491.

quia vis morbi *distracta per artus*
Turbat agens animam, fpumans ut in aequore falso
Ventorum validis fervefcit viribus unda.

Satis notus eft Euripidis verfus, Oreft. 279. in quo pronuntiando lapfus eft Hegelochus:

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

Alius ejusdem fabulae locus v. 340. follicitari fortaffe non debebat a viro ingeniofo:

Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
Δεινῶν πόνων, ὡς πόντου,
Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασιν.

Ita interpungendi videntur hi versus: δαίμων ἀπώλυσε (ὄλβον) δεινῶν πόνων ἐν κύμασι, — ὡς πόντου ἐν κύμασι. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 283. Quid sit χειμάζεσθαι ἔρωτι, optime expressit Catull. Epithal. P. et Th. 97.

Qualibus incensam jactastis mente puellam
Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem.

Dionysii Sophistae.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς,
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.
Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρά με χερσὶν
Ἀραμένη, κομίσαις στήθεσι χιονέοις.
Εἴθε κρίνον γενόμην λευκόχροον, ὄφρά με χερσὶν
Ἀραμένη, μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσῃς.

Hoc epigramma ita constituit Planudes Lib. VII. ep. 117. e tribus diversorum auctorum distichis, quorum primum ἀδέσποτον est, secundum, quod inscribitur ἀδέσποτον ὁμοίως, hoc modo in Codice legitur:

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀρσαμένη χαρίσῃ στήθεσι χιονέοις.

Nulla igitur ratio erat, cur Brunckius secundum distichon conjuncte cum priori ederet Anal. T. III. p. 162. Idem Lect. p. 262. „ter-

tium, ait, in membranis non comparet, et ſpurium videtur; forte ipſius eſt Planudis, qui ſua ſibi habeat. Adumbratum eſt e veteri ſcolio, quod habes T. I. p. 158. XIX." Sed non ſpurii ſunt, nec Planudei hi verſus, quos, ſicut in Codice leguntur, deſcribam:

Θεοφάνους ἐρωτικόν.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀγέννα ον, ὄφρά με χερσὶν
'Αρσαμένη μᾶλλον σῆς χρότιῆς κορέσῃς.

Exemplo hoc etiam carmen eſt, quanta omnino Planudis audacia fuerit ac temeritas non modo in corrigendis epigrammatis, ſed etiam in mutandis auctorum nominibus. Dionyſii Sophiſtae diſtichon eſt, quod praecedit. Hinc ſequentes verſus, quorum auctores ignorabat Criticus Cpolitanus, inſcripſit τοῦ αὐτοῦ.

Lucillii.

Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

"Εξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
"Ενδον ἔχων πολλοὺς σῆς 'Ελένης Πάριδας.

Anal. T. II. p. 318. Planudes lemma, quod huic epigrammati praefixum eſt, transtulit ad aliud ejusdem auctoris diſtichon, Anal. II. p. 327. XLIX. (vid. Lect. p. 201.)

Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναται ποτὲ εἶναι,
Ὀργὴν καὶ μῆνιν καὶ χόλον εὐθὺς ἔχων.

In Codice enim lacuna est post δύναται, quam explevit Planudes, addenda voce ἄρτιος. Hunc secutus Grotius vertit:

In Grammaticum intractabilem.

Grammaticis qui sit sanum caput, his quibus artis
Auspicium faciant lis gravis, ira, furor.

Sed quis unquam hominem intractabilem, aut morosum κερασφόρον dixit? Contra mariti, quorum uxores male audiebant, jam Artemidori aetate hoc nomine derisi, Onirocrit. Lib. II. c. 11. ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει. Vid. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 338. et Menagium in Lexic. Etym. v. *Corne.* Menagii haud aliena est sententia, Gallis hanc dictionem primum innotuisse Constantinopoli tempore expeditionum sacrarum. Ibi enim hoc irrisionis genus omnibus lippis ac tonsoribus notum fuisse, cum aliunde constat, tum signum docet viri, quatuor cornibus ornati, ad quod accedere solebant, qui uxorum pudicitiam suspectam haberent, mariti, plerumque hoc experimento cornuti declarati: ὅστις γὰρ εἶχεν ὑπόληψιν τοῦ εἶναι κερατίαν, ἡνίκα ἐλθὼν προσέγγιζε τῇ στήλῃ, εἰ ἦν ὡς ὑπελαμβάνετο, ἐγύριζε ἡ στήλη ἐκ τρίτου, εἰ δὲ οὐκ ἦν, ἵστατο σιγῇ, ut scribit Codi-

nus de Or. Constant. n. 125. Vide Heyne in Comment. Soc. Reg. Gottingensis T. XI. p. 27. et T. XII. p. 287. Spanhem. de Usu et Praest. Num. Dissert. V. p. 373. Hinc intelligitur, quid sibi voluerit Scholiastes, ad Palladae epigramma: Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται, Anthol. Lib. I. Tit. XVII. ep. II. ita in Codice scribens: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν, νομίζω ὅτι κερᾶ ἦν παράξενος, quod corrige sodes, νομίζω, ὅτι κερατᾶς ἦν παρὰ ξένου, *cornutus redditus erat ab hospite bonus Grammaticus, ut Menelaus a Paride.* Byzantinis enim homo cornutus κερατίας dicebatur et κερατᾶς. Ad talem maritum spectare etiam videtur Parmenionis, sive Callicteris Mantisii epigramma XXXVI. Antholog. Lib. II. Tit. XLVII. Anal. T. II. p. 294.

Ὅστις ἔσω πυροὺς καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζων,
Κείνου Ἀμαλθείας ἡ γυνή ἐστι κέρας.

Brunckius hoc distichon comparat cum alio Parmenionis epigrammate, quod edidit in Lect. p. 177. Hoc ita in Apographo legitur:

Αὐτῷ τις γῆμας πιθανὴν τῷ γείτονι ῥέγχει,
Καὶ τρέφεται. τοῦτ' ἦν εὔκολος ἐργασία,
Μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν, ἀλλ' εὐστομάχως ἀπορέγχειν,
Ἀλλοτρίῳ δαπάνῃ πλούσια βοσκόμενον.

Quae satis plana sunt et aperta. Brunckius, qui in Apographo Buher. v. 1. invenerat αὐ-

τῷ τῇ, nomen viri in his latere ratus; versus illos, sensu carentes, in Commentarium rejecit. Simile negotium, mutatis tamen personis, transigit Gnatho apud Terentium Eunuch. Act. V. fin. ubi deridendum ac comedendum tradit Phaedriae Thrasonem:

— principio et habet quod det, et dat nemo largius.
Fatuus est, insulsus, tardus; stertit noctesque et dies:
Neque tu istum metuas, ne amet mulier: pellas facile ubi velis.

Caput VII.

Disputatur de fabulis aliquot Menandri ad epigramma Agathiae Scholastici. Πολέμων *non est titulus comoediae peculiaris, sed persona dramatis, quod* Περικειρομένη *vocatur, auctoribus Agathia et Frontone. Agathias rem ita proponit, ut probabile fiat, eandem hanc fabulam esse, atque* Ῥαπιζομένην. *Hoc confirmare videntur Propertius, Tibullus et Ovidius. Neque huic sententiae obstant Dialogi Meretricii. An ad idem argumentum referenda sit* Γλυκέρα? *Jos. Scaligerum in vertendo epigrammate graeco longe superavit Hugo Grotius.*

Agathiae Scholastici.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
Κείραντα γλυκεροὺς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο.
Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας,
Μάστιξε ῥαδινῆς ἅψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα. τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον.
Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ. αὐτὰρ ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, οὐχ ὁρόων τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟ-
ΜΕΝΗΝ.

Antholog. Planud. VII. ep. 30. Anal. T. III. p. 38. Quae literis majusculis exprimenda curavimus tria verba, totidem sunt tituli fabularum Menandri. Hoc, si a Περικειρομένη discesseris, quam indicaverat Fabricius Bibl. Graec. Vol. IV. p. 369. primus omnium animadvertisse sibi videbatur Toupius Epist. Crit. p. 28. ed. Lips. addens: „has graecas venustates nemo adsequi poterit, nisi qui in veterum scriptis probe subactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum est.“ Atqui diu ante Toupium has venustates assecuti erant magni sane in paucis viri, Josephus Scaliger, et Hugo Grotius, ut mox videbimus. Notae sunt Menandri Μισούμενος et Δύσκολος. Tertiam, quae Περικειρομένη inscripta fuerit, praeter Agathiam Scholasticum et Frontonem ep. II. Anal. T. II. p. 346. nemo hoc nomine laudavit. Sed in indice fabularum Menandri commemoratur etiam Πολέμων, hanc solam ob causam, quod Philostratus Epist. XXVI. narrat, id quod confirmat Agathias, amatorem crines puellae *carpentem* in Comoedia, dictum fuisse Polemonem. Lepidum commentum! Una eademque fabula est Πολέμων, et Περικειρομένη. Jam accuratius rem examinanti, haud dubie apparebit, miseram istam puellam apud Menandrum non modo *comis privatam fuisse a*

Polemone, sed etiam *plagis irrigatam.* Dicit enim manifesto Agathias Scholasticus:

Καὶ τραγικῆς ἀχέεσσι τὰ κωμικὰ ῥήγνυται ἔργου

Ἡρακλειδαμένης ῥαίψας,

Μάστιξι ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης.

Hinc suspicio oritur, ad idem argumentum referendam esse aliam Menandri fabulam, in qua ejusmodi aliquid accidisse titulus ipse testatur. Cui non audita ἡ Ῥαπιζομένη? Vereor sane, ne temeritatis nomine suspectus fiam. Sed in manibus sunt testes gravissimi, Elegiographorum inter Romanos principes, Ovidius, Tibullus, Propertius, qui rem eodem fere modo, quo Agathias, uberius tamen exponunt. Perpetraverat Polemon, quod nemini dubium videri potest, facinus illud, stimulis Zelotypiae incensus. Qui majori fortasse jure Cynthiam perfidiae insimulabat Propertius, se tamen non militis, sed poetarum more levitatem istam vindicaturum esse minatur his verbis II. El. V. 21. (II. El. IV. 21.)

Nec tibi perjuro scindam de corpore vestem,
Nec mea praeclusas fregerit ira fores:
Nec tibi connexos iratus carpere crines,
Nec duris ausim laedere pollicibus.
Rusticus haec aliquis tam turpia proelia *quaerat,*
Cujus non hederae circuiere caput.

Respexisse Propertium ad Menandri fabulas

dicam an fabulam? tam certum est, quam quod certissimum. Quis non in verbis:

Nec tibi connexos iratus carpere crines,

τὴν Περικειρομένην agnoscat? Aut cui non in mentem redeat ἡ Ῥαπιζομένη, legenti pentametrum:

Nec duris ausim laedere pollicibus?

Menandri etiam scenam redolent illa, *scindere de corpore vestem*, περισχίζειν τὸ ἱμάτιον, περιῤῥηγνῦναι τὴν ἐσθῆτα, (Terent. Eunuch. IV. Scen. III. *Vestem omnem miserae discidit, tum ipsam capillo conscidit;*) et *frangere fores praeclusas*, ἀράσσειν τὴν αὔλειον. Mores autem istorum hominum, qui, finito aliquo stipendio, per Graeciae civitates, Philemonis et Menandri aetate, vagantes, Baccho et Veneri litabant, Thrasonis, Polemonis, ac similium, egregie repraesentat *rusticus, cujus non hederae circuiere caput.* Talem hominem Plutarchus vocat εὐπάρυφον, et ἀγροῖκον, φορίνην παχεῖαν φέροντα, Tom. I. p. 98. ed. Steph. Sed omnem fere dubitationem tollunt *Dialogi Meretricii*, Luciano vulgo adscripti, quos ex eodem fonte ductos esse dudum monuit Berglerus ad Alciphronem, octavus inprimis, et decimus quintus, ad Ῥαπιζομένην spectantes. Vix unum alterumve verbum, quod non expresserit imitando (Menandrum) Propertius, deprehendi-

ænus in his Dialogi VIII. T. III. p. 299. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν. Similem amatoris actum, sed apertam januam observantis, caeterum plorantis, pulsantis, interfecturum se puellam minantis, vestem discindentis, in altera Dialogi parte exponit Ampelis: ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε ἀνεῳγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῤῥήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας. Redit tota disputatio eo, ut persuadeat Chrysidi, male habitae ab amatore, Ampelis, sine ira, plagis et rixis frigere Venerem, veri haec esse signa caloris. Ναὶ ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. Hunc etiam locum eleganter, sed mutatis personarum partibus, tractavit Propertius III. El. VIII.

Dulcis ad extremas fuerat mihi rixa lucernas,
Vocis et insanae tot maledicta tuae.
Dum furibunda mero mensam procellis, *et in me*
Projicis insana cymbia plena manu.
Tu vero nostros audax invade capillos

Et mea formosis unguibus ora nota.
Tu minitare oculos subjecta exurere flamma,
Fac mea rescisso pectora nuda sinu.
Nimirum veri *dantur mihi* signa caloris:
Nam sine amore gravi femina nulla dolet.

Lucianus: τί λέγεις, ἀεὶ ῥαπίζειν με; — Οὐχὶ, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέπεις: ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις; Summam totius orationis his verbis complexus est Propertius v. 33.

Aut tecum, aut pro te mihi cum rivalibus arma
Semper erunt: in te pax mihi nulla placet.

Ad eundem locum pertinet dialogus inter Meretricios XV. Hoc confirmare inprimis videtur distichon secundum:

Dum furibunda mero mensam procellis, *et in me*
Projicis *insana* cymbia *plena manu.*

Idem enim fecisse militem Aetolum, *magnum* Crocalae amatorem, Dinomachum, narrat Parthenis Dialog. XV. p. 322. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐῤῥάπισέ με, αὐλήσασαν εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας, sive, quae mea est conjectura, ἐπισείσας, vibrans, *projiciens*. Philemon Fragm. p. 119. Bentl.

— ἐπειδὴ δ' ἡ Ῥόδη

Κυμβίον ἀκράτου καταπέπωχ' ὑμῖν ἄνω

En alteram Cynthiam! — Fores etiam perfregerat Dinomachus cum suis, ut mox refert Parthenis: ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοὴ, ἡ αὔλιος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.

Nec mea praeclusas fregerit ira fores.

Haec tamen in diversis comoediis peragi potuisse, largior. Sed unam modo fabulam fuisse τὴν Περικειρομένην atque τὴν Ῥαπιζομένην, in eaque militem simul fores perfregisse, et capillos carpsisse, et puellam verberasse, hoc ut credam, non Agathiae solum et Propertii, sed Tibulli etiam me movet auctoritas, quo nemo elegantius et accuratius argumentum fabulae, de qua agimus, expressit I. El. X. 49.

Pace bidens vomerque vigent: at tristia duri
Militis in tenebris occupat arma situs.
Rusticus e lucoque vehit, male sobrius ipse
Uxorem plaustro progeniemque domum.
Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
Femina perfractas conqueriturque fores.
Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
Flet, sibi dementes tam valuisse manus,
At lascivus Amor rixae mala verba ministrat
Inter et iratum lentus utrumque sedet.

Haec non domestica, sed peregrina esse, et trans mare petita, per se probabile erat. Nunc res extra omnem dubitationis aleam posita videtur. Notandum inprimis illud: *sed victor et ipse Flet, sibi dementes tam valuisse manus.* E contextu orationis colligas, haec locum habuisse in Ῥαπιζομένῃ, tanquam peculiari et a Περικειρομένῃ diversa fabula. Sed refragatur huic sententiae Philostratus, qui talem palinodiam cecinisse Polemonem in Περικειρομένῃ, disertis verbis narrat Epistol. XXVI. p. 924. ed. Olear. Οὔτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μειράκιον περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμαλώτου μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Quodsi igitur, quae nostra est sententia, non diversae fuerunt istae fabulae, sed diversi modo ejusdem comoediae tituli, Philostratus minime discedit a Tibullo, sed admirabili quodam concentu cum eo conspirat. Quae media inter *scissos capillos*, et, *Flet teneras subtusa genas*, interjecta sunt verba:

Femina perfractas conqueriturque fores,

ea quis credat ad aliam comoediam spectare? Sed pentametrum hunc arctius etiam, quam vulgata, cum *scissis capillis* copulat memorabilis Corvin. lectio:

— — *sciffisque capillis*

Femina perfractas esse fores queritur,

de qua vide accurate disputantem doctissimum interpretem Observ. p. 92. ed. II. Idem recte, quam Scaliger reposuerat, lectionem *suffusa* v. 55. rejecit. Femina *teneras* subtusa *genas*, est Menandri Ῥαπιζομένη, scissis simul capillis fores perfractas esse querens. Admiremur autem ingenium Tibulli, hunc etiam locum summa cum suavitate tractantis, et in rem suam convertentis. Ipse militatum abiturus, a quo negotio mores humanissimi poetae maxime abhorrebant, primum quidem personae militis convenienter, (ut Polemon alter, nova stipendia meriturus) inter pacis commoda refert illa *Veneris bella ferocia*; mox tamen resipiscens et hanc quoque ferociam detestans, addit:

Ah lapis est ferrumque, suam quicunque puellam
Verberat; *e coelo deripit ille deos.*
Sit satis, e membris tenuem rescindere vestem.
Sit satis, ornatus dissoluisse comae:
Sit lacrymas movisse satis; quater ille beatus,
Quoi tenera irato *flere puella potest.*
Sed manibus qui saevus erit, scutumque sudemque
Is gerat, *et miti sit procul a Venere.*
At nobis, Pax alma, veni, spicamque teneto;
Perpluat et pomis candidus ante sinus.

Non videmus, Tibullum egregie confirmare,

quod propositum a nobis est, Menandrum haec omnia una eademque fabula peregisse? Satis est, vestem rescindere, ornatus comae dissolvere, lacrymas movere; sed verberare puellam, et capillos ejus carpere, militis est, ab omni humanitatis sensu alieni. Idem igitur existimandum de hoc loco Ovidii A. A. III. 565.

Ille vetus miles sensim et sapienter amabit,
Multaque tironi non patienda feret.
Nec franget postes, nec saevis ignibus uret;
Nec dominae teneras appetet ungue genas.
Nec scindet tunicasve suas tunicasve puellae:
Nec raptus flendi causa capillus erit.

Sed, ut rem ad liquidum confessumque perducamus, in scenam tandem producenda est puella Ῥαπιζομένη, quae *fingitur*, Ovidii, Amor. I. El. VII.

Adde manus in vincla meas, meruere catenas,
Dum furor omnis abit, si quis amicus ades,
Nam furor in dominam temeraria brachia movit.
Flet mea vesana laesa puella manu.

Tunc ego vel caros potui violare parentes:
Saeva vel in sanctos verbera ferre Deos.
Ergo ego digestos potui laniare capillos:
Nec dominam motae dedecuere comae?

Nonne satis fuerat timidae inclamasse puellae,
Nec nimium rigidas intonuisse minas?
Aut tunicam summa deducere turpiter ora
Ad mediam? mediae zona tulisset opem.

At nunc sustinui, raptis a fronte capillis,
Ferreus ingenuas ungue notare genas. —
Ter tamen ante pedes volui procumbere supplex:
Ter formidatas repulit illa manus.

At tu, ne dubita, minuet vindicta dolorem,
Protinus in vultus unguibus ire meos.
Nec nostris oculis, nec nostris parce capillis:
Quamlibet infirmas adjuvet ira manus.

Quae leviter et quasi praetereuntes attigerunt Tibullus et Propertius, ea omnia, uno carmine complexus, peculiariter exposuit Ovidius. Ista enim sententiarum, verborum etiam similitudo, nonne testatur, cuncta ex eodem fonte profluxisse? Tibullus dixerat: *suam quicunque puellam Verberat, e coelo deripit ille deos.* Hoc Ovidius ita exprimit: *Tunc potui — Saeva vel in sanctos verbera ferre deos.* Inprimis autem hoc animadverti velim, Ovidium haud aliter, quam Propertium ac Tibullum, raptis a fronte capillis statim subjungere genas ungue notatas, eundemque ante

pedes procumbere, re commissa, supplicem, ut Polemon apud Menandrum, κλαίει καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει, teste Philostrato, cui adsentitur Tibullus. Postremi denique Nasonis versus, qui egregie respondent loco Propertii III. El. VIII. v. 5 — 8. quem supra descripsimus, inclinant animum, ut credam, talem fuisse Polemonis apud Menandrum orationem, posteaquam ad sanam mentem redisset, et genibus puellae supplex accidisset. Argumentum enim fabulae hoc fuisse videtur: Polemon puellam, bello captam, secum abduxerat Athenas. Eam quum aliquando domi non invenisset, forte ad convivium aliquod invitatam, eo properat statim homo ζηλότυπος, fores effringit, puellam verberat, vestem ejus rescindit, crines carpit. Mox se injuriam fecisse innocenti intelligens, ad genua flentis procumbit, plorat, tondendum se verberandumque praebet, donec tandem coiret gratia male sarta:

At lascivus Amor rixae mala verba ministrat,
Inter et iratum lentus utrumque sedet.

Haec igitur quum satis probabilia mihi videantur, vereor, ne doctissimus Boettiger in praeclara disputatione de Menandri fabulis ad Terentii Eunuch. p. 59. seq. auctoritati virorum praestantissimorum, Wesselingii ac Tou-

pii, plus tribuerit, quam res et veritas patiatur. Idem fere accidit Fabricio, pressius insistenti vestigiis Josephi Scaligeri, qui epigramma Agathiae Scholastici hoc modo vertit, Opusc. Var. p. 257.

Quod Polemo ille facit, Glyceres *qui* conjugis *aufert*
In Thymela crines, docte Menandre, tua.
Hoc novus instituit Polemo meus. Ille Rhodanthes
Audaci cultas abstulit ungue comas.
Criminibus Tragicis mutavit Comica gesta,
Inflixit tenerae verbera saeva cuti.
Ah scelus indignum! *Nostros miserata dolores*
Quod tantum admisit turpe puella nefas?
Proh dolor. Exsculpensque oculos radicitus ambo
Invidiae informes duxit in ore notas.
Si tamen is fuerit Misumenos: *ast ego contra*
Dyscolos, *aspiciens nec* Pericironienen.

Haec versio mirum in modum discedit a graeco exemplo. Ac primum quidem satis apparet, Scaligerum, mutata lectione vulgata v. 2. γλυκεροὺς πλοκάμους, in qua et alius offendere possit, legisse:

Κείραντα Γλυκέρας τῆς ἀλόχου πλοκάμους.

Quod arripuisse videtur Fabricius, Bibl. Gr. Vol. II. p. 467. ed. Harles. ubi haec scribit: „Πολέμων, Philostr. Epist. 26. (Meursii ed. 15.) Agathias in epigrammate Lib. VII. Anthol. p. 588. latina versio Jos. Scaligeri: *Quod Polemo ille facit, Glyceres qui conjugis aufert.*

in Thymela crines, docte Menandre, tua. Eadem comoedia Menandri fuisse videtur, quam supra memorabam, Γλυκέρα." Satis probasse nobis videmur, nullam Menandrum fabulam docuisse, *Polemonis* nomine inscriptam, sed hanc personam pertinere ad Περικειρομένην, sive Ῥαπιζομένην. Reliquum est, ut demonstremus, diversa etiam dramata fuisse Γλυκέραν, et Ῥαπιζομένην, (sive, Περικειρομένην) ne quis, Scaligeri auctoritate abusus, duplicem hanc confundat comoediam, et unam modo ejusdemque argumenti fabulam fuisse arbitretur. Sed haec facilis est defensio! Inter Alciphronis Epistolas una extat Glycerae (Lib. II. ep. IV.) ad Menandrum scripta, qua id, quod volumus, optime comprobatur. Leguntur ibi inter alia haec: ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ Φιλότης, θᾶσσον εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχῃς εὐτρεπισμένα τὰ δράματα ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον, οὐ δημοκρατικὸν ὡς οἶσθα· εἴτε Θαΐδας, εἴτε Μισούμενον, εἴτε Θρασυλέοντα, εἴτε Ἐπιτρέποντας, εἴτε Ῥαπιζομένην, εἴτε Σικυώνιον. Mox addit Glycera: πάντως δέομαι, Μένανδρε, κἀκεῖνο παρασκευάσασθαι τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ με γέγραφας. Dubitari non potest, quin hic significetur Fabula Γλυκέρα, quam memoravit Priscianus,

plane illa diversa ἡ Ῥαπιζομένη: quo sponte efficitur hoc, Scaligeri emendationem, facilem caeteroquin atque elegantem; hactenus modo probandam esse, si ponamus, Menandrum Glycerae nomen pluribus comoediis intexuisse.

Turbas istas in Fabula graeca excitaverat ἡ ζηλοτυπία. Eadem ad simile facinus perpetrandum adegit Polemonem alterum, de quo loquitur Agathias Scholasticus. In verbis adeo, Ζηλομανὲς τὸ κόλασμα, totius epigrammatis cardo vertitur. Vim hujus sententiae minime affecutus est Scaliger, vertens: *Ah scelus indignum!* Sed hic levis est prae alio hujus versionis naevo. Postea quam narrasset Agathias, Polemonem suum, zelotypiae oestro agitatum, verberasse conjugem, neque crinibus ejus pepercisse, poenam commemorat omnium gravissimam, amatori certe intolerabilem:

Σχέτλιος ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.

Quid igitur fecit iratus ille? Si Scaligerum audimus, hic minime audiendum,

——— *Exsculpens oculos radicitus ambo*
Invidiae informes duxit in ore notas.

Quod nollem excidisset viro magno. Fieri potest, ut Menandri Polemon *minitatus* sit, *oculos* puellae *subiecta exurere flamma*, quod legimus apud Propertium, aut ut, meliora

edoctus, se ipsum tali poena dignum habuerit, quod innuit Ovidius, dicens, *Nec nostris oculis,* nec nostris *parce* capillis. „In oculos autem maxime saevire feminas, et tragoediae fere omnes et comoediae protestantur," ut verbis utar Donati ad Eunuch. IV. Scen. VI. 2. *oculi illico effodientur.* Sed hae merae fuerunt minae atque exsecrationes. Neque eo invidiae ac furoris progressus est Polemon Agathiae Scholastici, ut conjugis exsculperet oculos radicitus ambo, sed, concludens eam, et oculis hominum subducens, effecit, ut ambo amantes vel mutui adspectus voluptate ac fructu privarentur. Hoc dudum vidit Grotius, cujus elegantissimam versionem corollarii loco adponam:

Antiquo Polemoni, facit quem scena Menandri
Uxoris teneras dissecuisse comas,
Alter idem fecit Polemon, pulchraeque Rhodanthes
Abripuit crines vertice saeva manus.
Comica res fuerat: tragicos superaddidit ausus,
Femineam flagris nam scidit ille cutem.
Trux facinus, quid enim tantum peccaverat illa,
Aerumnas fuerat si miserata meas?
Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri
Mutua fert: *tantus pectora livor habet.*
Verum est ille tamen Misumenos. *ast ego certe*
Dyscolos, *heu segrex a* Periciromene.

EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE GRAECAE
MAXIMAM PARTEM INEDITA.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Κόροιβον, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν ά Αἰτίων.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδῃσιν ἄθυρμα
Ἵδρυμαι, Ψαμάθης ἔκδικον οὐλομένης.
Εἰμὶ δὲ Κὴρ τυμβοῦχος· ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος
Κεῖται δ' ὧδ' ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ διὰ τρίποδα.
Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

Cod. Vatican. p. 228. Suidas in v. Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τὸν υἱὸν [illegible] Κοροίβου. ὅτι Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. Ἀριστοφάνης. Vide Schol. ad Aristophanis Ran. v. 1022. Callimachi Fragment. CCCVII. quod ad Αἴτια hujus poetae referendum esse, ex lemmate epigrammatis colligere licet. Sed eodem jure referri illud potest ad Ibin Callimacheam propter locum Ovidii Ib. v. 573. sq. Coroebi apud veteres scriptores inprimis commemorantur tres, genere illis moribus ac rebus gestis valde inter

discrepantes, Eléus, Phryx, Argivus. De Coroebo Eléo haec narrat Eustathius ad Il. Λ. p. 879. ed. Rom. ὅτι δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τινὰς εἶχεν ἀγωνιζομένους, δηλοῖ ὁ πρῶτος τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὤν, ἀλλὰ μάγειρος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Athen. Lib. IX. c. 7. p. 382. B. Vide Scaliger. ad Euseb. p. 256. — Magnam nominis celebritatem nactus est Coroebus Phryx, Mygdonis, ut fertur, filius, vir, secundum Virgilium, manu fortis, idemque, Ulyssis instar, versutus, qui, Cassandrae amore incensus, quum auxilio venisset Priamo, Graecis urbem jam obtinentibus, omniaque ferro et igne devastantibus, auctor fuit Trojanis, ut clipeos mutarent, Danaumque insignia sibi aptarent. Nam dolus, inquit, (Virgil. Aen. II. 390.)

— *dolus an virtus, quis in hoste requirat?*

Huc pertinet locus Suidae in v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. — καὶ αὖθις. τὸν Κόροιβον Ὀδυσσέα φήσας εἶναι τὸν πολύτροπον. Qui vero factum sit, ut hujus viri nomini stultitiae nota inureretur, incertum est. Ad hunc enim respiciunt, de Coroebo *stulto* loquentes, scriptores. Acceptum hoc fortasse referendum est Euphorioni, qui, si recte intelligimus Ser-

vium ad Aeneid. II. 341. primus vecordiae personam ei imposuit. Vide Heynii Excurs. X. Eustathius ad Od. K. p. 1669. καὶ Κοροίβους τινὰς ἀποσκώπτομεν, μαθόντες τινὰ Κόροιβον εὐήθη, Μυγδόνα, Φρύγα τὸ γένος, ὕστατον τῶν ἐπικούρων ἀφικομένων τῷ Πριάμῳ δι' εὐήθειαν. — Sed hic primo loco nominandus erat

— *armorum praestans animique. Coroebus* Argivus, nobilitatus praeclaro facinore, de quo agit epigrammatis auctor. Hanc fabulam pauci Mythologi attigerunt. Pausania et Papinio Statio, nemo accuratius eam persecutus est. Hos igitur inter se, utrumque cum Ovidio et epigrammate graeco comparemus, ut quomodo haec fabula paullatim sit conversa, eo magis appareat. Pausanias Attic. c. XLIII. p. 105. Ἔστι δὲ Μεγαρεῦσι καὶ Κοροίβου τάφος· τὰ δὲ ἐς αὐτὸν ἔπη κοινὰ ὁμῶς τοῖς Ἀργείων, ἐνταῦθα δηλώσω. Ἐπὶ Κροτώπου λέγουσιν, ἐν Ἄργει βασιλεύοντος, ψαμάθην τὴν Κροτώπου τεκεῖν παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος· ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Καὶ τὸν μὲν διαφθείρουσιν ἐπιτυχόντες ἐκ τῆς ποίμνης κύνες τῆς Κροτώπου. Pueri nomen reticetur a Pausania et Statio. Ovidius cum aliis Linum vocat Ibi. v. 480.

Quique Crotopiaden diripuere Linon.

Vide Valckenar. ad Callimachi Fragm. p. 283.

Apud Statium Theb. I. 578. non exponit puerum Psamathe, sed, quod tamen nullum fere est discrimen,

— — poenae metuens (neque enim ille coactis
Donasset thalamis veniam pater) avia rura
Eligit, ac natum septa inter ovilia furtim
Montivago pecoris custodi mandat alendum.

Euripides in fragmento Melanippes apud Dionys. Halic. Arte Rhetor p. 103. (Valckenar. Diatr. p. 135.)

αἱ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Pergit Statius, interpositis tamen aliquot versibus, quos describere nihil attinet, v. 586.

— — — — sed fata nec illum
Concessere larem, viridis nam cespite terrae
Projectum temere, et patulo coelum ore trahentem
Dira canum rabies morsu depasta cruento
Disjicit.

Lino a canibus dilacerato, Apollo in Argivorum civitatem immisit, quam Pausanias vocat, Ποινήν. — Ἀπόλλων δὲ Ἀργείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινήν. ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν· ἐς ὃ Κόροιβος ἐς χάριν Ἀργείοις φονεύει τὴν Ποινήν. Aliam publicae hujus calamitatis causam adfert Statius, violentam nempe Psamathes mortem, a patre filiae illatam v. 594.

— — — — *nec motus. at atro*
Imperat, infandum! cupientem occumbere leto.
Mortis etiam genus notavit Scholiastes apud Barthium, ad marginem codicis scribens, *Psamathen a Crotopo vivam fuisse defossam:* quod confirmat Ovidius Ib. v. 573.

Utque patrem Psamathes condat te Phoebus in ima
Tartara, quod natae fecerat ille suae.
Inque tuos ea Pestis *eat, quam dextra Coroebi*
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

Ovidii locus quin e Callimachi vel Ibide vel Αἰτίοις sit derivatus, dubitari vix potest. Hic igitur primus dixisse videtur, Crotopum etiam poenas dedisse Apollini, cujus rei neque apud Pausaniam, neque apud Statium ulla fit mentio. Caeterum Ποινὴν illam quomodo repraesentet Statius, non est praetereundum v. 596.

— monstrum *infandis Acheronte sub imo*
Conceptum Eumenidum thalamis: cui virginis *ora*
Pectoraque, aeternum stridens a vertice surgit
Et ferrugineam frontem discriminat anguis.
Haec tam dira Lues *nocturno squallida passu*
Illabi thalamis, animasque a stirpe recentes
Abripere altricum gremiis, morsuque cruento
Devesci, et multum patrio pinguescere luctu.
Haud tulit armorum praestans, animique Coroebus —

Haec omnia poetarum recentiorum ingeniis deberi, et priſcam illam Κῆρα, in Coroebi ſepulcro poſitam, nihil monſtri ſimile habuiſſe arbitror. Sed de hac re Pauſanias tacet. Qui ſequitur locus, φονεύσας δὲ (οὐ γὰρ ἀνίει σφᾶς δευτέρα ἐπιπεσοῦσα νόσος λοιμώδης) Κόροιβος ἐκὼν ἦλθεν ἐς Δελφοὺς, ὑφέξων δίκας τῷ θεῷ τοῦ φόνου τῆς Ποινῆς· hic igitur locus prorſus egregie tractatus eſt a Statio, qui, ſi a paucis, inprimis ab ornatu poetico diſceſſeris, (cf. Homer. Il. A. 44. ſq.) optime cum Pauſania conſpirat, ut ex eodem fonte hauſiſſe videatur. Iam mandatum, Coroebo a Pythia datum, quod pro fine carminis ſui omiſit poeta latinus, hoc eſt: ἐς μὲν δὴ τὸ Ἄργος ἀναστρέφειν οὐκ εἴα Κόροιβον ἡ Πυθία, τρίποδα δὲ ἀράμενον φέρειν ἐκέλευσεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔνθα ἂν ἐκπέσῃ οἱ φέροντι ὁ τρίπους, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος οἰκοδομῆσαι ναὸν, καὶ αὐτὸν οἰκῆσαι. Καὶ ὁ τρίπους κατὰ τὸ ὄρος τὴν Γερανίαν ἀπολισθὼν, ἔλαθεν αὐτοῦ ἐκπεσών· καὶ Τριποδίσκους κώμην ἐνταῦθα οἰκίσαι. Callimachus non vicum, ſed urbem dixerat Tripodiſcos in libro Αἰτίων haud dubie *primo*, monente Stephano Byz. in v. Τριποδίσκος. — Καλλίμαχος δ' ἐν Αἰτίων πόλιν αὐτὴν εἶναι φησί. Sequitur nunc deſcriptio tumuli, de quo longe aliter refert Pauſanias, atque is, qui epigramma fecit, auctor incertus, magno ut ſit

argumento, hoc et similia Anthologiae graecae carmina, quae opera artium adspectabilia exponunt, meros esse ingenii lusus. — Κοροίβῳ δέ ἐστι τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ· γέγραπται δὲ ἐλεγεῖα τὰ ἐς Ψαμάθην, καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον. Καὶ δὴ καὶ ἐπίθημά ἐστι τῷ τάφῳ Κόροιβος φονεύων τὴν Ποινήν. τούτων ἀγάλματα παλαιότατα ὁπόσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἕλλησιν, ἰδὼν οἶδα. Hanc narrationem prorsus discedere ab argumento epigrammatis graeci, nemo non intelligit. Nimirum auctor nullum omnino signum ante oculos habuit, sed usus unice, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, inde carmen confecit, aptum quidem fabulae, ab Alexandrino poeta immutatae, non historiae, quam secutus est Pausanias. — Nunc verba ipsa paulo accuratius examinemus*).

In lemmate Cod. Vaticanus exhibet, εἰς Κόρυβον. Ita hoc nomen alibi etiam scribitur. Etym. M. laudat fragmentum Incerti in v. Δασπλῆτις, ἡ Ἐριννύς. καλὸν δασπλῆτα Κόρυβος, si lectio vera est. Vide Sylburgii

*) Hac opera fortasse supersedere possem, si ad manus essent commentarii, gallice scripti, *le Magasin encyclopédique*, ubi editum esse hoc epigramma a doctissimo Chardono, accepimus.

Notas ad v. Μιλτιάδης p. 34. et de fragmento illo Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 156. Usitatior scriptura est Κόροιβος, quam revocavimus.

Vers. 1. Ἰναχίδαισιν reponebat Ruhnkenius. Ἄθυρμα h. l. est statua, signum in tumulo positum, quam verbi significationem non praetermisit Suidas in v. A. καὶ ἐν ἐπιγράμματι.

Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Vide Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 291. — Versum tertium commemoravit Suidas, non sine aliqua lectionis varietate, in v. Κὴρ, ἡ ψυχή. καὶ ἡ θανατηφόρος Μοῖρα. — Κὴρ δὲ ἡ ψυχή. διότι διὰ πυρός ἐστι. τὸ γὰρ ἔμφυτον θερμὸν, τοῦτο ψυχή.

Εἰμὶ δὲ κῆρ τυμβοῦλος. ὁ δὲ κτείνας με κόροιβος.

Ita locus legitur, sive verba spectes, sive accentus, in Edd. quas viderim, omnibus. Kusterus inde fecit, et in textum adeo recepit:

Εἰμὶ δὲ κῆρ Τυμβούλου. ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Quod quid sit, nemo facile dixerit. Unice vera est Codicis Vaticani, nunc Parisini, lectio, Κὴρ τυμβοῦχος, *tumulum obtinens*, servans. Cujus generis composita ubique occurrunt, ut κληροῦχος, μηλοῦχος, πρυμνοῦχος, κεροῦχος, *ceruchus*, Valer. Flac. I. 469. Nomen etiam

Κόροιβος h. l. ita exaratum est in codice, non Κόρυβος.

Ultimum epigrammatis distichon extat apud Suidam v. Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — καὶ Δελφὶς, ἡ Δελφικὴ, τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὸς γάρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν. ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

Lectio ἱστορίη praeferenda videtur alteri, ἱστορίης. In re tamen incerta nihil equidem definio, dialectum etiam, quae sibi non constat in hoc carmine, intactam relinquens. Sed audiamus Heynium, virum in omni judicio elegantissimum, qui de isto epigrammate haec ad me scribebat: „Nulla Pausaniae aut alterius ratione habita, videndum est ex bonae interpretationis praeceptis primo loco, quid ipsa verba suppeditent. Ex his apparet, Coroebi sepulcro seu tumulo impositum fuisse signum Κηρὸς, factum hoc esse responso Delphis accepto, ad Psamathes memoriam servandam. Κὴρ pro Ποινὴ loquitur: signum tumulo impositum communi consilio Argivorum et Megarensium: ἄθυρμα est ἄγαλμα, quae notio saepe in epigrammatibus occurrit. Psamathe οὐλομένη puto esse *miseranda.* ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ, in tumulo. Ὄφρα γενοίμην τῆς κείνου νύμφης σῆμα καὶ ἱστορίη, haud dubie legendum

est ex Suida. Unde enim repente Dorica forma? Nisi, quod verum esse censeo, totum epigramma dorice fuit exaratum. De Κὴρ τυμβοῦχος nemo dubitabit. Jam praescriptum est, ad Callimachum respexisse poetam. Nil mirum, si ea fabula diverso modo fuit tractata, sique adeo cum Pausania non convenit. Scilicet nihil commune cum eo habet, nec est epigramma illud, quod sepulcro inscriptum erat, sed ingenii lusus."

II.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κρὴς Ἄλκων Διὸ.... Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἑλῶν πύξ.

Legitur hic versus inter epigrammata miscellanea quatuor foliorum, quae Codici Vaticano agglutinata sunt. — Simonidi etiam tribuitur p. 233. hexameter,

Σᾶμα τόδε Σπινθῆρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

Praeterea in margine Codicis p. 245. hoc extat distichon:

Εἰς Βρύταχον Σιμωνίδου.

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίην.

Adſcripſit librarius, τοῦτο δισσῶς κεῖται, qua Codicis pagina, neſcio. — — Nomen Σπινθὴρ etiam legitur in Ariſtonis ep. I. Anal. T. II. p. 258. Ἄλκων in ep. IV. Gaetulici Anal. T. II. p. 167. de quo vide P. Leopardi Emend. p. 149.

III.

ΗΓΕΜΟΝΟΣ.

Εἰς τοὺς ἐκ Λακεδαίμονος, μετὰ Λεωνίδου χιλίους.

Εἴποι τις παρὰ τύμβον ἰὼν ἀγέλαστος ὁδίτας
Τοῦτ' ἔπος· ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας
Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπέσχον αἷμα τὸ Περσῶν
Καὶ θάνον ἀστρεπτεί. Δώριος ἁ μελέτα.

Cod. Vatic. p. 274. Ἡγέμονος. Hegemonis nomen alibi non occurrit in Anthologia graeca. Notus eſt Ἡγήμων Thaſius, Comoediarum ſcriptor. Athen. Lib. I. p. 5. B. καὶ Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ ἐπικληθεὶς Φακῆ, ὃν τῇ

ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. Auctor epigrammatis sine dubio etiam scribendus est Ἡγήμων, non Ἡγέμων aut Ἡγεμών. — Vers. 3. fortasse legendum: ἐπέσχον κῦμα τὸ Περσῶν, nisi ῥεῦμα malis. Tyrtaeus El. III. 21, Anal. T. I. p. 51.

Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.

Hinc Lucretius egregie dixit Lib. V. 1288.

Aere solum terrae tractabant, aereque belli
Miscebant fluctus, et volnera *vasta serebant.*

Miror, Bentlejum, talem virum, hic maluisse, *Miscebant* luctus, *et* funera *vasta serebant.* Recte Gilbertus Wakefield vulgatam tuetur. Sed diu ante Wakefieldum Petrus Victorius Var. Lect. lib. 37. c. 7. exquisitam hanc dicendi formam explicuit, et Lucretii locum comparavit cum dicto Theopompi, qui bellum, magno impetu in unam gentem irruens, appellaverat ῥεῦμα καὶ κλύδωνα πολέμου, teste Plutarcho. Vers. 4. Apograph. Δώριος αὖ μελέτα, adscripto tamen articulo ἁ.

IV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῷ ἐν Θεσπιαῖς βωμῷ.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὲ τούσδε σὺν ὅπλοις
Τιμωροὺς προγόνων βάρβαρον εἰς Ἀσίην,
Οἳ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
Στῆσαν ἐριβρεμέα δαιδαλέον τρίποδα.

Cod. Vatic. p. 205. In lemmate Θεσπίαις. v. 1. Θέσπιαι exaratum. Stephanus Byz. in v. Θέσπεια — Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. Καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἦν δὲ Φιλιάδου Μεγαρέως·

Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος
Λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

(Br. Anal. T. III. p. 329.) Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. Eadem ſcribendi varietas obtinet in Πλάταια et Πλαταιαὶ, notante eodem Stephano Grammatico. — Verſ. 3. Cod. Ἀλεξανδρον, mox καθ' ἑλόντες.

V.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς τὰς Νύμφας παρὰ Τιμοκλέους κηπούρου.

Νύμφαι ἐφυδριάδες δώρου γένος, ἀρδεύοιτε
 Τοῦτον Τιμοκλέους κᾶπον ἐπεσσόμεναι.
Καὶ γὰρ Τιμοκλέης ὔμμι, κόραι, αἰὲν ὁ καπεὺς
 Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ.

Cod. Vatic. p. 411. Elegans epigramma, ſed gravi illud vitio deformatum, v. 1. cui mederi conati ſunt viri praeſtantiſſimi. Jacobſius margini adſcripſit: An fuit Δωτοῦς γένος, filiae Dotûs Nereidis? Heynio ἱερὸν γένος, Mitſcherlichio placebat, ὀρέων γένος, mihi denique in mentem venit, Νύμφαι ἐφυδριάδες, κῶραι Διὸς, ut apud Homerum Od. N. 356.

Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτ' ἔγωγε
"Οψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τοπάρος περ.

Repetitur quidem v. 3. vox κόραι. Sed omnino in hoc epigrammate ſuavis eſt eorundem verborum repetitio. — Verſ. 2. ἐπεσσόμεναι. In margine notatum ἐποσσόμεναι ſive ἐπεσσύμεναι. Illud dictum videri poſſit, ut apud Callimachum Fragm. CXXVI.

Αὔλια καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,

h. c. *litora cura vestra dignamini.* Vide Scaliger Conj. ad Varron. p. 106. Sed praestat legere, ἐπεσσυμέναι. Conf. Hermocreontis ep. I. Anal. T. II. p. 252. et Damostrati Anal. T. II. p. 259. Τιμοκλέης, sive Τιμοκλῆς quidam occurrit etiam in Onestae epigr. IX. Anal. T. II. p. 291. Idem nomen repositum in Chaeremonis epigrammate II. Anal. T. II. p. 55. a Ruhnkenio Epist. Crit. I. p. 119.

VI.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰς βόας χαλκοῦς.

Θέσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε· παρὰ προθύροισι δ' Ἀθάνας
Ἑστᾶσιν, καλὸν δῶρον Ἰτωνιάδος·
Πᾶσαι χάλκειαι, δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον,
Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκῦλον ἀπ' Ἰλλυρίων.

Cod. Vatic. p. 478. Edidit L. Holsten. ad Stephanum Byz. p. 151. V. 2. Ἰτωνιάδος. Conf. Callimach. H. in Cer. v. 74. V. 4. Cod. σκύλων. — De Phradmone statuario vide Junii Catalogum Architect. p. 164. Addam versus

Theodoridae, paululum depravatos, qui exlant p. 609.

Θεοδωρίδα τετράμετρον ἀρχιλόχειον.

Ἐκ δολιχοῦ τό ῥάσφυρήλατον ὃς τάχει κρατήσας
Παῖς Ἀριστομάχειος ἀνεῖλε τὸν χάλκειον λέβητα.

Legendum eſſe, ῥα σφυρήλατον, quilibet intelligit, niſi in τό ῥα aliud quid latet. Dubito, an hoc integrum ſit epigramma. In eadem Codicis pagina deſcripta ſunt duo Callimachi fragmenta, quae edidit Bentlejus Nr. CXIV et CXV. Hic illud modo agebat Conſtantinus Cephalas, ut verſus, diverſo metro ſcriptos, colligeret, et ſpeciminis loco proponeret. Verba ita conſtruenda ſunt, ὁ παῖς Ἀριστομάχειος ἐκ δολιχοῦ ἀνεῖλε, ὡς τάχει κρατήσας, σφυρήλατον τὸν χάλκειον λέβητα. Caeterum Theodoridae tribuendum videtur, quod de Theodorito quodam notatur in Etym. MS. v. Κυρβασία τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Θεοδώριτος ἐν ἐνίοις ἐπιγράμμασι τὰς περικεφαλαίας κυρβασίας λέγει. Centies inter ſe permutantur nomina Theodorides, Theodoritus et Theodoretus. Vide Reiskii Notit. Poet. Anthol. p. 215. et Schneideri Anal. Crit. p. 7. Sed in editis Theodoridae epigrammatis vocem κυρβασία fruſtra quaeras.

VII.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εὐρώταν ὡς ἄρτι διάβροχον ἔν τε ῥεέθροις
Εἵλκυσ' ὁ τεχνίτης ἐν πυρὶ λουσάμενον.
Πᾶσι γὰρ ἐν κώλοις ὑδατούμενος ἀμφινένευκεν
Ἐκ κορυφῆς εἰς ἄκρους ὑγροράτων ὄνυχας.
Ἁδε τέχνα ποταμῷ συνεπήρικεν ἆτις ὀπείσας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον.

Cod. Vatic. p. 475. „Scriptum videtur in aeneum Eurotae fluvii ſimulacrum, in quo poeta mollitiem admiratur. — V. 2. εἵλκυσε an dictum, ut *ducere*, de opere aeneo? an ſcribendum μήνυσε? ὁ τεχνίτης εἵλκυσεν αὐτὸν, τὸν ἐν πυρὶ, (in igne conflatum) ὡς ἐν ῥεέθροις λουσάμενον. — V. 4. „an ὑγρὸς ἐὼν ὄνυχας?" Verba ſunt Jacobſii. Ludere videtur Philippus in ambigua verbi ὑγρὸς ſignificatione, quod non modo de humidis, ſed de iis etiam rebus dicitur, quae flexibiles ſunt et ad ſenſum molles. Pindar. Pyth. I. 17. de aquila:

ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος.

Plato Sympoſ. c. XVIII. p. 214. ed. Bip. de Amore: πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ

ἂν οἷός τ' ἦν πάντη περιπτύσσεσθαι, οὐδὲ διὰ πάσης ψυχῆς καὶ εἰσιὼν τὸ πρῶτον λανθάνειν καὶ ἐξιὼν, εἰ σκληρὸς ἦν. συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχημοσύνη. — οὗ δ' ἂν εὐανθής τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. Hunc locum ante oculos habuiſſe videtur in deſcribendo Praxitelis Amore Calliſtratus Stat. III. p. 893. Ὑγρὸς μὲν ἦν, ἀμοιρῶν μέγα λειότητος, χαλκῷ δὲ ἔχων συνῳδὸν τὴν χροιὰν, εὐανθὴς ἑωρᾶτο, τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἐστερημένος, ἕτοιμος ἦν δεῖξαι κίνησιν. Cicero Brut. 18. *Quis enim eorum, qui haec minora animadvertunt, non intelligit, Canachi ſigna rigidiora eſſe, quam ut imitentur veritatem, Calamidis* dura illa quidem, ſed tamen molliora, *quam Canachi.*

Verſ. 5. in margine Apographi corrigitur, ἃ τίς ὁ πείσας. Primum diſtichon ſincerum videtur. Reliqua hoc fere modo legenda ſunt:

Πᾶσι γὰρ ἐν κώλοις ὑδατούμενος ἀμφινένευκεν
Ἐκ κορυφῆς ἐς ἄκρους ὑγρὸς ἑὼν ὄνυχας.
Ἁ δὲ τέχνα σταθμῷ συνετήρησεν. Ἃ τίς ὁ πείσας
Χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον;

Nota formula, ἐκ κορυφῆς εἰς ὄνυχας, vel ex Homero Il. Ψ. 169. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, a Comicis, iisque, qui Comicos imitantur, paſſim inverſo ordine effertur, ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν.

Hoc ſemper, niſi fallor, ſenſu ridiculo. Ariſtophanes Plut. 649.

"Ακουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα

'Εκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

Obſcoeni aliquid hic ſubeſſe, adfirmat Scholiaſtes, qua de re dubitat Hemſterhuſius. Confirmare illud videtur Sophron apud Euſtathium ad Od. Ξ. p. 1766. 34. ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων· τουτέστι κνῶμαι. καὶ Σώφρων· βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν. ἤγουν κέκνησμαι. Notandum, priorem etiam locum, ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, e Sophronis petitum eſſe Mimis, quod diſcimus ex Etym. M. p. 523. ubi legitur, κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων. Conſentit Etym. MS. in v. Κνυζηθμός. — Σώφρων· κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἃ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν ἱππάζετο, ἀντὶ τοῦ νήθω, lege, κνήθω. Reliqua accuratius leguntur apud Euſtathium. Caeterum vide Eraſmi Adagia p. 9. qui, praeter alios, Ciceronis locum memorat Roſc. Com. 7. *nonne ipſum caput, et ſupercilia illa penitus abraſa, olere malitiam, et clamitare calliditatem videntur?* nonne ab imis unguibus usque ad verticem ſummum — *ex fraude, fallaciis, mendaciis conſtare totus videtur?*

VIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Ὅμηρον.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
 Ἀλλὰ κατὰ στίχας ἶσα θεοῖσι σέβου.
Τὸν γὰρ Πιερίσιν τιμώμενον ἔξοχα Μοίσαις
 Ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

Cod. Vatic. p. 208. in margine. Conf. Leonid. Tarent. ep. LXV. Anal. T. I. p. 237. — Verſ. 2. κατὰ στίχας. Jacobs corrigebat κατασπείσας, ſed ita, ut ſibi ipſe non ſatisfaceret. Fortaſſe, καταστέψας. Eurip. Oreſt. 1321.

Ὦ παρθέν' ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
Στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς.

Vide Tibull. II. El. IV. 48. Antigone Sophoclea v. 431.

Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει,

h. e. κοσμεῖ, ut apud Homer. Odyſſ. Θ. 170. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Sed neutrum ſatis placet. — Verſ. 3. in margine notatum, γρ. Πιερίδεσσι τετιμμένον. Lege, τετιμένον.

IX.

ΑΔΗΛΟΝ.

Δῶρον Τερμήσσοιο δικασπολίης χάριν ἁγνῆς
Εὐσέβιος θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρας.

Cod. Vatic. p. 475. Scribe, Τερμησσοῖο, a Τερμησσὸς, quae eſt urbs Piſidiae. Apud Stephanum Byzant. legimus: Τερμισσὸς, πόλις Πισιδίας, quae falſa videtur ſcriptura. Epigrammatis lectio variis Numorum exemplis, quibus maxima in his rebus tribuenda eſt auctoritas, confirmatur, monente L. Holſtenio in Notis p. 520. ubi hoc epigramma edidit. Unum modo commemorari numum video ab Harduino Num. pop. p. 491. (Vide Cellarium Geogr. Antiq. T. II. p. 196.) cum epigraphe, ΤΕΡΜΙϹΕΙΩΝ, ad Piſidiae urbem, Termeſſum, referendum, (ut teſtatur adverſa facies, cui, Σόλυμος, herois nomen inſcriptum eſt, a quo Piſidae *Solymi* ſunt dicti.) Reliqui conſentiunt in ſcriptura Τερμησσός, quam confirmat Strabo. At diverſa ab hac eſt, nomine ac ſitu, Τελμισσὸς, urbs Cariae, unde dramati deperdito titulum fecerat Ariſtophanes, Τελμισσεῖς. Cicero de Divin. I. 41. Telmeſſus *in Caria*

est: qua in urbe excellit haruspicum discipli-na. Lege, *Telmissus*, cum Drakenborch. ad Livium XXXVII. 16. Quare falsam esse arbitror rationem Spanhemii de Usu et Praest. Num. p. 478. statuentis, ubique apud scriptores graecos et latinos reponendam esse formam Τερμησσὸς, et *Termessus.* Urbem Pisidiae, ita dictam, male etiam *Termissum* scribit Salmasius in Plin. Exercit. T. I. p. 551. Vide Eckhel Doctrin. Num. Veter. Vol. III. p. 27. — Versum 2. epigrammatis Spanhemius l. c. interpolavit sic:

Εὐσεβίης θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρα.

i. e. *pietatis cultor hoc Deo praemium dedicavit.* Deum autem intelligit illum Termessensium heroa, Solymum. Hoc satis probabiliter. Neque tamen video, cur lectionem Codicis Vatic. obliteremus, probatam etiam Holstenio. — Jam θῆκε auctor carminis scripsit pro ἀνέθηκε, ut multi alii, in his Callimachus de Coma Berenices apud Scholiasten Arati p. 21. Hunc locum tractans Valckenarius, Callimachi Fragm. p. 85. „de Coma, ait, Diis *dedicata* paulo insolentius, quod est in Callimacheis,

— ὅν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

scripserat fortasse more solemni,

— ὅν κείνη πᾶσ' ἀνέθηκε θεοῖς.

quam omnibus illa Diis dedicavit." Sed huic

viri praestantissimi conjecturae cum aliorum poetarum, tum ipsius Callimachi mos solemnis repugnat. Raro Callimachus aliter loquitur. Vide epigrammata XVIII. XIX. XXIII. XXVI. in Anal. Brunck. T. I. p. 465. seq. coll. epigram. Euripidis in Phoen. 578.

Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
'Ασπίδας ἔθηκε.

X.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Εἰς Κλεάνασσαν ἐν τῷ θαλάμῳ πυρποληθεῖσαν, μᾶλλον δὲ ἀναρπασθεῖσαν.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρῳ
''Ωριον, ἀκμαίης οἷά τ' ἐφ' ἡλικίης·
'Αλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ 'Υμέναιος
Οὐδ' ''Ηρης Ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν.
Πένθιμος ἀλλ' 'Αΐδης ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' 'Ερινὺς
Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα·
''Ηματι δ' ᾧ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστὰς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Cod. Vatic. p. 234. Versu primo lege: σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρου ''Ωριος, aut, κούρῃ ''Ωριος, quod praeferebat Jacobsius. Suidas,

ὥρα γάμων. ἡ ἀκμή. καιρὸς γάμων. — Verſ. 3. 4. Inter deos, quorum in tutela matrimonium erat, praecipuum locum obtinebat Juno, quae hinc Ζυγία, a Latinis *Pronuba* vocatur. Apollon. Rhod. IV. 96. Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις. Ovid. Heroid. XII. 87.

Conſcia ſit Juno, ſacris praefecta maritis.

V. 5. ἐπεκώμασεν. Suidas v. κώμη. — καὶ ἐκώμασεν, ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· (Philippi Theſſ. ep. LXXIX. Anal. T. II. p. 234.) Similiter κατακωμάζειν dixit Eurip. Phoen. 363.

Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
Δώμασιν Οἰδιπόδα.

Ariſtaenet. II. Epiſt. I. μὴ φόνου τις, ὦ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάσηται κάλλος, μηδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν ἔρωτες, ſive, ut Abreſchius, conſentiente T. Hemſterhuſio, edidit Ἐριννύες. — In Codice Vatic. perpetuo, quod ſciam, ſcribitur Ἐρινύς. Vide Brunck. ad Aeſchyl. S. Th. 490. et ad Apoll. Rhod. II. 220. — Reliqua verba verſuum 5 et 6. leguntur apud Suidam v. Ἐριννὺς. καταχθόνιος δαίμων, κακοποιός. ἀμφὶ δ' Ἐριννὺς φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα. Idem in medium profert, ſed vitioſe ſcriptum, ultimum diſtichon in v. Νυμφεῖος οἶκος, ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσὶ. —

Νηματια ῷ νύμφιος ἀνήπτετο λαμπάδι παστὰς
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Ubi Kusterus, „Locus, ait, est corruptus, quem cum Porto sic legerim, Ἤματι, ῷ νυμφεῖος, etc. Fuit autem pars epigrammatis in novam nuptam, quae ipso nuptiarum die obierat.“ Toupius Emend. in Suid. P. II. p. 276. corrigit,

Ἤματι, τῷ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς.

Sed retinenda est Codicis lectio, quam confirmat Suidas. Hic enim literae Λ et Δ a librariis modo permutatae sunt. Conf. Erinne ep. III. Anal. T. I. p. 58.

Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἃς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾶδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαΐας.

Propertius IV. El. III. 13.

Quae mihi deductae fax omen praetulit, illa
Traxit ab everso lumina nigra rogo.

Ad epigramma Antonii Thalli inprimis pertinet Ovid. Heroid. VI. 41.

Heu! ubi pacta fides? ubi connubialia jura?
Faxque sub arsuros dignior ire rogos?
Non ego sum furtim tibi cognita; pronuba Juno
Adfuit, et sertis tempora vinctus Hymen.
At mihi nec Juno, nec Hymen, sed tristis Erinnys
Praetulit infaustas sanguinolenta *faces.*

XI.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Εὔδοξον τὸν Κνίδιον συγγραφέα περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευσάμενον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ΗΓ ἔτι (ἔτη) ἐπέζησεν.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτε μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου
Κοὐδὲν ἔλεξε πόθεν βοΐ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη
οὐδελάλον μόσχῳ ἀπιδιστόμα
ἀλλαπαραυτὸν λέχριος στὰς ἐληχμήσατο στῶλον
προφανῶς τοῦτο διδάσκων ἀποδυσῃ βιοτὴν
ὅσσον οὔπω διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντα παῖδας.

Cod. Vatic. p. 325. Hujus carminis disjecta membra inveniuntur apud Diogenem Laertium Lib. VIII. fin. de Eudoxo: ὅτε δὲ συνεγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Ἰχόνουφι τῷ Ἡλιουπολίτῃ, ὁ Ἄπις αὐτοῦ θοιμάτιον περιελιχμήσατο. ἔνδοξον οὖν αὐτὸν ἀλλ᾽ ὀλιγοχρόνιον ἔφασαν οἱ ἱερεῖς ἔσεσθαι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην Εὔδοξόν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου. κοὐδὲν ἔλεξε. βοΐ γὰρ πόθεν λόγος; φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπιδι στόμα. παρὰ δὲ αὐτὸν λέ-

χριος στὰς ἐλιχμήσατο στολὴν, προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω, διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος, δεκάκις πέντε ἐπὶ τρεῖς εἰσιδόντι πλειάδας. Quae verba in hos numeros redegit Salmaſius Exercit. Plin. p. 313.

Ἐνὶ Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὰν ἰδίαν πρόσθε μοῖραν

Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύροιο, κοὐδὲν γ' ἔλεξε

Πόθεν; οὐ γὰρ βοΐ φωνὴ, φύσις οὐ δῶκε μόσχῳ Ἄπιδι στόμ', ἀλλὰ

Παρὰ δ' αὐτῷ λέχριος στὰς ἐλίχμησε τὸ λῶπος,

Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὔπω.

Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δὴ δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς

Ἐσιδόντι παῖδας.

Scripturam antiquam in ſcriptis codicibus Diogenis repertam, paucis admodum mutatis, in hunc ordinem ſe redegiſſe adfirmat Salmaſius. Carmen igitur foret tetraſtrophon, tricolon, ſive triplicis metri; nimirum Jonicorum pentametrorum catalecticorum duorum, tum Jonici tetrametri catalectici unius, deinde unius Ithyphallici. Sed carmina Jonica minora, quae tetrametris longiora ſint, apud Graecos et Ro-

manos non inveniri, in consilium aliquando adhibitus, me monebat etiam Santenius ὁ μακαρίτης, (quem *meum* fuisse, nunquam non gloriabor) addens, ejusmodi catalecticos non antibacchio, sed fere anapaesto formari, neque unquam his Jonicis ithyphallicum subjungi. Sed subit mirari, quid sit, quare Salmasius nihil omnino commemoraverit de ea ratione, qua carmen illud legitur in Codice Vaticano. Adscribam versus emendatiores:

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε. πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι στόμα·
Ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στόλον,
Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν
Ὅσσον οὔπω. Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος δεκάκις
Πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντι παῖδας.

Huic etiam metro versuumque generi nihil sani inesse, qui in hac eruditionis parte non prorsus sunt hospites, facile animadvertent. Atque hoc causae fuisse videtur, cur Planudes totum carmen resingeret atque interpolaret. Dubitari enim nullo modo potest, quin Planudes auctor sit hexametrorum, qui leguntur

Antholog. I. Tit. XXXVII. ep. 23. (in Analectis Brunckianis non extant)

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον Ἄπιδος τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε· (πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε Φύτλη,
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι στόμα·) ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
Λέχρια κεῖνος στὰς, προφανῶς ἐλιχμήσατο λώπην.
Δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὔπω.
Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
Ἡελίους δεκάκις πέντ' ἠδὲ τρεῖς ἐσιδόντι.

Nos e codice hoc certe discimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius concinnasse, sed etiam more suo in auctoris nomine aliquid deliquisse. Inscripsit enim ἄδηλον, quod membranae tribuunt Crinagorae. Quanquam versus isti, dicendique etiam genus, ab ingenio et stilo hujus poetae plane abhorrent, ut adeo Planudes causam satis gravem habuisse videatur, cur carmen illud Crinagorae abjudicaret. Equidem quin Diogenes Laertius auctor sit, nullus dubito. Is enim l. c. diserte ait: ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Anni vocantur παῖδες, scil. saeculi. In Cleobuli, seu Cleobulinae aenigmate menses dicuntur παῖδες anni, Anal. T. I. p. 76.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦραι ἑξήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι.
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάναται δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

De vi vocis πόθεν v. 3. quae vertenda est, *nequaquam sane*, vel, *nihil minus*, vide Hemsterhusium ad Lucian. Timon. T. I. p. 115. Wolfium ad Demosth. Leptin. p. 238.

XII.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Φρὴν ἱερὴ μεγάλη Ἐνοσίχθονος, ἔσσο καὶ ἄλλοις
Ἠπίη, Αἰγαίην οἱ διέπουσιν ἅλα.
Κἠμοὶ γὰρ Θρήϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
Ὤρεξας πρηεῖ ἀσπασίῳ λιμένας.

Cod. Vatic. p. 493. Φρὴν Ἐνοσίχθονος, ut apud Homerum Il. B. 851. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. Alexander Aetolus apud Athen. L. XV. p. 699. C. Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες. Jacobsius v. 4. emendat, πρηεῖς ἀσπάσιος, ut hoc epitheton referatur ad Neptunum. Mihi Ἀσπάσιος videtur esse nomen proprium ejus, qui Neptunum alloquitur. Aspasius quidam occurrit etiam in epigrammate XX. Alcaei Messe-

nii Anal. T. I. p. 491. cui hoc lemma praefixum est in M. εἰς Ἀσπάσιον ναυαγήσαντα, ἢ ἄλλον τινὰ ναυηγόν.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος, ἐκ δὲ Βορείης
Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὗ στείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόντος
Ἔκρυψ' Αἰγαίῳ ῥαιόμενον πελάγει.

Hinc in epigrammate etiam Crinagorae legendum videtur:

Κῆμοὶ γὰρ Θρήϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτῃ
Ὤρεξας πρηεῖς Ἀσπασίῳ λιμένας.

Nisi malis, πρηῦς Ἀσπασίῳ λιμένας. Notus est *Threicius ventus* Horatii I. Od. 25. 10. Idem Epod. XIII. 3. *nunc mare, nunc sylvae* Threicio Aquilone *sonant*.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
Ἔγραφεν, ἢ Μουσέων σὺν μιῇ, ἢ Χαρίτων.

Ἄ λ λ ο.

Ἐς γάμον ἔζευξέ με νεοζευκτοῖο Προκίλλης,
Τὸν Νυμφῶν θαλάμους αἰὲν ἀειδόμενον,
Εὐξάμενος τάδε Μῆνις ὁ κωμικὸς, ὦ Ὑμέναιε,
Ἔρχεο καὶ Νύμφῃ καὶ γαμέοντι φίλος.

Cod. Vatic. p. 445. Nomen Crinagorae huic epigrammati non eſt appoſitum. Videtur tamen ejusdem auctoris eſſe, ſicut monuit etiam Jacobſius. V. 2. in Codice notata eſt diſcrepans lectio, θαλάμοις. Sed praefero vulgatam. Utrumque epigramma ſcriptum videtur in actores Comicos.

XIII.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Οὐχ ὅτι με φθίμενον κῆδος λίπεν ἐνθάδε κεῖμαι
Γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυροφόροιο νέκυς.
Ταρχύθην γὰρ ἐγὼ τὸ πρίν ποτε· νῦν δ' ἀροτῆρος
Χερσὶ σιδηρείη μ' ἐξεκύλισσεν ὕνις.
Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ὁππότ' ἐμεῖο
Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος.

Cod. Vatic. p. 232. Edidit Enn. Q. Viſconti, *Inſcrizioni Greche Triopee* p. 104. V. 1. Jacobſius malebat, οὐχ ὅθι, *non eodem loco jaceo, quo neceſſarii* (κῆδος) *me poſuerunt.* Sed vulgatae lectioni melius reſpondere videtur verſus brevior, γυμνὸς ὑπὲρ γαίης. — V. 4. Mirum eſt, vocem ὕνις h. l. corripi, quod, alio tamen exemplo uſus, notavit Suidas in

v. ῞Υννις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥόπαλον. ἐν ἐπιγράμματι. ἱστοβόην τε σὺν γυροῖς ἀροτροῖς καὶ φιλόγαιον ὕνιν. τὸ δὲ ῡ μακρόν. — V. 5. vertit Viſconti: *aliquis enimvero ajebat mortem malorum eſſe finem; quando mihi neque tumulus, o hoſpes, poſtrema calamitas eſt.* Haec eſt verſio ad literam, probans, verbis graecis vitium aliquod inhaerere. Cui incommodo occurrere voluit vir doctus, qui librum Viſcontinum ſub examen vocavit in Ephemer. literariis, quae Jenae prodeunt, ſcribendo:

Ἦ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· οὔ ποτ᾽ ἐμεῖο
Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον, οὐδὲ τάφος.

Sed altera ſententia alteri repugnare videtur. Vera eſt, niſi fallor, lectio Apographi, quod eſt penes Boſchium, virum eruditiſſimum:

Ἦ ῥα κακῶς θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ὁππότ᾽ ἐμεῖο —

Male aliquis mortem ſolutionem dixit, quandoquidem mihi ne tumulus quidem poſtrema calamitas eſt. Conf. Mercurii locus apud Stobaeum Serm. CXIX. p. 601. θάνατος γὰρ γίγνεται διάλυσις καμόντος σώματος. Plutarch. apud eundem Serm. CXIX. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν — τοῦτο γὰρ δέμας ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ᾽ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα παρὰ φύσιν. Vide Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 135. Adde Palladae ep. III. Anthol. Plan. I. Tit.

XXXVII. Caeterum ſimilis argumenti epigramma extat inter ἀδέσποτα apud Brunck Anal. T. III. p. 246. quod Antiphilo tribuitur in Codice, teſte Jacobſio.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Αρχελεως λιμενῖτα, σὺ μὲν μάκαρ ἤπιον αὔρην
Πέμπε καταστάθερῆς οἰχομένην ὀθόνην
Ἀχρὶς ἐπὶ τρίτωνα· σὺ δ' ἠϊονος ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην
Κεῖθεν δ' εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδὴν,
Πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέως Ζεφύρῳ.

Cod. Vatic. p. 492. Dolendum eſt, primum diſtichon hujus epigrammatis, quod in praeſtantiſſimorum numero reponendum videtur, tam negligenter a librariis deſcriptum eſſe, ut verum ejus ſenſum eruere vix liceat. Fortaſſe duo priora verba conjungenda ſunt, ἀρχίλεως λιμενῖτα, *conditor urbis, praeſes, dux coloniae, in portu poſite.* Haec ratio placebat eruditiſſimo Heynio, qui Apollinem intelligebat. Jacobſius contra in margine Apographi notavit Ἀρχέλεω, i. e. *Archelai*, idque conjunxit cum voce ὀθόνην. Magis adhuc haeremus in verbo, καταστάθερῆς, quod quomodo vel

explicandum fit, vel corrigendum, definire non aufim, quamvis Heynius probaverit, *κατὰ στα-θερῆς οἰχομένην ὀθόνης, velo femper aura reple-to.* Adfcribam locum fimilem Rutilii Itiner. v. 511.

Lutea protulerat fudos aurora jugales:
Antennas tendi litoris aura jubet.
Inconcuffa vehit tranquillus aplustria flatus,
Mollia fecuro vela rudente tremunt.

Porro Heynius, vir praeftantiffimus, in verbis *τρίτωνα,* et Πυθείου, urbium nomina latere ratus, pro Πυθείου fcribebat Γυθείου. Livius XXXII. 29. *Certior deinde factus,* Gytheum *oppidum omnium rerum maritimarum Lacedaemoniis receptaculum effe.* Vide interpretes ad Stephanum Byz. in v. Γύθειον, ubi notat Grammaticus, hoc ipfum oppidum a quibusdam vocari Πύθιον. — Τινὲς φασιν, ὅτι Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς.

Equidem verba priora ita accipienda effe putaverim: mitte placidam auram abeunti navi, ut e portu in altum mare perveniat, *ἄχρις ἐπὶ Τρίτωνα.* Suidas. *Τρίτωνος, Ποσειδῶνος, θαλάσσης.* Fortaffe etiam Πυθεῖον v. 4. non urbem, fed templum Apollinis, five Oraculum fignificat, quo tendebant nautae. Suidas. Πυθεῖον, *τὸ μαντεῖον.* Ejusmodi Πύθια, (utramque enim fcripturam in ufu fuiffe probabile eft)

varia apud Veteres commemorantur. Notum est Πύθιον Athenarum ex Thucyd. II. c. 15. Aliud respicit Sophocles Oed. Col. 2044.

Εἴην ὅθι δαΐων
Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς.

Ubi Scholiastes haec scribit: λέγοι δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς, τὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν θεωρίαν ἔπεμπον. Inprimis notandus est locus Philochori, qui ibidem legitur. Ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθίαι δὲ καὶ Δηλιάδες, ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. θύει δὲ ὁ μάντις, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γίνηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνόῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ. εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δήλιον. — Jam quod ab aliis scribebatur Πύθιον, ab Antiphilo scribi potuit Πυθεῖον secundum observationem Eustathii ad Od. Z. p. 1562. 53. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ι. κατά τινας δὲ διὰ διφθόγγου κατὰ τὸ Ἡράκλειον. καθ' ἑτέρους δὲ, Ἀπολλωνεῖον ὡς Ἰσεῖον. Fuerunt Gram-

matici, qui de vera horum verborum scriptura peculiaribus libellis agerent, ut Eugenius, (notante Suida in v.) ἔγραψε — περὶ τῶν τεμενικῶν ὅπως προφέρεται. οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Servata igitur lectione Πυθείου, reliqua ita legenda videntur:

— — σὺ δ' ἠόνος ἄκρα λελογχὼς
Τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην.
Κεῖθεν δ', εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδοὶ,
Πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέος Ζεφύρῳ.

Caeterum animadversionibus illis virorum doctissimorum in medio positis, spero fore, ut certius aliquid aliquando afferatur.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰς γραῖαν.

Κἢν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς
Χρῶτα, καὶ ἀβλεφάρους ὦπας ἐπ' ἀνθρακιῇ,
Καὶ λευκὴν βάψεις μελανὶ τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
Βοστρύχια κροτάφοις οὖλα περικρεμάσῃς,
Οὐδὲν ταῦτα γελοῖα, καὶ ἣν ἔτι πλεῖον ῥέξῃς.

— — — — —

Cod. Vatic. p. 517. Ulysses, aurea Minervae virga tactus, apud Homerum Od. Π. 173.

"Αψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.

Vetula illa multum agendo nihil agebat. Τείνειν ῥακόεντα παρειῆς χρῶτα dictum ut in Macedonii ep. XVI. Anal. T. III. p. 115.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειήν.

Idem mox utitur verbo εὐρύνειν eodem ſenſu. Oculi ἀβλέφαροι graphice depingunt vetulam. Notanda autem vox ἀβλέφαρος, quae vix alibi occurret. — V. 3. lege βάψης. Lucillius ep. XXXII. Anal. T. II. p. 323.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
"Ας σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

V. 5. καὶ ἣν ἔτι πλείονα ῥέξῃς. Inprimis comparandum eſt Luciani ep. VI. Anal. T. II. p. 309. Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις, Οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας. — Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί.

XIV.

ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ δισσάδος αἰγιαλίτης,
Πᾶνα τὸν εὐόρμων τῇδ' ἔφορον λιμένων,
Οἱ γριπῆες ἔθεντο· μέλω δ' ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
"Αλλοτε δ' αἰγιαλοῦ τοῦδε σαγηνοβόλοις·

'Αλλὰ παράπλει, ξεῖνε, σέθεν δ' ἐγὼ εὕνεκα ταύτης
Εὐπλοΐης πέμψω πρηῦν ὄπισθε Νότον.

Cod. Vatic. p. 491. Ἀρχίου νεωτέρου. Idem titulus praefcriptus eſt epigrammati, quod primus edidit Jenſius nr. 108. Ἑρμῆ Κωρυκίων ναίων πόλιν. Anal. T. II. p. 97. Male igitur Reiskius Not. Poet. Anth. p. 197. illud νεωτέρου Graeculo inepto imputandum, aut pro Ἀρχίου legendum eſſe ſtatuebat Ἀρχύτου. Is ſcilicet omnia carmina, quibus hoc nomen praefixum eſt, Archiae tribuebat, cujus cauſam egit Cicero. Enimvero varii ejusdem nominis poetae fuere, quos enumerat Brunckius Lect. p. 148. Vide Ilgenii Opuſc. T. II. P. I. p. 46—75. — Primus epigrammatis verſus in mendo cubat. Lego,

Πᾶνά με τόνδε ΠΕΤΡΗΣ ἐπὶ ΛΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτην·

Quae verba facile confundi potuerunt cum vulgatis:

Πᾶνά με τόνδ' ΙΕΡΗΣ ἐπὶ ΔΙΣΣΑΔΟΣ αἰγιαλίτης.

Suidas in Λισσάδας πέτρας. λείας καὶ ὁμαλάς. τοῖς δὲ Σκύθαις πρὸς τὰς Ῥωμαικὰς ναῦς, ὥσπερ ἀνόρμους καὶ λισσάδας πέτρας, ἐξεβιάζετο τὰ σκάφη. Vide Aeſchyli Suppl. 807. Theocritus Dioſc. v. 56.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέννάον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ.

XV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν βραχὺν, ἰχθυβολῆες, ὑπὸ σχοίνῳ με Πρίηπον,
Στειλάμενοι κώπαις τὰν ὀλίγαν ἀκάταν,
Δίκτυά τ' ἁπλώσασθε, πολὺν δ' ἀλινηχέα βῶκα,
Καὶ σκάρον, οὗ θρίσσης νόσφιν, ἀρυσάμενοι
Γλαυκὸν ἐνιδρυνθέντα νάπῃ, σημάντορα θήρης,
Τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι.

Cod. Vatic. p. 491. Non apte ſatis cohaerent hujus epigrammatis membra. Primus verſus pendet a ſexto, Πρίηπον τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων. Quae his interpoſita ſunt, Δίκτυά δ' ἁπλώσασθε, orationem quodammodo hiulcam reddunt. V. 2. lege, ἄκατον, quae certe uſitata forma eſt. V. 3. 4. Agathias ep. LVII. Anal. T. III. p. 53.

Μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου
Ἢ σκάρον, ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους.

Piſcium nomina, βῶξ, θρίσσα, in Lexicon ſuum retulit Suidas, nullis tamen additis exemplis. Θρίσσα etiam τριχίας dicitur et τριχίς.

XVI.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἑρμείῃ Βαίτων ἁλιηχέος ὄργανα τέχνας
Ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.
Ἄγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας θ' ἅμα φελλοῖς,
Ἄγκιστρον, κώπην καὶ λίνα καὶ δόνακας.

Cod. Vatic. p. 146. Aliquam hujus epigrammatis particulam deſcripſit Suidas in v. Ἁλιηχέος. ἐν θαλάσσῃ νηχομένης. ἐν ἐπιγράμματι
— — — ἁλιηχέος ὄργανα τέχνης
Ἄνθετο.

Primum diſtichon poſt Salmaſium Exercit. Plin. p. 699. protulit Brunckius Lect. p. 231. Nunc etiam cum Grotii verſione edidit Boſchius T. III. p. 434. Γήραος ἀδρανίην v. 2. Julianus, indicante Jacobſio, debet Leonidae Tarentino ep. XII. Anal. T. I. p. 223.

Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλοῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

Utrumque exemplum et Leonidae et Juliani notavit Suidas in v. Ἀδρανές· ἀσθενές. καὶ ἀδρανία, διὰ τοῦ ῑ, ἀδυναμία, ἀσθένεια· ἐν ἐπιγράμματι· Ἄνθετο δειμαίνων γήραος ἀδρανίην, καὶ αὖθις· ἐπεὶ παρενήξατο — Cf. Macedonii ep. XXV. Anal. T. III. p. 118. Minus bene Julianus Aegyptius ep. XII. Anal. T. II. p. 503. dixit:

Οὔτι φύσις θήλεια, καὶ οὐ πολιοῖο καρήνου
'Αδρανίη φώνης σῆς κατέλυσε βίην.

Caeterum ineditum hoc epigramma majorem habet a ſimplicitate et elegantia commendationem altero, quo idem argumentum ambitioſius tractavit auctor, apud Brunckium Anal. T. II. p. 494. ep. VI.

Καμπτομένους δόνακας, κώπην θ' ἅμα, νηὸς ἱμάσθλην,
Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν,
Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ
Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
Τήνδε λίθον, νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων
Ἄγκυραν, γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε Βαίτων
Δῶρα φέρει, τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

Jam vide, quomodo hoc argumentum tractare conatus ſit Theaetetus Scholaſticus ep. I. Anal. T. II. p. 514. et compara, qui utrique praeivit, Philippum Theſſalonicenſem ep. XXII. Anal. T. II. p. 217.

XVII.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόδοντα σίγυνον
Πανί τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν·
Τὸν κύνα δὲ ζῶντα πάλιν ποτὶ τιὔλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Cod. Vatic. p. 172. Primum verſum commemorat Suidas in v. Σιγύνη. καὶ σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. ἐν ἐπιγράμματι· (Anal. T. II. p. 8.)

Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην
Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. — καὶ ἀλλαχοῦ·
Τὸν κύνα τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόεντα σίγυνον.

Idem diſtichon ſecundum exhibet in v. Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ ἀκόλους, κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων. παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας. Ὅμηρος. (Odyſſ. P. 222.) καὶ αὖθις.

Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ ταὔλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Lege, ζώοντα, ſive cum Kuſtero, τὸν κύνα δὲ ζώοντα. Conf. Lucillii ep. I. Anal. T. II. p. 317. Theocriti Eidyll. XI. 12. et, qui hunc expreſſit, Diotimi epigr. X. Anal. T. I. p. 252.

XVIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες ὁδῖται
 Γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι,
Μηφυρδανοσσον δὲ βαρηγονυ κάμνετε μόχθῳ
 Καὶ διψα, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος σύσκιος· αἱ θ' ὑπὸ πέτρᾳ
 Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον·
Ἔνδιον δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα,
 Ὡς θέμις, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

Cod. Vatic. p. 491. Verſus 3—5. miſere depravatos ita refingendos eſſe arbitror:

Μὴ φύρδαν· ὅσσοι δὲ βαρεῖ γόνυ κάμνετε μόχθῳ,
 Καὶ δίψᾳ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι·
Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος εὔσκιος, ἁ δ' ὑπὸ πέτρᾳ
 Πίδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον.

Probata haec ſunt Jacobſio, qui vertit v. 3. „non omnes quidem (quaſi mixtim, laſſi et debiles juxta ac valentes) ſed quicunque labore itineris affecti eſtis, βαρεῖ γόνυ — καὶ δίψᾳ. Coll. epigr. CCLX. Anal. T. III. p. 203.

Τᾷδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος, ὁδῖτα,
 Ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου —
Χὼ ποιμὰν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγχόθι παγᾶς

Συρίσδων, λασίας θάμνῳ ὑπὸ πλατάνου
Καύματ' ὀπωρινοῖο φυγὼν κυνός.

Haec ultima verba Muretus comparavit cum Tibull. I. El. I. 27.

Sed Canis aestivos ortus vitare *sub umbra*
Arboris, ad rivos praetereuntis aquae.

XIX.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἠνίδε καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον ὅπλον ἐρέσσει
Καὶ τὰν ὑπουθατίαν μόσχον ἄγει δάμαλις,
Βούταν μὲν τρομέουσα διάκτορα, τὸν δὲ μένουσα
Νήπιον, ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη.
Ἴσχες, ἀροτροδίαυλε, πεδώρυχε, μὴ δὲ διώξῃς
Τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

Cod. Vatic. p. 504. Ὅπλον ἐρέσσειν omnino est *machinam movere, agitare.* Euripides dixit πόδα ἐρέσσειν, Iphig. in Aul. 138.

Ἀλλ' ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑπείκων.

Eadem dictione usus est Bianor in epigrammate inedito, quod infra describam. V. 2. Cod. μόσχει. Adjectivum ὑπουθάτιος vix alibi

occurret. Sed formam οὐθάτιος praeſtat Crinagoras ep. XXII. Anal. T. II. p. 146. ἐκ δὲ γάλακτος Θηλὴ ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Neque legere me memini ἀροτροδίαυλος v. 5. Sic dicitur is, qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora ſumta a ſtadii curſu, quo quis poſtquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. Δίαυλος enim, ut verbis utar Scholiaſtae ad Ariſtoph. Av. 293. ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Hoc ad alias res, quae iterando peraguntur, translatum. De fluctibus maris reciprocis Eurip. Hec. 28.

Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

Aeſchyl. Agamem. 354. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. ubi vide Schützium, elegantiſſimum Tragici interpretem.

In iſta *Ineditorum* farragine perpauca reperiuntur epigrammata, quae accurate a librariis ſint deſcripta; quaedam adeo depravata ſunt, ut in lucem ea proferre dubitarem, niſi reſtituendis iis operati eſſent viri doctiſſimi, quorum animadverſiones ſupprimere non licet. Ex quo genere eſt, quod Cod. Vatic. p. 493. exhibet:

Βιάνορος.

Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε δι' ὑλάεσσαν ἀταρπὸν
Αἰγύπτου· χαροπῶν φεῦγε δι' ἐξ ὀφίων.
Ἄγρευ δουνακο δη φατον ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

V. 1. Jacobſ. legit ἰλυόεσσαν. De qua conjectura ita ſtatuit Schneiderus: „ibi minime latent ſerpentes ſed in ſylvis. At contra Aegyptus paludoſa a Nilo ſit, et in ripis latent ibi aſpides.“ V. 3. idem haec notavit: „An δουνακόφοιτος ἀγρεὺς auceps, qui arundine captat circumiens aves, δουνακόφοιτε καὶ ἐκ χέρσου. Monetur auceps, ne per ſylvoſum aut dumoſum iter Aegypti incedens, nudis pedibus ſerpentem calcet: ſed vide ſupra.“ Porro Jacobſius verſum 2. ita corrigendum putabat: φεῦγε δ' ἰὸν ὀφίων. Sed vox ἰὸς verſu 4. occurrit, et primam producit. Fortaſſe locus ita legendus eſt:

— χαροπῶν φεῦγε δ' ὑπ' ἐξ ὀφίων,
Ἀγρεῦ ΔΟΤΝΑΚΟΦΟΙΤΑ, τὸν ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
Ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

Vide Homer. Il. O. 628. ibique Erneſtum. Adde Il. N. 89. Δουνακοφοίτης, ut ἠεροφοίτης, de qua voce alibi videbimus.

XX.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἤδη τοι φθινόπωρον, Ἐπίκλεες, ἐκ δὲ Βοώτου
Ζώνης ἀρκτούρου λαμπρὸν ὄρωρε σέλας·
Ἤδη καὶ σταφυλαὶ δρεπάνης ἐπιμιμνήσκονται,
Καί τις χειμερινὴν ἀμφερέφει καλύβην.
Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θέρμη κροκυαὶ οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Cod. Vatic. p. 512. Ultimum diſtichon hoc modo reſtituendum videtur:

Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θερμὴ κροκὺς, οὔτε χιτῶνος
Ἔνδον· ἀποσκλήσῃ δ' ἀστέρα μεμφόμενος.

Lucianus Dial. Mort. T. I. p. 442. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι. Ubi vide Hemſterhuſium. Gloſſ. ἀπεσκληκώς. κακοπαθήσας. Conf. Heſiodus E. v. 534.

Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖνάν τε μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Ejusdem auctoris epigramma, valde corruptum, quod legitur Cod. Vatic. p. 475. egregie poſt Schneiderum perpolivit Jacobſius Exercit. Crit. Vol. II. p. 81. ita:

Δένδρεον ἱερόν εἰμι· παρερχόμενός με φυλάσσευ
Πημαίνειν· ἀλγῶ, ξεῖνε, κολουομένη·

Μίμνει παρθενικός μοι ἔτι φλόος· οὐχ ἅπερ ὥραις
'Αχράσιν· αἰγείρων τίς γένος οὐκ ἐδάη;
Εἰ δὲ περιδρύψῃς με παρ' ἀτραπιτόν περ ἐοῦσαν,
Δακρύσεις· μέλομαι καὶ ξύλον ἠελίῳ.

Cf. Apollon. Rhod. II. 476. seq. Diod. Zonae ep. V. Anal. T. II. p. 81.

Ω νερὶ τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν.

Utrumque epigramma Antipatro, non Sidonio, sed Thessalonicensi tribuendum esse arbitror.

XXI.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐκ ἔτ' Ἀλεξάνδρευσι τὰ τίμια, χὠ Πτολεμαίου
Μόσχος ἐν ἠϊθέοις λαμπάδι κῦδος ἔχει.
Ὁ Πτολεμαίου μόσχος, ἰὼ πόλι, ποῦ δὲ τὰ μητρὸς
Αἴσχεα, πάνδημοί τ' ἐργασίαι τέγεος;
Ποῦ δὲ . . . . . σοφόρβια; τίκτετε πόρναι,
Τίκτετε, τῷ μόσχου πειθόμεναι στεφάνῳ.

Cod. Vatic. p. 557. Obscurissimum epigramma! „Scriptum videtur in puerum, ex scorto procreatum, et ad magnos inter Alexandrinos honores elatum. Huc referendum, μητρὸς αἴσχεα. Haec enim publice ἐν τέγει corpore quaestum fecerat. — V. 6. τῷ — στεφά-

τῷ honori μέσῳ habito confifae. Hoc urbi exemplum confidentiam facere debet." Sunt verba Jacobſii. V. 1. τὰ τίμια. Diogenes Cynicus apud Plutarchum T. II. p. 5. C. εἰσελθὼν εἰς πορνεῖόν ποτε, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὸ τίμιον οὐ διαφέρει. — V. 4. τέγος omnino de vili casa dicitur, ut στέγος. Euripides El. 1139. Χώρει πένητας εἰς δόμους· Φρούρει δέ μοι, Μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους. Sed h. l. ſalax taberna, ſeu cella meretricia, quam alii ἐργαστήριον, Plautus Mil. Glor. III. Sc. III. 7. *opificinam* vocat, ſignificatur. Hanc etiam *fumoſam* dicere potuit auctor Copae v. 3. *Ebria fumoſa ſaltat laſciva taberna.* Burmannus ad Anth. Lat. T. I. p. 709. praefert *famoſa*. Nos ſequimur Heynium. Heſychius. Τέγη, στέγη, οἴκημα. Idem. Στεγίτης, τὴν πόρνην. Vide Valckenar. ad Ammonium p. 178. Demoſthenes κλίσιον vocat lupanar, ſeu κλισίον, Cor. c. 40. ὡς ἡ μήτηρ σου μεθημεριναῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς Καλαμίτῃ Ἥρῳ χρωμένη. — V. 5. συφόρβια.

XXII.

ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Εἰς κιθαρῳδοὺς Λουκίλλου ἀλλὰ μὴ καὶ τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδούς.

Ἑλλήνων ἀπέλυσε πόλιν ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
Εἰσελθὼν αἰσαι Ναύπλιον ἡγέλοχος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ κακὸν ἢ μέγα κῦμα
ἢ κιθαρῳδὸν ἔχων.

Cod. Vatic. p. 533. Agit Lucillius, si epigrammatis sensum assecutus sum, de inepto quodam actore, qui, coram Caesare, Nauplii mala canere instituebat. Hunc ficto nomine Hegelochum vocat, ratione habita Hegelochi illius, qui quoniam aliquando male pronuntiaverat versum Euripidis Orest. 279.

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ,

Comicis, ut Sannyrioni, Aristophani, Platoni saepe ludibrio fuit ac deridiculo. Notus est locus Aristophanis Ran. 305.

Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.

Ubi Scholiastes haec adfert Sannyrionis: τί ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι; Φέρ' εἰ γενοίμην γαλῆ. ἀλλ' Ἡγέλοχός με μηνύσειεν ὁ τραγικός. ἀνακράγοι τ' ἂν αὐτὸς εἰς ἐχθροὺς μέγα· Ἐκ κυ-

μάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ. Vide Schol. ad Euripidis l. c. et Suidam in Ἡγέλοχος. Plura hujus ambigui, in quo alia integro verbo ſignificatio eſt, alia diviſo, exempla collegit P. Leopardus Emend. II. c. IV. — De Nauplio, qui Graecorum poſt Trojae excidium in patriam redeuntium naves plurimas ad naufragium adegerat, egregius extat locus Propertii IV. El. I. 15.

Nec rediere tamen Danai: tu diruta fletum
Supprime et Euboicos reſpice, Troja, ſinus.
Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Graecia preſſa tuis.

Idem, ſecundum Apollodorum Lib. II. c. I. πλέων τὴν θάλασσαν τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει· qui locus perquam difficilis eſt et obſcurus. Sed Kuhnius ad Pauſaniam Corinth. p. 168. eleganter corrigit ἐπυρσοφόρει, quatenus ille non Graecis modo, ex Aſia redeuntibus, ſed quibusvis aliis has inſidias ſtruxiſſe putatur, ut *falſo ac ficto facum bellicarum lumine* eos *deciperet;* id quod graece dicitur παραφρυκτωρεύειν. Verbo utitur Lyſias κατὰ Ἀγοράτου p. 257. ed. Taylor. Vide Suidam et Harpocrat. in v. Schol. ad Euripidis Oreſt. 432. Ναύπλιος — καὶ χειμῶνα φυλάξας, φρυκτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας. Kuhnio adſtipulatur T. Hemſterhuſius ad Pol-

lucem IX. 14. quanquam ea, quae sequuntur apud Apollodorum, huic emendationi non satis accommodata videntur: συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ᾧπερ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. Rem aliter explicuit doctissimus Interpres Not. P. I. p. 275. — Duplex olim, sicut videtur, Sophoclis fabula extitit, Ναύπλιος Καταπλέων, h. e. proficiscens ad Graecorum castra eo consilio, ut poenas exigeret ab iis, quorum fraude Palamedes interemptus esset; et Ναύπλιος Πυρκαεὺς, sive, facem in Caphareo promontorio accendens. Idem argumentum posteriore aetate a poetis tractatum esse cum aliunde constat, tum ex hoc Lucillii epigrammate discimus. Examinemus verba ipsa. V. 1. Jacobsius voci ἀπέλυε substituit in margine ἐπέκλυσε, et quod v. 2. legitur αἶσαι, corrigit ᾆσαι. In Collatione Gruteri p. 515. versus secundus ita legitur:

Εἰσελθὼν νᾶσαι ναύπλιον ἦν ἔλοχος.

Quod quorsum spectet, non intelligo. Fortasse epigramma hoc modo constituendum est:

Ἑλλήνων ΑΠΟΛΥΕ πόλιν ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
  Εἰσελθὼν ΑιΣΕΙ Ναύπλιον Ἡγέλοχος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν ἀεὶ — κακὸν, ἢ μέγα κῦμα,
  — — ἢ κιθαρῳδὸν ἔχων.

Caesarem suum in editis etiam epigrammatis

ita passim alloquitur Lucillius, ut ep. LXXX. Anal. T. II. p. 333.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ὅσοις νέος οὐδέποτ' οὐδεὶς
"Ηρεσε. κἂν εἴπῃ, Μῆνιν ἄειδε θεά.

Ep. CXII. v. 5. Ὀπλίζου Καῖσαρ. Magna etiam verborum similitudo inest ep. XL.

Εἰς Ἀΐδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
Ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα.

Atqui haec verborum structura vulgatae potius lectioni, quam nostrae respondet conjecturae, qua particula ποτὲ diverso sensu accipienda foret: *libera* tandem aliquando *civitatem a Graecis*, nisi conjungere malis, Ἑλλήνων πόλιν. Sed nos in utramque partem disputantes, rem ipsam aliis dijudicandam relinquimus. Illud ἀεὶ κακὸν v. 3. ita dictum est, quemadmodum apud Ciceronem Verr. V. c. 12. omnes Siciliae *semper praetores*. Vide Valckenarium ad Theocr. Adon. p. 197. Propertius I. El. XVIII. 13.

Quamvis multa tibi dolor hic meus aspera debet,
Non ita saeva tamen venerit ira mea,
Ut tibi sim merito semper-furor, *et tua flendo*
Lumina dejectis turpia sint lacrymis.

Caeterum hic primo loco commemorandum erat Crinagorae epigramma II. Anal. T. II. p. 140.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμενος ἦσεν Ἀριστὼ
Ναύπλιον· ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην.

'Ο Ψευδτης δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορον εἰς κραδίην.

Ad quem locum nunc consule Animadversiones Vol. II. P. I. p. 378. — In lemmate lego: ἀλλ' ἅμα καὶ τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, simul etiam in Tragicos et Comicos *actores*. Recentiores ipsos poetas sic dicere non dubitarunt, ut hoc verbo deceptus Aelianus V. H. XIV. c. 40. Theodori, nobilissimi artificis scenici, tanquam poetae tragici, mentionem fecisse videretur Valckenario Diatr. p. 182. Leonteus, actor tragicus, ab Athenaeo Lib. VIII. p. 343. E. vocatur τραγῳδὸς, a rege Juba in epigrammate ibi memorato, τραγικός. Citharoedos etiam cum citharistis interdum confundunt, quos distinguit Plato Jon. T. I. p. 533. (T. IV. p. 185. ed. Bipont.) οὐδ' ἐν αὐλήσει γε, οὐδὲ ἐν κιθαρίσει, οὐδὲ ἐν κιθαρῳδίᾳ, οὐδὲ ἐν ῥαψῳδίᾳ. Sed ut citharoedus recte dicitur κιθαρίζειν, ita idem dici etiam potuit citharista, v. c. Amphion Thebanus apud Ciceronem. In mentem hic venit epigrammatis inediti p. 101. quod deinceps describam.

Ἄδηλον. εἰς γυναῖκα.

Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδὲ, παραστὰς, ὡς κιθαρίζεις,
Τὴν ὑπάτην κροῦσαι, τήν τε μέσην χαλάσαι.

Amphibolia, quae subest in ὑπάτῃ et μέσῃ, aliunde nota est. Strato ep. XXIX. Anal. T. II.

p. 366. Aelian. V. H. IX. c. 36. Τὴν νήστην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν τὴν μέσην. Lemma, εἰς γυναῖκα, ab hoc loco alienum videtur.

XXIII.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Κόνων δίπηχυς, ἡ γυνὴ δὲ τεττάρων·
Ἐν τῇ κλίνῃ δὲ τῶν ποδῶν ἰσουμένων,
Σκόπει, Κόνωνος ποῦ τὸ χεῖλος ἔρχεται.

Cod. Vatic. p. 523. Parvulus hic Conon Pygmaeus videretur, ſpectatus juxta Dinonem, *longum* mulieris Syracoſiae maritum, in Theocriti Adoniazuſis v. 17.

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

Igitur Natura ipſa adjuvante fecit, quod longos etiam homines feciſſe alibi legimus. Eodem morbo laboraſſe videtur Demetrius, memoratus in epigrammate, quod tribus iſtis ſenariis male adjunxit librarius:

Οὐδ' ἐπικύψαι ἔχει Δημήτριος οὐδὲν ὁ μικρὸς,
'Αλλ' ἔῤῥιπται χαμαὶ πάντοτ' ἐπαιρόμενος.

Nihil tamen his verbis ineſt, quod ſuſpicionem noſtram confirmare poſſit; quanquam ſaepe fellatores iſtos tecte traduxerunt epi-

grammatum ſcriptores, ut Euphorionem Crates Grammaticus (Anal. T. II. p. 3.) quo nemo elegantius hoc argumentum tractavit:

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοίριλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος,
Καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
Ἀτρεκέως ᾔδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

Senſum horum verborum, qui Salmaſium fugit et Reiskium, optime explicuit acutiſſimus Toupius Ep. Crit. p. 135. ed. Lipſ.

XXIV.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ βείνει Φαβορῖνος ἀπιστεῖς, μηκέτ' ἀπίστει·
Αὐτός μοι βείνειν εἶπ' ἰδίῳ στόματι.

Cod. Vatic. p. 538. Et hic elegans eſt in re turpiſſima verborum luſus. Jungere licet εἶπ' ἰδίῳ στόματι, et βείνειν ἰδίῳ στόματι. — Addam Meleagri epigramma, quod legitur p. 101.

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ.
Ἢν ἐσίδῃς καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.

V. 2. in Codice exaratum, καὶ εἰς ἢν γε θίγῃς. Ariſtaenetus II. Ep. I. Σὺ δὲ ἀφθεῖσα φλέγεις.

καὶ ἀκουσθεῖσα τιτρώσκεις. Sic locum correxit Toupius Ep. Crit. p. 110. Alio ſenſu Germanicus, egregius vir, *viſuque et auditu juxta venerabilis*, dicitur apud Tacitum Annal. II. c. 72. Nota eſt Τιμάριον, ſeu Τιμὼ, ex editis Meleagri epigrammatis, quorum unum LXXV. Anal. T. I. p. 22. huic diſticho jungendum eſſe ſtatuit Jacobſius, (Animad. Vol. I. P. I. p. 89.)

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
Τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

XXV.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν κεφαλὴν σείεις, καὶ τὴν πυγὴν ἀνασείεις·
Ἓν μὲν μαινομένου, ἓν δὲ περαινομένου.

Cod. Vatic. p. 552. Nimirum *capita Maenades vi jaciunt hederigerae*, ut loquitur Catullus, et περαίνειν τὸ συνουσιάζειν, ſecundum Suidam.

XXVI.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶσα γυνὴ φιλέει πλέον ἀνέρος· αἰδομένη δὲ
Κεύθει κέντρον ἔρωτος, ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή.

XXVII.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Γωβρυ, Διώνυσός σε, καὶ ἡ φιλελάστρια Κύπρις
Τέρποι, καὶ γλυκεραὶ γράμμασι Πιερίδες·
Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆσδ' ἐσέρωτας
Ἔρχεο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

Cod. Vatic. p. 491. Hoc etiam elegantiſſimum epigramma illotis manibus contrectarunt librarii, non ita tamen, ut veteris ſcripturae veſtigia omnino obliterarent. Quanquam nomen proprium, Γωβρυ, quomodo ſit refingendum, definire equidem non auſim. Sed hoc ad intelligentiam carminis lepidi parum, aut nihil refert. Majoris momenti vitium haud dubie latet in voce φιλελάστρια v. 1. quae litura ſananda eſt. Scripſit Argentarius:

— Διώνυσος σε, καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις.

Hujus emendationis optimum interpretem habemus Philodemum ep. XVII. Anal. T. II. p. 87. cujus duo posteriores versus, servata Codicis lectione, ita interpungendos esse supra monuimus:

Καὶ σὺ, φίλη Ξανθώ με... σὺ δ', ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις,
Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Haec fere est Codicis Vaticani lectio. Hinc Apographa etiam alia, *ξανθῶ με σὺ δ' ὦ φιλεράστρι' ἄκοιτις*, alia, *Ξανθώ με σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης*. Erunt etiam, quibus placeat in Codice notata lectio, *καὶ σὺ φίλει, Ξανθώ, με. Σὺ δ', ὦ φ.* Quod attinet ad alterum locum, *φιλεράστρι' ἄκοιτις*, ne hanc quidem scripturam temere spernendam esse, ratione habita epigrammatis, quod hic prima vice editur, adfirmavimus, quanquam bene intelligentes, quid causae fuerit, cur alii, ut Brunckius, substituerent, *φιλεράστρια κοίτης*. Usus etiam vocis *ἄκοιτις* pro *meretrice* paulo insolentior est. Utcunque sit, verum tamen hoc est, et Philodemum et M. Argentarium scripsisse *φιλεράστρια*. Quam emendationem posteaquam communicassem cum Jacobsio, significavit mihi vir doctissimus, se in eandem incidisse. Et in reliquis eum consentientem habui. Versu 3. legendum:

Ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆς δ' ἐς ἔρωτας
Ἔρχεο· τοῦ δὲ Φίλας λαβροπότει κύλικας.

Ἔρχεσθαι εἰς ἔρωτάς τινός, dictum fere ut, εἰς λόγους τινὶ ἔρχεσθαι. Saepe ἔρχεσθαι et ἰέναι periphrasi inserviunt ejus verbi, cujus substantivo adjunguntur ope praepositionum εἰς et διά. Euripides Androm. 417.

Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰών,
Δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Λέγ', οἷ' ἔπραξα.

Hoc Livius imitatus est I. c. 5. „ut nudi juvenes, Lyceum Pana venerantes, *per lusum atque lasciviam currerent.*" Nota est poetarum latinorum dictio, *per laudes alicujus ire.* Διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις ἔρχεσθαι, *pugnare.* Obiter corrigamus Pindarum Pyth. II. 153.

φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅ
τ' ἐχθρὸς ἐών, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.

Praestat legere, nisi fallor, ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἰών. — V. 5. Saepe in Anthologia graeca invenitur forma, ἀποδρέπτεσθαι, pro ἀποδρέπεσθαι. Ad sensum conferas Pindari dictum apud Stobaeum Serm. CCXI. p. 711. Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Suidas in v. Δρέπομαι — πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος, καὶ τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας, sive, φιλοσοφίας ἄνθη, ut Ruhnkenius alicubi corrigit. Priori loco apud Sui-

dam convenit Plato Sympof. 10. ἅ εἴ τις τολμῴη ποιεῖν, ἄλλ' ὁτιοῦν διώκων καὶ βουλόμενος διαπράξασθαι πλὴν τοῦτο, φιλοσοφίας τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνείδη. Euripides φέρβεσθαι σοφίαν eodem fenfu dixit in praeclaro illo Athenienfium praeconio, (quibus Natura dederat τὸ φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας et φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας, ut jure fuo adfirmat Pericles apud Thucydidem II. 35. feq.) Euripides igitur M. Argentarii fententiam ita expreffit Med. 824.

Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
Τ' ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος.

Longum eft, totum locum defcribere, quo elegantiorem apud Euripidem vix reperias; cujus fumma haec eft, Venerem Athenienfibus, cujuslibet boni pulchrique amantiffimis

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
Πέμπειν ἔρωτας
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

XXVIII.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων, νῶναις κατακρίνει·
Κἂν δρῶς, κἂν μὴ δρῶς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Cod. Vatic. p. 533. Anteaquam in rem praefentem veniamus, primum quaerendum videtur, quisnam fit ifte Polemon, quem fugillat Ammianus, aut, fi de hac re nihil memoriae proditum eft, qui mores hominis fuerint, quod vitae genus. Vereor, ut de his omnibus aliquid compertum habuerit Planudes, qui carmina ejusdem argumenti titulis fuis, tanquam certis circumfcribens regionibus, hac via faepenumero ipfe indicavit, fe verum eorum fenfum non effe affecutum. Scilicet in Florilegio Planudeo hoc legimus epigramma ἄδηλον, feu incerti auctoris Lib. II. Tit. XXV. ep. XI. ed. Wechel. p. 223.

Ἤδειμεν πολέμων ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Hoc diftichon capiti in *fures* fubjecit Planudes, quod in errorem conjecit interpretes. Brodaeus vertit, πολέμων ἀντώνιον, *bellorum viciffim emptorem*. Acute contra vidit Vinc. Obfopoeus, πολέμων effe nomen proprium, ut te-

ſtatur latina ejus interpretatio: *noveramus te omnes, o Polemon, Antonium, quomodo tam repente tres literae te reliquerunt. et factus es* ὤνιος, id eſt *venalis.* Addit tamen, ſcil. *ob furtum quod commiſiſti.* Atque ita totam ſententiam convertit, deceptus a Planude. Hoc bene intellexit Hieronymus *Megiſerus*, caeteroquin vitium in contrarium currens, vertendo Lib. II. p. 68.

Vidimus in bello *te cuncti* Antonion, edet,
Literulis careas cur modo victe *tribus.*

Aut nullus omnino ſenſus his verbis ineſt, aut ſcripſit Megiſerus, *edes.* Vel ſic tamen a ſcopo plane aberravit. Quod inprimis demonſtrat nota, margini adjecta: *id eſt cur* onius *venalis ſis factus, et libertatem amiſeris.* Sed ut largiar, ὤνιον hoc loco eſſe hominem ab hoſtibus captum, qui venalis proſtat, quid eſſe dicemus, *in bello Antonion*, ſive πολέμων ἀντώνιον, quam lectionem ſecutus eſt Megiſerus! *Agrum emere* Xenophonti eſt, χῶρον ὠνεῖσθαι, ut contra χῶρον ἀντωνεῖσθαι, *emere agrum in locum alterius* Oec. XX. 26. Quis vero bellum emit in locum alterius belli? ut vertit Brodaeus. Aut, qui in bello fuit *Antonios*, ut retineamus vocem peregrinam, quomodo is fortunae viciſſitudinem expertus eſt, ſi captus poſt bellum proſtat ὤνιος? quod voluit Megiſerus.

in eundem ſenſum vertit Hugo Grotius, qui, quanquam non apparet, quomodo intelligi voluerit vocem πολέμων, tamen elegantiſſimo uſus verborum luſu, feliciter, ut ſolebat ingenium illud capitale, ſe expedivit, reddens locum ſic, Lib. II. p. 449.

Quam ſubito, fueras nobis qui Servius *ante,*
Deſtituit nomen littera quinta *tuum*!

Redit jam ſponte gravis haec diſputatio ad Planudem, unde declinavit ſcilicet. Diximus, Planudem epigramma in Polemonem non recte incluſiſſe in caput de *Furibus.* Sed hujus reprehenſionis veritas pendet a notione furis, quam qualem animo informatam habuerit monachus, nemo dixerit. Nimirum fures non ſolum ii vocantur, qui *omnia intus canunt,* ut Aſpendius cithariſta, ſed viri etiam, nomine, ac loco ornatiſſimi, judices v. c. qui pecunia corrumpi ſe patiuntur, neque tamen id, quod volunt homines, praeſtant. Talis fuiſſe videtur Antonius ille Polemo. Is omnino ὤνιος erat, non eo ſenſu, quo hanc vocem interpretati ſunt Brodaeus, Obſopoeus, Megiſerus, Grotius, ſed fidem ſuam, ac jurisdictionem venalem habebat, ut philoſophi quidam apud Lucianum diſciplinam ac virtutem, Nigrin. c. 25. T. I. p. 65. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ

ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς. Quae huic conjuncta sunt verba, εὔωνος et εὐωνίζειν, egregie illustrat Hemsterhusius ad Lucianum p. 62. opportune laudans Pollucem V. 163. ubi inter locutiones, quibus homo nihili significetur, refert etiam ὤνιος, et εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων ὠνίων. Sed magis ad rem nostram facit locus Aeliani apud Suidam in v. Ὠνίους ἀγοραστοὺς, ἢ τιμίους. — Αἰλιανός. καὶ ἀπολύουσι δικασταὶ ὤνιοι αὐτόν. — Jam, quemadmodum hic in titulo εἰς κλέπτας judicem deprehendimus inter fures, ita in titulo εἰς κριτὰς (Lib. I. XLIII. ep. 2.) furem inter judices:

Τὸ γλυκὺ τοῦ κλέπτοντος· ὑπερφιάλου δὲ τὸ ἁγνόν.

Porro judices hac aetate venales fuisse et ὠνίους, praecipue discimus e Palladae epigrammate, quod sequitur l. c. (Anal. T. II. p. 436.)

Μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγονὼς δικολέκτης,
Μηδ' ἂν Ἰσοκράτεος ῥητορικώτερος ᾖ.
Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδ' ἐν ἑταίρῳ
Σεμνότερον δικάσαι, μὴ ῥυπαρῶς, δύναται.

Denique rem extra omnem dubitationem ponit epigramma ineditum, quod supra descripsimus. Hoc enim ad eundem Polemonem spectat, et ab eodem auctore est scriptum, quo editum illud, Ἤδειμεν, Πολέμων, id quod latuit Brunckium, qui hoc epigramma retulit inter

ἀδέσποτα T. III. p. 159. ep. XLII. Ita enim se invicem excipiunt duo ista epigrammata in Cod. Vatic.

'Αμμιανοῦ.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων νώναις κατακρίνει·
Κἂν δρῶς κἂν μὴ δρῶς· ἔστιν ἀεὶ Πολέμων.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἤδειμεν, Πολέμων, ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν.

Dubitari igitur vix potest, quin utriusque carminis satyrici idem sit argumentum. Quid vero est, εἴδους κρίνειν, quid νώναις κατακρίνειν? Equidem nihil aliud hic extrico, nisi *Idus* et *Nonas* Romanorum. Idus constanter a Graecis recentioribus scribuntur αἱ εἶδοι. Nonas varie exarare solent, aliis νόναι, aliis νόνναι scribentibus, ut Suidas in v. Sed Ammianus etiam scribere potuit νώναι. Nihil hic muto. Prima vox si retinenda est, accentum in ultima repone, nisi legendum potius sit, Εἴδοις. Alium sensum ex his verbis vix elicias. — Haud alienum videtur, duo hic Ammiani epigrammata in *Marcum* repetere, quae locum, quem tractavimus, bene illustrant. Extant in Analectis Brunckianis T. II. p. 386.

Λασταύρων ἀφελὼν δύο γράμματα, Μάρκε, τὰ πρῶτα,
Ἄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

Εἰς τὸν αὐτὸν Μάρκον.

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμα,
"Αξιος εἶ πολλῶν, ὧν παρὰ γράμμα γράφῃ.

XXIX.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμᾶς Εἴκανδρος ὁ πλωρεὺς
Εἰς τὴν εἰκόσορον φαίνεται ἐμβιβάσας.
Οὐκ ὀλίγον γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ ἔσω, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν
Ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
Ναῦ πρῶτον ναῦς ὤπται ὑδροπικὴ ἀλλάγε·
Μὴ σορὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Cod. Vatic. p. 551. V. 1. πλωρεὺς Jacobſius mutat in πορθμεύς. Malim ὁ πρωρεὺς, *proreta*, qui eſt gubernatoris adminiſter, et dicitur proprie πρωρατεῦσαι. Ariſtoph. Equit, 538.

Ταῦτ' ὀρρωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
Κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι
Κᾆτα κυβερνᾷν αὐτὸν ἑαυτῷ.

Xenophon Exped. Cyri Lib. V. fin. ὅταν δὲ χει-

μῶν ἢ — οὐχ ὁρᾶτε ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. Utriusque imperio parebant nautae, sed hujus in puppi, illius in prora, ut docet Wesselingius ad Diodor. Sic. Lib. XIV. c. 43. p. 676. Suidas: Πρῶρα. τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεώς. καὶ πρώραθεν. καὶ πρωράτας τῆς νηός. καὶ πρωρεύς. Eleganter Sophocles Fragment. apud Brunckium p. 646.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωράτης στρατοῦ
Τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν.

Aeschylus contra Eumen. 761.

Ὁρκωμοτήσας νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους
Μήτοι τιν᾽ ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
Ἐλθόντ᾽ ἐποισεῖν εὖ κεκασμένον δόρυ.

De dictione ἐμβιβάζειν τινὰ εἰς ναῦν v. 2. *in navem aliquem introducere*, vide Lennep. ad Phalar. p. 24. Verf. 3. ἔσω. Optimi scriptores, ut Sophocles, Euripides, Eubulus, voculas ἔσω et ἔνδον permutarunt, notati propterea ab Ammonio in, Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. De Eubulo ita ibi refert Grammaticus: Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ᾽ ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον. Versus obscurus! Scaliger, ut metro consuleret, legit; ὅτι ὅ τις γέρων ἔσω, quod nemini placebit. Locus aliter, sed accuratius descriptus est in Etym. MS. Εὔβουλος

ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις, ὅπως δὲ ὀπεύσεσθαι ὅτι τὶς γέρων ἔσω. Unde ſenarius hic emergit:

Ὅπως δ' ὀπεύσεσθαι, ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

Eadem voce uſus eſt Ariſtophanes Euſtathio teſte ad Il. Ξ. p. 964. 63. δῆλον δὲ ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι, ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. (Ruhnken. ad Tim. p. 197.) τοιαύτη δὲ λέξις ἐστιν ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὄπα τὴν κληδόνα, καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι Ἀριστοφάνης Λυσιστρατῇ (v. 597.) ὀπευόμενος κάθηται. Nihil autem frequentius allegoria, qua utitur Nicarchus. Simonidi ep. LXIV. Anal. T. I. p. 138. tres meretrices dicuntur ναυκλήρων ὁλκάδες εἰκόσοροι. Meleager ep. LXXVII. Anal. T. I. p. 23.

Νέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα μεὶς, κοίλη δὲ θάλασσα
Πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος.
Δύστανός γ' ὃς ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
Πλεύσετ' ἄνωθ' ἐπιβὰς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Verſum quintum in margine Apographi ita ſupplevit Jacobſius:

Νῦν πρῶτον ναῦς ὦπται ὑδρωπικὴ, ἀλλά γε δείδω,
Μὴ σόρον οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Nunc demum videmus navem hydrope laborantem, ſed vereor, ne etc. Eurip. Heraclid. 167. εἰ γέροντος οὕνεκα Τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος — εἰς ἄντλον ἐμβήσῃ πόδα. Lucian. Dial. Meretr. XI.

T. III. p. 310. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἧκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σοβόν. ——

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον εἴαρος ὥρῃ
Μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα·
Μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην
Αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.
Πίπτε δὲ χειρῶν μυίης κοὐδ' ὡς θίγε γαίης,
Ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

Cod. Vatic. p. 565. Leve hoc argumentum nemo magis variavit Lucillio, cujus epigrammata extant in Analectis Brunckianis T. II. p. 328—331. V. 4. Κρονίδου. V. 5. Cod. θίγεν γαίης. Lego:

Πίπτε δ' ὅγε χειρῶν μυίης κοὐδ' ὡς θίγε γαίης.

Lucillius ep. LXV. v. 3.

Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο.

Sic etiam Phaeton periit, exclamat idem Meneſtratus, tergo formicae, cui ut elephanto ſcilicet inſederat, excuſſus, apud Lucillium ep. LXIII. quod vertit Auſonius ep. CXV. Inprimis huc pertinet ep. XVI. Ammiani Anal.

T. II. p. 387. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον ευρὼν, εἰς τρώγλην — εἴλκυσε μῦς.

XXX.

ΑΔΑΙΟΥ.

Ἢν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτείσθω·
 Βάζ' ἃ φρονεῖς, ὀρκῶν δράσσεο χερσὶν ὅλαις.
Ἢν δ' εἴπῃς· τίω σε, καὶ ἔσσομαι οἷά τ' ἀδελφὸς,
 Αἰδὼς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοὖργον ὁδόν.

Cod. Vatic. p. 493. Addaeus et alibi *Adaeus* scribitur. Idem nomen restituit Valckenarius Adnot. in Adon. p. 263. Xenophonti Ἑλλ. IV. c. I. 39. ubi Agesilai regis scriba Ἰδαῖος vocatur, e Plutarcho T. I. p. 603. A. V. 2. Cod. βάζε ἃ φ. „Si sincerum est ὀρκῶν, accipe de jurejurando, quo se puero, cujus amplexus appetit, obstringit. Sed puto legendum: ὄρχεων, testiculos pueri utraque manu contrecta.“ *Jacobs*. Schneiderus etiam huic lectioni favebat, quae vera videtur. Hesychius. Ὀρχιπαιδίζειν, τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί. Sed hoc referri potest ad Aristoph. Av. 142.

XXXI.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ἐρίφῳ φασὶν ἐνεῖναι,
Εἶτα χολὴν μὲν ἔχει ζῶα τὰ φαυλότατα,
Ἐκκεῖσθαι δέ με πᾶσι, χολὴν μὴ ἔχοντα, κελεύεις,
Ὡς μηδὲ ψιλοῖς ῥήμασιν ἀνταδικεῖν.
Τοῖς ἔργοις ἀδικοῦντας ἀποφράξαντα δεήσει.
Λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μὴ δὲ πνέειν.

Cod. Vatic. p. 496. Multa epigrammata Anthologiae graecae vel a Planude omissa, vel ab aliis viris doctis nondum edita sunt propterea, quod vitiose admodum descripta in Codice Vaticano leguntur. In quo numero etiam hoc est ineptum Palladae carmen. Corruptus haud dubie est primus versus:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΕΡΙΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Sed huic loco praesentem adferre possum medicinam. Legendum enim:

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ ΣΕΡΦΩι φασὶν ἐνεῖναι.

Et formicae sua bilis et serpho. Aristophan. Vesp. 351.

Πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ
διαδῦναι.

Ubi Scholiastes haec animadvertit: ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν. Κρατῖνος δὲ μύρμηκα φησὶ τὸν

σέρφον. οἱ δὲ, ζωΰφιον κωνωπῶδες. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Suidas in v. Σέρφος. ζῶον μυρμηκῶδες. σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζει. καὶ παροιμία· ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. Hefychius. Σερφοὶ, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες. Idem alibi σύρφος fcribit. Sunt qui hanc beftiolam etiam σέριφον dictam velint, eoque referant proverbium, γραῦς σέριφος, quod in Hefychio ed. Venet. a. 1549. fcribitur γραῦς ἔριφος, et deinceps ἐριφία γραῦς. Unde Erafmus fecit adagium, *Anus Eriphus.* Sed de hac re, ut nunc video, accurate egit P. Leopardus Emend. lib. V. c. 21.

Verf. 5. lege cum Jacobfio, τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας. Idem vir doctiffimus v. 6. corrigit, ὅλως σχοίνῳ, quod tamen neceffarium non videtur. Vid. Suidas in v. ὁλοσχοίνῳ. — Verfus 4—6. ita interpungendi ac legendi:

Ὡς μηδὲ ψιλοῖς ῥήμασιν ἀνταδικεῖν
Τοὺς ἔργοις ἀδικοῦντας· ἀποφράξαντα δεήσει
Λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μηδὲ πνέειν.

Palladam an alius Martiali comparaverit, praeter Vincentium Obfopoeum, ignoro, cujus de ifto viro hoc extat judicium ad ep. I. Anthol. Planud. Tit. XVII. p. 34. ed. Wech. „Hujus epigrammatis auctor eft Pallada, oriundus ex Chalcide infula Euboeae, facile inter eos poe-

tas, qui epigrammata conſcripſerunt, principatum obtinet: tantum adhibet in ſcribendo *argutiae*, *leporis*, *ſalis*, *feſtivitatis* et *gratiae*, ut jure optimo *Martiali* prae caeteris comparetur." Nae! is pulchritudinis ſenſu plane deſtitutus ſit, qui tali judicio nomen ſuum adſcribere poſſit. Eſt ſine dubio Palladas omnium, qui epigrammata conſcribillarunt, inſulſiſſimus verſificator, ut recte de eo exiſtimet Caſaubonus ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 342. Atque hoc cum edita teſtantur carmina, tum inedita, e quibus tamen unum alterumve hic addere haud gravabor.

Οὐ δαψιλῶς μὲν ἀλλ' ὅμως κἀγὼ τρέφω
Παῖδας, γυναῖκα, δοῦλον, ὄρνιθας, κύνα.
Κόλαξ γὰρ οὐδεὶς τοὺς ἐμοὺς πατεῖ δόμους.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς
Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
Χρῄζεις ὅμως οὖν τῶν ἀναγκαίων κακῶν.
Εὔνουν νομίζεις δοῦλον εἶναι δεσπότῃ,
Καλὸς δ' ἂν εἴη δοῦλος τὰ σκέλη κλάσας.

Tali ingenio digni ſunt verſus, qui, non adſcripto auctoris nomine, leguntur Cod. Vatic. p. 556. in Rufinianum.

XXXII.

Εἰς Ῥουφινιανόν.

Ῥουφινιανὸς ῥοῦφος ὢν δισύλλαβος,
Συνεξέτεινε τοῖς κακοῖς τὰς συλλαβάς·
Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,
Κληθήσεται γὰρ καὶ δισύλλαβος πάλιν.
Ῥοῦφος κακοῦργος καὶ γόης ὡς ἦν ποτε.

Annexi ſunt his quinque verſibus ineptis decem alii, quos, quoniam nihil omnino commune habent cum Rufiniano, ſegregandos ſtatim et ſeorſim exponendos putavi. Haud dubie duo carmina diverſa in unum conflata ſunt culpa librariorum. — Quod hic de Juſtitia divina, ſevera illa ſcelerum vindice, ſatis ridicule dicitur,

Οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην,

hoc praeclare ita extulit Euripides apud Plutarchum de S. N. V. p. 6. ed. Wyttenb.

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ.

ſive, ut idem loquitur in Fragmento apud Sextum Empir. c. Mathemat. Lib. I. p. 275. Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη, quod perinde eſt.

Ita etiam Thucyd. I. c. 142: τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον μηδὲν ἐκείνῳ πάρεργον ἄλλο γίγνεσθαι. Ad eundem locum pertinet veteris Graeci fragmentum, quod Grotius Stob. p. 110. ita edidit:

οὐχ εὕδει Διὸς
Ὀφθαλμός· ἐγγὺς δ' ἐστὶ καὶ παρὼν πόνῳ
Oculus Jovis
Non dormit; operi sed prope et praesens adest.

In MS. invenerat Grotius, καὶ περ ὢν πόνῳ. Hinc Toupius Emend. in Suidam P. III. p. 582. ed. Lipſ. effecit: ἐγγὺς δ' ἐστι καὶ περ ὢν ἄνω. Ita Xenophon Oecon. c. XX. 11. de deo: καίτοι ὕδωρ μὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει. Clariſſimus Luzac Exercit. Acad. p. 112. corrigit: ἐγγὺς δ' ἐστι καὶ περ ὢν πόλῳ. Emendationem noſtram, καὶ περ ὢν πρόσω, alibi propoſitam, confirmari poſtea cognovimus editione Heerenii, qui, neſcio an e Codice dederit I. p. 106.

οὐχ εὕσει Διὸς
Ὀφθαλμὸς, ἐγγὺς δ' ἐστι, καὶ περ ὢν πόῤῥω.

Eſt haec conſtans ac perpetua fere oppoſitio verborum ἐγγὺς et πρόσω, ac ſimilium. Euripides Ion. v. 586.

Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

Ad quem locum alludit Cicero Attic. XIII. 10. Aeschylus Eum. 65.

'Εγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν.

Idem (Grot. Excerpt. p. 37.) κλύει καὶ πρόσωθεν ὢν θεός. Euripides Phoen. 605. Vide Valckenar. Diatr. p. 33. Primus omnium Homerus dixerat Od. Γ. 231.

'Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι.

Sed describendi tandem sunt versus illepidi, quos carmini in Rufinianum male subjunctos esse supra diximus:

Ὦ τῆς ἁπάσης δυνάμεως ὑπέρτατε,
Σῶσόν με τὸν δύστηνον ἐκ παντὸς φθόνου.
Θέλεις ἀκοῦσαι, βούλομαι κἀγὼ λέγειν.
Τὸ γὰρ θέλημα τὴν χάριν τίκτει διπλῆν,
Διπλοῦν τε κάλλος τῷ λόγῳ χαρίζεται·
Λέγοντι κόσμος καὶ κλύοντι σεμνότης.
Φωστὴρ γὰρ εἶ σὺ καὶ λόγων καὶ τῶν νόμων,
Νόμοις θικάζων καὶ λόγοισιν ἐκπρέπων.
Αἴλουρον εἶδον χρυσίου τὸν Πρισκιπα
Ἢ βδέλλαν ὤμην χρυσοκόλλητον χόλον.

Octo prioribus hujus carminis versibus nihil inest, in quo aliquis offendere possit. Sed duo posteriores et corruptissimi sunt, et pro panno alieno habendi. Quibus longius immorari etsi vix operae sit pretium, tamen quaerendum videtur, quid lateat in verbis Πρισκιπα, et χρυσοκόλλητον χόλον. Prima vox latina videtur.

Quidni enim liceat hic hariolari? Et facile aliquis eam divinarit. Ultimum versum ita lego:

"Η βδέλλαν ὤμην, χρυσοκόλλητον χ' ὅλον.

Agitur de viro quodam, ad magnos honores evecto, quem propter vexationes populi, furtaque commissa auctor horum versuum non dubitat vocare auri felem aerariique hirudinem. Atque hi versus omnes ad unum eundemque virum spectare videntur, fortasse ad Rufinum, hominem, omnia jura divina et humana susque deque habentem, quem imperium etiam affectasse scimus. Vide Gesnerum ad Claudianum V. 342. et Suidam in Ῥουφῖνος, ubi inter alia haec leguntur, δίκαι τε ἅπασαι προς τούτοις ἐδικάζοντο. — καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον: et de adulatoribus Rufini: ἄρτι δὲ χλαμύδας τάς τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Talem hominem recte dixeris χρυσοκόλλητον. Sed vide, ne duo illi versiculi conjungendi sint cum carmine, quod in eadem Codicis pagina, et quidem deinceps descriptum est, a nemine eorum, quibuscum communicavi, nedum a me intellecto:

Εἰς στρατηγόν.

Νῦν ὁ στρατηγὸς Ἑρμανούβης ἐγένου
Κύων ἀδελφὸς συλλαβὼν Ἑρμᾶς δύο

Ἀσημοκλέπτας συνδεθέντας σχοινίῳ
Ψυχροὺς ἀώρους ταρταρίους τε δαίμονας.
Οὐκ οἶδα χῶρον τοῦ τρόπου κατήγορον
Τρόπον δὲ χώρου τὸν κατήγορον λέγω.

De orthographia nominis Ἄνουβις vide T. H. ad Lucianum T. I. p. 392. Has tenebras dispellere an unquam aliquis ſit aggreſſurus, vehementer dubito. — Praeſtat deſcribere elegans epigramma in *Carinum*, qui Aſiam exſpoliaverat.

XXXIII.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆς Ἀσίης τὰ λάφυρα λαβὼν ἔπλευσε Καρῖνος
Ἤματι χειμερίῳ δυομένων ἐρίφων.
Εἰ δὲ καὶ Ἀδράστεια τὸ φορτίον — ἐφορώσης
Ὤχετο καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

Cod. Vatic. p. 552. Monuit me Jacobſius, hoc epigramma editum eſſe a doctiſſimo Chardono *Magas. Encyclop.* a. IV. T. I. p. 93. et relatum ad Carinum, Imperatorem Romanum: lacunam autem v. 3. expletam eſſe ſic, ὃς δ'

ἐφορώση — Nescio, uter dederit pro αἰ δὲ v. 3. εἶδε, quae vera lectio est:

Εἶδε καὶ Ἀδράστεια τὸ φορτίον· ὃς δ' ἐφορώση
Ὤιχετο καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

est.

XXXIV.

Εἰς καμάραν τοῦ φόρου πρὸς τὴν δύσιν.

Μηνᾶς χρύσεον ἔργον ἐδείματο πᾶσιν ὁδίταις
Κυδαίνων πτολίεθρον ἐριχρύσων βασιλήων.

XXXV.

Εἰς ἑτέραν καμάραν.

Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν,
Λευκῆς καὶ πτελέου μέσσον ὕρον θέμενοι,
Ἐνναέται χώρης, σημήϊον ἀμμορίης δὲ
Αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης.

Cod. Vatic. p. 483. Lemma, εἰς ἑτέραν καμάραν, quomodo conveniat epigrammati XXIX.

non satis intelligo. Ea delenda videtur, utpote a librario per festinationem repetita. Epigramma enim scriptum est in aram, duarum civitatum in confiniis positam. Lege v. 2. pro λευκῆς καὶ πτελέου, quae Cod. lectio est,

Λεύκης καὶ Πτελέου μέσσον ὅρον θέμενοι,

quae sunt nomina urbium in Ionia. *Leucam* Strabo Lib. XIV. p. 445. Λεύκας vocat: Κράσσος περὶ Λεύκας ἐπιθεμένων τινῶν ἔπεσεν ἐν μάχῃ. — μετὰ δὲ Λεύκας Φωκαία ἐν κόλπῳ. εἶτα οἱ ὅροι τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Αἰολέων. Mela Lib. I. c. 17. fin. *In sinu Smyrnaeo est Hermus amnis et urbs* Leuca: *extra Phocaea Ioniae ultima.* Nomen *Pteleum* variis urbibus commune fuit. Homer. Il. B. 697.

Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶν', ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην.

Sunt qui scribant Πτελέον, accentu in penultima posito, ut auctor epigrammatis et Stephanus Byz. in v. Πτελεόν, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας.

XXXVI.

Εἰς καμάραν.

Μεσσαλινοῖο γόνος τόδε θέσκελον ἔκτισε τόξον.

Cod. Vatic. p. 474. Messalinus architectus memoratur etiam in Inscriptione apud Chandlerum p. 11. quae extat in Analect. Brunck. Lect. et Emend. p. 288. Mirum autem, τόξον h. l. dici pro *fornice*, quod a Ducangio non est notatum, ad exemplum Romanorum, qui fornicem passim vocant arcum. Ovid. Metam. III. 29.

Est specus in medio, virgis ac vimine densus
Efficiens humilem lapidum compagibus arcum.

Arcus Latinum non est, notabat Scholiastes ineditus apud Spanhemium de Usu et Pr. Numis. p. 857. ad Ciceronis *fornicem Fabianum*. Nimirum post Ciceronis aetatem demum invaluit haec significatio, et translata tandem est ad graecam vocem τόξον.

XXXVII.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς ποτήριον οἰκείας θυγατρὸς παρθένου.

Χεῖλος ἀνικητεια τὸ χρύσεον εἰς ἐμὲ τέγγει,
'Αλλὰ παρασχοίμην καὶ πόμα νυμφίδιον.

Cod. Vatic. p. 481. Si lectio ſana eſt, quod vix credo, nomen puellae fuit 'Ανικήτεια, cujus mentio nulla ſit in editis Pauli Silentiarii epigrammatis. Occurrit Μακεδονία in ep. LXXXIII. Anal. T. III. p. 102. ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ, ἧς ὄνομα Μακεδονία. Sed haec potius fuit filia Macedonii. Vide Brunck. Lect. p. 250.

XXXVIII.

ΦΩΚΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Εἰς Φιάλην, ἐν ᾗ συνάγονται τὰ περιττά.

Οἰνοχόῳ φίλον εἰμὶ μόνῳ δέπας, οὕνεκεν αὐτῷ
Βάκχον ἀολλίζω τὸν περιλειπόμενον.

Cod. Vatic. p. 482. Edidit nuper Boſchius T. III. p. 438. cum hac Grotii verſione:

Pocla ministranti poclum non gratius ullum,
Namque illi e vino colligo, quod superest.

XXXIX.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
τοῦ Μινωταύρου.

Εἰς κόγχον ἔχουσαν Ἀφροδίτην.

Ἆ μέγα σοι Διόνυσε χαρίζομαι· εἰς ἐμὲ Κύπρις
Λούεται· ἐξ αὐτῆς σοι τὰ κύπελλα φέρω.

Cod. Vatic. p. 472. Leontius Scholasticus cur dictus fuerit *Minotaurus*, equidem ignoro. Putabam olim, vitiose exaratum esse hoc cognomen a librario dubitantemque me confirmabat ejusdem auctoris ep XV. Anal. T. III. p. 106. cui hoc lemma inscriptum est in Codice: εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ Ζευξίππῳ Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ μηνωτοῦ.

Μὴ νεμέσα, Ζεύξιππε, παραντέλλοντι λοετρῷ.
Καὶ μεγάλην παρ' ἄμαξαν ἐρωτύλος ἡδὺ φαείνει.

Nunc contra arbitror, vitiosam esse scripturam μηνωτοῦ, bene habere lectionem Μινωταύρου. Hoc enim cognomen iterum occurrit in lemmate epigrammatis VII. Antholog. Planud. IV. Tit. I. Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ Μινωταύρου εἰς

στήλην. Vide Heyne Comment. Soc. Götting. Hiſtor. T. XI. p. 55. In his autem rebus fides quaedam hiſtorica grammaticis denegari nequit. Nemo adhuc cauſam indagare vel potuit vel voluit, cur Apollonius Rhodius dictus ſit Ἥλιος. Neque facile quisquam hoc credidiſſet Tzetzae, verſum hujus poetae ſub nomine Ἡλίου laudantis ad Lycophr. 480. niſi acceſſiſſet teſtimonium Grammatici veteris in Catalogo Bibliothecae Matrit. p. 449. qui idem cognomen tribuit Apollonio. His igitur inter ſe comparatis, Ruhnkenius Epiſt. Crit. II. p. 203. feliciter emendavit eundem Tzetzen ad Lycophr. 208. ubi Apollonius Rhodius male vocatur Ἡλιόδωρος.

XL.

Εἰς λουτρὸν ἐν Σμύρνῃ.

Χῶρος, τίς μερόπων σε λιπαυγέα τὸ πρὶν ἐόντα
 Πλούσιον ἐν φέγγει θήκατο λουομένοις;*
Τίς δὲ καὶ αἰθαλόεντι ῥύπῳ πεπαλαγμένον ἄρτι,
 Κεῖνον ἀϊστώσας, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον;
Φρηνοοφῆος πᾶσι Θεοδωρίας, ὡς ἐτεὸν δή,
 Κἀν τούτῳ καθαρὴν δεικνύμενος κραδίην.

"Ος γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατήρ τε,
Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας.
Ἀλλὰ θεὸς, Φιλόπατριν, ἐρισθενὲς, ἄφθιτε Χριστὲ,
Πήματος αὐτὸν ἄτερ σῶζε τέῃ παλάμῃ.

Cod. Vatic. p. 461. Χῶρος v. 1. apud hos ferioris aetatis fcriptores univerfe fignificat aedificium qualecunque, ut templum etc. Anal. T. III. p. 139. ep. XXVIII. Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνειμένος. Agathias ep. LII. Anal. T. III. p. 51. Χῶρος ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἔην στυγερωπὸς ἰδέσθαι, Πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενος. Leontius ep. XI. Anal. T. III. p. 105. ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων. Ita etiam Agathias Scholafticus in Praefatione, edita a Jacobfio Prolegom. p. LII. v. 118.

"Οσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν, ἤ τινι χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.

V. 4. infolentius dictum, φαιδρὸν ἔδειξε δόμον. Nam δεικνῦναι proprie pictorum eft, fictorumve, qui expreffiffima fimilitudine imagines animant, ut verbis utar Hemfterhufii ad illa Luciani, Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, T. I. p. 11. V. 5. mire depravata funt haec, φρηνοσφηος πᾶσι Θεοδωρίας. Fortaffe in πᾶσι latet παῖς, ut fcripferit auctor, παῖς Θεοδώρου, ὡς ἐτεὸν δή. Sed hoc fine melioris Codicis ope ad liquidum

perduci vix poterit. In balneum Smyrnae aliud extat epigramma apud Brunckium Anal. T. III. p. 223.

XLI.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ καλούμενον Ἵππου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἵππον ἐΰῤῥείτην χρονίῃ μάστιγι δαμέντα
Χρυσείῳ πολύολβος ἄναξ ἤγειρε χαλινῷ.

XLII.

Δάφνης εὐπετάλοιο φερώνυμόν ἐστι λοετρόν.

XLIII.

Ἐν κώμῃ τῆς Σμύρνης.

Οἷον ἔτλης καὶ τοῦτον, Ἀγακλείδη, μέγαν ἆθλον!
Θυμῷ τολμηετῇ κῦδος ἄριστον ἑλών·
Νύμφης ἀρχαίης βάσσης πολυκαγκέα χώρην
Ὕδασι καὶ λουτροῖς θῆκας ἀφνειοτέρην.

Cod. Vatic. p. 471. Βάσσης. Nihil fuccurrit, quod commode fubftitui poffit voci corruptae, nifi cum Heynio legere velis βήσσης, *convalle*. Gloff. Βῆσσα, ὁ βάσιμος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ὑψηλός. — Homer. Il. Λ. 641. fitim vocat πολυκαγκέα δίψαν.

XLIV.

Εἰς λουτρόν.

Νύμφαι Νηϊάδες, μεταναστιοι, οὐχ ἅμα πάσας
 Ἥξειν ὠϊόμην χεύμασιν ἡμετέροις.
Εἰ δὲ τόσην τὸ λοετρὸν ἔχει χάριν, οὐδὲν ὀνήσει
 Ὁ φθόνος, εἰ Νύμφαι πᾶν ἀπέλειπον ὕδωρ.

XLV.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖνε, τί νῦν σπεύδεις, ὁρόων ἀκεσώδυνον ὕδωρ;
Εὐφροσύνης τὸ λοετρὸν, ἀποῤῥίπτει μελεδῶνας,
Μόχθον ἐλαφρίζει· τόδε γὰρ ποίησε Μιχαὴλ,
Ὃς κρατερῆς βασιλήϊδος αὐλῆς ἡγεμονεύει.

Cod. Vatic. p. 487. ubi verfu 3. vitiofe Μισαὴλ. Utrumque epigramma in idem bal-

neum est scriptum. In posteriore nemo hae rebit. At quem sensum inesse statuemus prio ri? Hoc aenigmatis instar est. Et vereor, u rem expediverit vir doctissimus, qui adscripsit forte φεύξειν et ὑμετέροις v. 2. Non putabam vos omnes hoc balneum derelicturas esse. Ne tamen illa vobis invidia multum proderit, cum hoc balneum, vel sine aqua, tantam amoenita tem habeat.

XLVI.

Εἰς μινσώριον τῶν Εὐβούλου.

Ἀντία Τηλεμάχοιο καὶ εγγύθι Πηνελοπείης
Τίπτε Πολυφράδμων πολυταρβέα χεῖρα τιταίνεις;
Οὐκ ἐρέει μνηστῆρσι τεόν ποτε νεῦμα τιθήνη.

Cod. Vatic. p. 487. Μινσώριον scribitur etiam Μισσώριον, interdum Μινσούριον, ut apud Constantin. Porphyrog. de Them. Lib. I. 8. ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις ἄλλος τις στρατηλάτης τὴν ἀξίαν πατρίκιος, τοὔνομα Ἰορδάνης, οὔτινος εἰσὶ τὰ ἀργὰ (ἀργυρᾶ) μινσούρια τὰ ἀνάγλυφα, ἅπερ κεῖται κ. τ. λ. Eadem diversitas obtinet inter Latinos, nunc *Minsorium*, nunc *Missorium*, nunc *Missurium* scribentes. Scili-

-t μινσώριον vox eſt barbara, notans *diſcum* el *lancem.* Vide Du Cange in Gloſſario. uo praeterea extant epigrammata in Florile- io Planudeo εἰς μινσώρια. Lib. IV. Tit. XXXII. p. X. εἰς μινσώριον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια καὶ ἕτε- α, et ep. XV. εἰς μινσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ἔρωτας. Hic Cod. Vatic. exhibet μισσώριον. imiliter *Anteceſſor* Graeci ſcribebant Ἀντικέν- ωρ. Vide Brunck. Lect. p. 277. — V. 1. Cod. Τηλέμαχοι. V. 2. lego πολυφράδμων, ut ntelligatur Ulyſſes. Sed fabula ipſa, quae hic ignificatur, niſi fallor, aliunde non eſt cognita.

XLVII.

Τόνδε Τύχης ἀνέγειρε δόμον Δημήτριος ἀρχὸς,
 Τὴν πόλιν οἰκτείρας, ὡς παῖς Ἱερίου.
Αὐτοῦ καὶ βουλῇ τάδ' ἐδείματο, οὔτε πόληος
 Οὔτ' ἔτι δημοτέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις.

Cod. Vatic. p. 473. Ἀνέγειρε. Cf. ep. III. Anal. T. III. p. 132. Τετραπόροις ἀψῖσι πύλην Θεόδωρος ἐγείρας. Ep. XXII. p. 137. Φαιδρὸν Ἰουστιανὸς ἄναξ ἐμὲ χῶρον ἐγείρει. — V. 3. Se- cundum Hierii conſilium exſtruxit templum.

Ep. CCCXLV. Anal. T. III. p. 223. de balneo:
Τεῦξέ μιν οἰκείοις χρήμασι καὶ δαπάναις.

XLVIII.

Τέκτονά με σκοπίαζε, σοφῶν κοσμήτορα μύθων,
Ἰθύνοντα τέχνην εὐεπίης κάνονι.

Cod. Vatic. p. 484. In rhetorem, qui eloquentiam ad artis regulam exigebat. Nota metaphora! Theognis, v. 543. χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι, Κύρνε δίκην. Vide Valcken. ad Ammon. p. 103. Etymol. M. in v. Κανών. — ὥσπερ γὰρ ὁ τέκτων κέχρηται κανόνι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὸ ἀποτελούμενον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς κεχρήμεθα τῷ κάνονι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὰς λέξεις. Epigr. Byzant. XXVII. Anal. T. III. p. 138.

Ὡράων σκοπίαζε σοφὸν σημάντορα χαλκόν.

XLIX.

Εἰς εἰκόνα Μαρκιανοῦ βασιλέως.

Μορφὴν τήνδ' ὁράας, ζώῳ ἐναλίγκιον ἵππῳ,
Μαρκιανὸν φορέοντι, βροτῶν βασιλῆα γενέθλης·

Δεξιτερὴν δ' ἐτάνυσσε, θέοντα δὲ πῶλον ἐπείγει
Δυσμενέος καθύπερθεν ὅστις κεφαλῇ μιν ἀείρει.

Cod. Vatic. p. 485. Hic v. 1. exaratum ὁρααῖς pro ὁράας. Illud ὅστις v. 4. mutandum in ὅτις. Sed apud Homerum etiam quidam legerunt Od. Α. 47.

"Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι."

L.

Εἰς Ἰουστῖνον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα.

Οὗτος Ἰουστῖνος, Σοφίη σχεδόν· ἀμφότεροι δὲ
Χρύσεον ἔργον ἔτευξαν ἀπ' Ἀσσυρίοιο θριάμβου.

LI.

Εἰς Ἰουστῖνον.

Θεῖον Ἰουστῖνον καθαρὸν φρουρήτορα θεσμῶν
Δομνῖνος καθαραῖς ἐν προθύροισι Δίκης.

Cod. Vatic. p. 487. Vide epigrammata in Analectis Brunckianis T. III. p. 158.

LII.

Τί ἂν εἴποι Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα (φίλον ϑῆναι.)

Οὐ ϑέμις ἐν φϑιμένοισιν ἔχειν κότον· ἄλγεα γαίης
Καλλείψας, ἀγάπαζε τεὸν φίλον· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤλιτεν εἴς σε ϑέλων, βριαρὴ δὲ σ' ἔπεφνεν Ἀϑήνη,
Ζεὺς δὲ πατὴρ καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.
Αἴϑε δὲ τεύχεα ῥίψεν ἐς ἁλμυρὰ βένϑεα πόντου
Δῖα Θέτις, καὶ νεῖκος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς.

Cod. Vatic. p. 438. Verſus quartus debetur Homero Il. T. 85.

Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦϑον ἔειπον,
Καί τε με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.

Virgil. Aeneid. II. 601.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacaenae
Culpatusve Paris; verum inclementia Divûm
Has evertit opes.

In uſu etiam fuit ἠεροφοίτης. Etym. MS. Ἠεροφοίτης ἀρσενικὸν, ὁ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶν. παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτᾷν καὶ σκότους. καὶ τὸ ϑηλυκὸν ἠεροφοῖτις, ἡ ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. Hujus generis multa carmina in Codice Vaticano reperiun-

tur, quorum aliquam partem edidit Planudes Lib. I. Tit. V. Plura collegit Brunckius Anal. T. III. p. 141. seq. Nos reliqua dabimus.

LIII.

Τί ἂν εἴποι Ἀχιλλεὺς ὁρῶν τὰ ὅπλα κείμενα.

Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα καὶ ἀγλαὰ δῶρα κομίζεις
Ἀγχεμάχῳ σέο παιδὶ, τὰ μὴ πάρος ἔδρακεν ἀνήρ.
Οἶδα νῦν ὅτι πολλά τ' ἐφ' Ἕκτορι χεῖρα κορύσσει
Ἡμετέρης, καὶ Τρωσὶν ἀεικέα λοιγὸν ἐγείρει.

Cod. Vatic. p. 437. Cf. Homer. Il. T. 21. Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν. — V. 3. leg. Ημετέρην scil. χεῖρα.

LIV.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀλθαία παρακαλεῦσα τὸν Μελέαγρον.

Τέκνον ἐμὸν γενεῆς ἐπιλήθεαι, οὐδ' ἀλεγίζῃ
Πατρίδος ὀλλυμένης, βριαρὴν ἀπόσεισας ἀκωκήν,
Αἰσχύνων Καλυδῶνα καὶ Οἰνέα καὶ νaετῆρας.

Cod. Vatic. p. 438. In lemmate Cod. Ἄλθεα. Homer. Il. I. 580. Πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ Ἑλλίσσονθ᾽· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο.

LV.

Τί ἂν εἴποι Πάρις τρωθέντος Μενελάου.

Ἔῤῥετε οἱ ξύμπαντες, ἐλεγχέες αἰγιαλῆες,
Ἄρτι θανὼν Μενέλαος ἐμὸν μέγα κῦδος ἀέξει.

Diſcrepant haec ab Homeri narratione, apud quem Menelaus a Pandaro vulneratur, Il. Δ. 104. niſi omnino de Paridis laetitia ſermo eſt. Il. Ω. 239. Ἔῤῥετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες.

LVI.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἄλκηστις τοῦ Ἀδμήτου ζεύξαντος λέοντα καὶ κάπρον εἰς τὸ ὄχημα.

Ἠνορέης κλυτὰ ἔργα τεὴν ἔστρεψαν ἀπήνην,
Καὶ νύμφην βοόωσιν ἀριστοπόνοις ὑμεναίοις.

V. 1. pro ἔστρεψαν Jacobsius malit ἔστεψαν. V. 2. Eurip. Hel. 1449. πᾶσαν δὲ χρὴ Παῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις Ὑμέναιον Ἑλένης.

LVII.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Πηλεὺς ἀκούων ὅτι ἀπόμαχός ἐστιν Ἀχιλλεύς.

Πηλιάδες σκοπιαὶ κουρότροφοι, εἴπατε παιδὶ,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξεν, ἀριστεύειν ἐνὶ χάρμῃ,
Μῆνιν ἀποῤῥίψαι, καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.

V. 2. ἀριστεύειν. Hom. Il. Λ. 782. Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. — V. 3. Il. Π. 281. Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

LVIII.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Νέστωρ ἀκούσας Ὀδυσσέα ἐπανελθόντα.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον ἀπηνέα καὶ μετὰ μόχθου
Ἐς πάτρην ἀφίκανε, ἐμοῦ δέ κε φέρτερος εἴη
Εὖ δεδαὼς πτόλιάς τε καὶ ἔθνεα καὶ νόον ἀνδρῶν.

V. 3. in margine ἤθεα repositum pro ἔθνεα. Probo vulgatam propterea, quod sequitur νόον ἀνδρῶν. Hoc *mores hominum* vertit Horatius Epist. Lib. I. 2. 19. secutus Homerum: *Qui domitor Trojae, multorum providus urbes Et mores hominum inspexit; latumque per aequor, Dum sibi, dum sociis reditum parat, aspera multa Pertulit, adversis rerum immersabilis undis.* Ita in Epistola IV. Euripidea distinguuntur καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἰδιῶται πολλοί. Alteri tamen lectioni respondet locus Heliod. II. p. 97. πολλαὶ μὲν αἱ πόλεις, πολλῶν τε ἀνθρώπων ἤθη τε καὶ νοῦς εἰς πεῖραν ἥκουσιν.

LIX.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὀδυσσέα.

Πολλὰ καμὼν νόστησεν ἀνὴρ τλήθυμος Ὀδυσσεὺς,
Ἀλλ' ἔμπης κλέος ἔσχεν ἀνὰ χθόνα καὶ κατὰ πόντον,
Ἀνδράσιν ἐσσομένοισιν ἀεὶ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.

LX.

Τί εἴποι Πρίαμος τοῦ Ἑλένου διδέντος βουλὰς τοῖς Ἕλλησιν ἵνα ληφθῇ Τροία.

Τὰ δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις τῇ πατρίδι.

LXI.

Τί εἴποι Περσεὺς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ κήτους τῆς Ἀνδρομέδα μὴ θελούσης αὐτὸν λαβεῖν.

Σεῖο νόον πέτρωσεν ἀμείλιχα δέσμια πέτρης,
Καὶ λίθον ἐκτελέσειε τεὸν δέμας ὄμμα Μεδούσης.

LXII.

Τί εἴποι Ἱπποδάμεια μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Οἰνομάου Πέλοπος μὴ θελήσαντος αὐτὴν λαβεῖν.

Ἀπεστράφης νῦν ὡς λαβὼν ἐξουσίαν
Ταύτῃ γὰρ οὐ πέφυκε συντρέχειν Ἔρως,
Ἔρως γὰρ ἄλλην ἀνταμείβεται τρίβον.

Leguntur etiam inter haec carmina tres illi ſenarii, Anal. T. II. p. 61. cum lemmate, *τίνας ἂν εἴποι λόγους Φιλήμων δι' Εὐριπίδην*, quos Obſopoeus et Clericus e Philemonis Comoedia aliqua ductos putant. Eodem jure reliqua hujus generis carmina, pro fragmentis accipi poſſent. Certe Conſtantino Cephalae non hoc modo propoſitum fuit, ut Meleagri, Philippi Theſſalonicenſis, et Agathiae Scholaſtici Florilegia compilaret, ſed ut aliunde etiam corra-

deret carmina breviora, fragmenta et ſententias, per varios ſcriptores diſperſas. Quod et alibi et hoc inprimis loco fecit. Igitur ſtatim ſequitur carmen, ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν, inſcriptum: Τὰν Θέτιν ἀείδω, χρυσοέθειρα Θέτι, Heliodor. L. III. c. II. Deinde p. 442. legitur:

Τῆς Χαρικλοῦς Ἡλιοδώρου.

Παντάρβην φορέουσα πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωὴν
Ῥηϊδίως μοίραις καὶ τἀδόκητα πέλει.

Heliodor. L. VIII. c. XI. ubi μοίρας editum. Forte, Μοίραις καὶ τἀδόκητα μέλει. Vocatur autem hic Χαρικλὼ, cui nomen fecit Heliodorus Χαρίκλεια. In eadem pagina deſcripti ſunt hi verſus:

Σ τ ρ α τ.

Κεῖτο δ' ὁμοῦ σάκος, ἔγχος, θώρηξ, κόρυς, ἵππος.

Ἄ λ λ ο.

Ἀσπὶς, τόξα, βέλεμνα, κόρυς, ξίφος, ἄλκιμον ἔγχος.

Ἄ λ λ ο.

Ἰὸς, τόξα, σάκος, κυνέη, δόρυ, φάσγανα, θώρηξ.

In Στρατ. Stratonis nomen latere ſtatuit Jacobſius. — Sequitur p. 444.

Ἐν τῷ Ἡροδότῳ.

Κοιλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρίξουσιν.

ege, κωλιάδες ex Herodot. VIII. c. 96. p. 664. vide ibi Wesseling. et Valckenar. — In rminum ineditorum numero hunc etiam verculum repositum video a viro amicissimo:

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.

gregia sententia, quam exemplis aliquot illustrabo. Epicharmus apud Clementem Alexandrinum Strom. VII. p. 844. ed. Potter.

Καθαρὸν τὸν νοῦν ἐὰν ἔχῃς, ἅπαν τὸ σῶμα καθαρὸς εἶ.

rotii Excerpt. p. 477. De Pythagora hoc arrat Diodorus Siculus in Excerptis Valesii . 246. Ὅτι ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας παρήγγελλε ρὸς τοὺς θεοὺς προσιέναι τοὺς θύοντας, μὴ πολυτελεῖς ἀλλὰ λαμπρὰς καὶ καθαρὰς ἔχοντας σθῆτας· ὁμοίως δὲ μὴ μόνον τὸ σῶμα καθαρὸν αρεχομένους πάσης ἀδίκου πράξεως, ἀλλὰ καὶ ἡν ψυχὴν ἁγνεύουσαν. Auctor incertus ep. CXXXIX. Anal. T. III. p. 199.

Ὅστις δ' οὖλοον ἦτορ, ἀπόστιχε. οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

m versus iste, de quo agimus, ex eorum est nere, qui inverso ordine lecti, eadem verba, ndem sensum praebent. Καρκίνους vocant,

aut retrogrados. Qua re animadverſa, conſului caput Anthologiae Planudeae, ubi tales ingenii luſus extare memineram, ibique hunc etiam verſum inter alios deprehendi. Vide Anthol. L. VI. Tit. XIII. Sed praeſtat h. l. deſcribere aliquot melioris notae fragmenta, quae extant p. 568.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Κορινθίῳ πίστευε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

ΔΙΦΙΛΟΥ.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας, εἰσὶ γὰρ πικροί.

ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

Senarii hi in mentem revocant locum Dionyſii Halicarnaſſenſis Ar. Rhet. c. XI. p. 401, ed. Reisk. ubi ſimilis agitur Graecorum cenſura. Πάλιν Ἑλληνικὸν θῶμεν τὸ ἦθος. ἔστω Ἕλλησι κοινὸν τὸ ἔθος (ἔθνος) Ἑλλήνων. Ἕλλην Ἀθη-

ιαῖος, τορὸς, λάλος, σοφός. "Ελλην Ἴων, ἁβρὸς, κνειμένος. "Ελλην Βοιωτὸς, εὐήθης. "Ελλην Θετταλος, διπλῶσαι ποικίλος. ἐντεῦθεν καὶ ἄνθρωποι φιλοσοφοῦντες — τὰ ἔθνη λοιδορίας ποιοῦνται· οὐκ ἐχόντων τῶν ἐθνῶν τὰς λοιδορίας· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιπολαζόντων ἠθῶν τοῖς ἔθνεσι τὰς βλασφημίας λαμβάνονται. De hoc Dionyſii loco nuper egit Boettiger in Muſeo Attico Vol. III. P. II. p. 333. docte inprimis diſputans de invidia Athenienſium in Boeotos, quos Comici ſaepenumero irriſione luſerunt, et Cratinus per calumniam, ut videtur, vocavit κρουπεζοφόρους, teſte Polluce VII. 87. κρουπεζοφόρους δ' εἶναι τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος (λέγει διὰ) τὰ ἐναυλητικὰ κρούματα. Sed non animadvertit vir doctiſſimus, ipſum Cratini fragmentum, quod Polluci, iſta ſcribenti, ante oculos obverſabatur, etiamnum extare apud Schol. Pindari ad Olymp. VI. 152. p. 311. ed. Heyn. διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις. Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔλεγον. καὶ Κρατῖνος. Οὗτοι δ' εἰσὶ συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. Ubi haud dubie legendum eſt, κρουπεζοφόρον ſive, κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Pertinet huc egregia Themiſtii oratio XIX. qua docet, non locorum, ubi quis natus ſit, ſed ipſorum hominum, virtutumque quibus ſinguli

excellant, habendam esse rationem, p. 481. καὶ γὰρ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει, καὶ ὗν τινα, οἶμαι, Βοιωτίαν ἐκάλουν εἰς ἀπαιδευσίαν τὸ φῦλον ἐπισκώπτοντες. Ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος, καὶ Κορίννα, καὶ Ἡσιόδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός.

LXIII.

Νῆσός τις πόλις ἐστὶ φιτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα·
Ἔνθ' ἀπ' ἐμῆς ἔσθ' αἷμα ὁμοῦ καὶ Κέκροπος αἷμα·
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχει χαίρων γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι θυηπολίην πέμπειν κελόμην Ἡρακλεῖ.

Cod. Vatic. p. 621. Hoc carmen in Codice inter aenigmata relatum. Esse illud oraculum, Byzantiis quondam datum, memoriae prodidit Achilles Tatius L. II. c. XIV. p. 65. ed. Mitscherl. ubi hi versus paululum depravati, neque integri, exhibentur:

Νῆσός τις ἐστὶ φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα,
Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα.

"Ενθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην.
Κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομ' Ἡρακλῆι.

Schraderus ad Musaeum p. 138. primum versum ita corrigit:

Ἔστι δὲ τὶς νῆσος φυτώνυμον αἷμα λαχοῦσα.

Quod probat ac defendit Dorvillius ad Chariton. p. 575. Frustra! Vocem πόλις casu quodam excidisse post τὶς apud Achillem Tatium, ipsa hujus scriptoris verba declarant p. 66. ὑπόκειται δὲ πορθμὸς κάτωθεν ἰσθμῷ· καὶ γίνεται τὸ θέαμα καινὸν, πόλις ἐν θαλάσσῃ, καὶ νῆσος ἐν γῇ. Stephanus Byzantinus in v. Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. Cf. Apoll. Rhod. IV. 982. Aeschylus Pers. 417.

Νῆσός τις ἐστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσίν.

Quid sit αἷμα φυτώνυμον, bene explicat Dorvillius: „Est sanguis, genus, gens a planta nomen ducens, id est Φοίνικες, qui a phoenice palma sic dicti. Recte igitur est insula sortita genus, sanguinem hominum plantae cognominum; nam Phoenices Tyrum incolebant.“ — V. 3. desideratur in Edd. Achillis Tatii. Hesychius. Ἐμῆς. ἐμοῦ. — V. 4. Plato Crit. p. 40. Vol. X. ed. Bip. Ἥφαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηνᾶ φύσιν ἔχοντες, ἅμα μὲν ἀδελφὴν ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς, ἅμα δὲ φιλοσοφίᾳ φιλοτεχνίᾳ τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε

τὴν χώραν εἰλήχατον, ὡς οἰκείαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει πεφυκυῖαν. — De oraculis haec animadvertit Brunckius (in Lect. p. 258.) judex peritiſſimus: „Oracula, quae paſſim apud ſcriptores leguntur verſibus expreſſa, collegit olim Jo. Obſopoeus, quae ſi quis emendatiora edere aggrederetur, is utilem, meo judicio, et antiquitatis ſtudioſis non ingratam ſuſciperet operam.“ Collecta a Conſtantino Cephala omiſit Brunckius, Codice ipſo deſtitutus. Equidem, quae nondum edita videntur, addam.

LXIV.

Κωνσταντῖνος ἐλθὼν ἐν τῇ Τροίᾳ πλησίον ἐβουλήθη κτίσαι πόλιν βασιλικὴν, καὶ λαβὼν τὸν χρησμὸν ἀνεχώρησεν καὶ κτίζει Κωνσταντινούπολιν.

Οὐ θέμις ἐν Τροίῃ σε πάλαι τμηθέντι θεμειλίῳ
'Ρώμης ἱδρύσαι νέον οὔνομα· βαῖνε δὲ χαίρων
Ἐς Μεγαρήϊον ἄστυ Προποντίδος ἄγχι θαλάσσης,
Ἔνθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νόμον βόσκονται τὸν αὐτόν.

V. 1. fortaſſe θεμείλῳ reponendum, quam formam alibi agnoſcit Codex Vaticanus, ut in epigrammate XXXI. Macedonii Anal. T. III. p. 119.

Εὐσεβίῃ τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμείλου.

Ubi Brunckius cum Planude edidit θεμέθλου. Ultimus versus occurrit etiam in oraculo apud Codinum Orig. Constant. ab initio:

"Ενθα δύο σκύλακες διεϱὴν μάϱπτουσι θάλασσαν,
"Ενθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν.

Vide Heynium in commentatione elegantissima: *de Artibus ex Cpoli nunquam prorsus exulantibus*, Comment. Societ. Scient. Gotting. Vol. XIII. p. 4. ubi corrigit, διισσὴν λ. θάλασσαν. Iterum versus iste legitur in Oraculo apud Codinum p. 5. sed ita scriptus:

"Ενθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

Stephanus tamen Grammaticus, qui idem responsum descripsit in v. Βυζάντιον, legit, νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν. Vide Spanhemii Dissert. III. de Usu et Praest. Num. p. 202.

LXV.

Χϱησμὸς ἐϱωτήσαντι Ῥουφίνῳ, πῶς λάβοι ὅϱκους παϱὰ τοῦ ἰδίου ναυκλήϱου.

Εὖτ' ἂν ὑπὲϱ γαίης ἀνέχῃ δόμον ὄϱθϱια Τιτὰν
Λύσας ἀκτῖσι ζοφεϱῆς δηλήματα νυκτὸς,
Λάμπει δ' αἰγλήεσσα νεὸν φάος Ἠϱιγένεια,
Δὴ τότ' ἄγων παϱὰ θῖνας ἁλικϱάντους τε παϱ' ἀκτὰς
Φῶτα στῆσον, ἔναντα δεδοϱκότα πϱὸς φάος αὐγῆς.

Ἠελίου, καὶ τὸν μὲν ἔσω πόδα χεύματος ἐντὸς
Δεξιὸν ἐν δίναις ἐχέτω, λαιὸν δ' ἐπὶ γαίης
Στηρισάτω· χείρεσσι δ' ἐπιψαύων ἑκάτερθε
Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῇ δ' ἑτέρῃ, πιστούμενος ὅρκον,
Οὐρανὸν ὀμνυέτω, χθόνα δ' ἄσπετον, ἠδ' ἁλὸς ὅρκους,
Αἰθερίου τε πυρὸς βιοδώτορα ἡγεμονῆα.
Τοῖον γὰρ θεὸν ὅρκον ὑπὸ στομάτεσσιν ἀτίζειν
Οὐδ' αὐτοὶ τολμῶσιν ἀγήνορες οὐρανίωνες.

V. 1. Ἀνέχειν et paſſivam ſignificationem habet, ut, ὁ ἥλιος ἀνέχει, *oritur*, et activam, *efferre, in altum tollere.* Vide Ruhnkenium ad Callimachi Fragm. p. 517. Homer. Il. Λ. 734.

Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης.

Ad quem locum notat Euſtathius p. 881. 42. τὸ δὲ ὑπερέχειν οὐ μόνον οὕτω λέγεται ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν, ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. Sol igitur vel Aurora h. l. niſi fallor, ἀνέχειν δρόμον, non δόμον, dicitur, ut apud Ovidium Metam. VII. 663. *jubar aureus extulerat Sol.* — V. 4. lego: ἁλιξάντους τε παρ' ἀκτάς. Suidas in v. Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς ξαινομέναις. Archias ep. XXX. Anal. T. II. p. 100. de delphino:

Ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης, ὡς ἐκυκήθη,
Κῦμα πολυξάντους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

Hic Codex πολυψάμμους exhibet, quod Toupius Emend. in Suid. P. III. p. 375. mutavit in πολυξάντους. Recte! Ovid. Metam. L. II. 455.

Nacta nemus gelidum: de quo cum murmure labens
Ibat, et attritas *verſabat rivus* arenas.

Mihi epitheton πολύξαντος non rupibus ſolum, quas unda verberando excavat, ſed litoris etiam arenae, fluctibus *attritae*, ſatis accommodatum videtur, qua de re aliter ſtatuit Jacobſius Animadv. Vol. II. P. I. p. 270. Jon dixerat de delphino, Grotii Excerpt. 449.

Κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.
Virtus enim delphinis in ſicco jacet.

Idem vir doctiſſimus vocem ἀλίξαντος reſtituere cum Brunckio voluit Diodoro Zonae, Anal. T. II. p. 82. ep. IX. ubi legitur:

Οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
Οἶδεν Ἀλεξάντῃ σὸν μόρον εἰνάλιον.

Quod eſt Planudis inventum. In Cod. Vatic. eſt, εἶδεν ἀλιξάντων. Hinc verſum breviorem ita emendavit Jacobſius Animad. Vol. II. P. I. p. 210.

Εἶδεν ἀλίξαντον σῶμα τόδ' εἰνάλιον.

In hac correctione mihi diſplicet vox σῶμα, ſubſtituta vulgatae, μόρον. Nam μόρος hic ſignificare videtur *cadaver*, ut θάνατος apud Crinagoram ep. XXXV. Anal. T. II. p. 150.

Ψυχῆς ἀσθενὲς ἔρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
Λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων.

Idem accidit Nic. Heinſio in Propert. II. El. XIII. 22. (II. El. X. 22.)

Nec ſit in Attalico mors mea *nixa toro.*

h. e. ego mortuus, meum cadaver, ut explicat Barthius. Heinſius vero corrigebat:

Nec ſint Attalico corpora *nixa toro.*

Deinde minus bene convenire, *ἀλίξαντον* et *εἰνάλιον*, apparet. Forte vitium latet in *εἰνάλιον*, quod hoc fere modo tollendum:

Εἶδεν ἀλιξάντῳ σὸν μόρον αἰγιαλῷ.

V. 9. quae corrupta ſunt, *τραφερῇ ὁδ' ἑτερῇ*, facile ita corrigas:

Τῇ μὲν ἁλὸς, τραφερῆς δ' ἑτερῇ, πιστούμενος ὅρκον.

In animo habuit auctor carminis Homer. Il. Ξ. 271.

Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτερῇ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτερῇ ἅλα μαρμαρέην.

Quod ſequitur v. 10. *ἁλὸς ὅρκους*, vix ſanum eſſe poteſt. Neque tamen melior lectio ſtatim ſuccurrit. — V. 12. et 13. componendi ſunt cum Homer. Il. O. 36. ſeq.

LXVI.

Ἥλιος μήνη τε καὶ ἀμφιθέοντες ἀλῆται
Ζωροφόρον, τοίην τοι ἐπεκλώσαντο γενέθλην.
Ἕκτην μὲν βιότοιο φίλη παρὰ μητέρι μεῖναι
Ὀρφανὸν, ὀγδοάτη δὲ μετ' ἀντιβίοισιν ἀνάγκη
Θητεύειν, νόστον δὲ, γυναῖκά τε, παῖδά τ' ἐπ' αὐτῇ
Τηλύγετον δώσουσι θεοὶ τριτατῇ ἐπὶ μοίρῃ.
Δὴ τότε σοὶ Σκυθικοῖσιν ὑπ' ἔγχεσι παῖς τε δάμαρ τε
Ὄλλυνται· σὺ δὲ τοῖσιν ἐπάλλιστα δάκρυα χεύσας,
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Cod. Vatic. p. 636. Aſtrologicum hoc carmen eſt, ſive genethliacum, quo horoſcopus puero, recens nato, fata vitae futurae praeſagit. Is ſextam vitae partem apud matrem, octavam apud hoſtes in ſervitute transiget: deinde, redux in patriam factus, in tertia vitae parte uxorem ducet, filiumque ex ea ſuscipiet: quibus mortuis, ipſe adhuc ſeptem et viginti annos ſuperſtes erit. — Verba ſatis accurate deſcripta ſunt a librario. Neque diu nos morabitur lectio vitioſa, ἐπάλλιστα δάκρυα, v. 8. Lego:

— σὺ δὲ τοῖσιν ἐπ' ἄλγεσι δάκρυα χεύσας,
Ἕπτα καὶ εἴκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Problema, propoſitum a Metrodoro, ut videtur,

docte nuper explicuit Nicolaus — Theodorus Reimer, in conseſſu publico Societatis Scient. Gottingenſis. Summa diſputationis haec eſt: „Patet problema noſtro epigrammate propoſitum redire ad hoc: *Invenire numerum integrum, cujus* $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{3}$ *ſimul cum* 27 *efficiant numerum quaeſitum.* Eſt autem hoc problema e facilioribus algebraicis, et fere idem caeterorum epigrammatum pleriſque ineſt; ita, ut, ſi unum ſolvere poſſis, reliquorum ſolutiones nihil difficultatis amplius habeant. Quaeritur igitur in iſto epigrammate numerus annorum vitae, puero illi ex fatali decreto conceſſae. Qui ſi denotetur litera x, retinetur aequatio $\frac{1}{6}x + \frac{1}{8}x + \frac{1}{3}x + 27 = x$, atque $27 = x - (\frac{1}{6} + \frac{1}{8} + \frac{1}{3})x = (1 - \frac{15}{24})x = \frac{9}{24}x$; unde fit $27 . 24 = 9x$, et $x = 72$.

Numerus igitur 72 annorum deſignat tempus vitae, puero iſti deſtinatae, cujus ſexta pars ſunt 12, octava 9, et tertia 24. Itaque ad annum usque aetatis duodecimum apud matrem manebit; tum in hoſtium poteſtate erit usque ad annum vigeſimum primum; unde in patriam reverſus, uxore ducta, filium procreabit, quem una cum matre amittet, exacto aetatis anno quadrageſimo quinto; morietur annos natus 72."

LXVII.

Ἐσβέσου Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην
Παρθένον εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

Cod. Vatic. p. 620. Athenaeus, qui plenam, omnibusque numeris perfectam hiſtoriam δειπνολογικὴν, libro ſuo complecti in animum induxerat, abſolutis de vino potuque ſermonibus, haec verba ſubjicit Aemiliano Lib. X. c. XV. Ὥρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι, ζητεῖν τι καὶ περὶ γρίφων, ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτηρίων. More enim receptum fuit apud Graecos, ut poſt epulas ſeſe recrearent artibus iis, quibus non utilitas quaeritur neceſſaria, ſed animi quaedam libera oblectatio. Erant, ut Caſauboni verbis utar, quos canere juvaret, vel aſſa voce, vel ad lyram. erant, quos ῥῆσιν εἰπεῖν, et veterum poetarum verſus recitare. quidam ſermonibus ſerendis tempus transigebant. alii proponendis ſolvendisque quaeſtionibus ſeſe occupabant, non ex penetralibus quidem philoſophiae petitis: ſed in quarum tamen ſolutione aut acuminis aut eruditionis ſpecimen appareret. Huic igitur Veterum conſuetudini debemus etiam Aenigmata

illa, quae collegit, et ad calcem operis ſui rejecit Conſtantinus Cephalas, carmina eleganter ſcripta, quorum nihil ſimile nobis in eodem genere reliquerunt poetae latini. Nam Symposii, quem vocant, centum Aenigmata vix, ac ne vix quidem in hunc cenſum veniunt. Haud me ingratum facturum eſſe literarum graecarum amantibus putavi, ſi omnia illa carmina, quae in Analectis Brunckianis deſiderantur, huic Collectioni includerem, exceptis tamen iis, quae edidit et enarravit Chardonus in libro, cujus evolvendi copiam mihi non eſſe datam, ſupra dixi. (Paginas Apographo, quod penes me eſt, adſcripſit Clariſſ. Jacobſius.) Reliqua et inedita ſunt, et inenarrata. Haec ſolvenda relinquo viris ingenioſis, qui in hac griphorum palaeſtra me magis ſunt exercitati.

Primi aenigmatis ſenſum aliunde cognitum habemus. Si literae, quae media eſt in voce πυρὸς, adjeceris unam ἑκατοντάδα, h. e. literam ρ̄, centenarii numeri ſignum, non virginem invenies, ſed virginis natum et interfectorem, qui eſt Πύῤῥος, Deidamiae filius, et Polyxenae occiſor. Igitur diſtichon illud hoc modo corrigendum eſt:

Ἐς μέσον Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην,
Παρθένου εὑρήσεις υἱέα καὶ φονέα.

Idem griphus, verbis paululum immutatis, extat apud Brunckium Anal. T. III. p. 318. Vide Lect. p. 305.

LXVIII.

'Οφθαλμοὺς Σκύλλης ποθέω, τοὺς ἔσβεσεν αὐτὸς
'Ηέλιος, μήνη τε, πατὴρ δέ με δείδιε κούρην,
Λούομαι δ' ἀεννάοισι δύω παταμοῖσι θανοῦσα
Οὓς κορυφὴ προϊῆσιν ἐπ' ὀφρυόεντι κολώνῳ.

Hoc aenigma Oedipum ſuum adhuc deſiderat. Neſcio equidem, quomodo explicandi ſint v. c. ὀφθαλμοὶ Σκύλλης. V. 3. corrige, λούομαι ἀενάοισι.

LXIX.

Τόν με κτείναντα κατέκτανον· οὐδέ μοι ἦδος·
Θῆκε γὰρ ἀθανάτον τὸν κτάμενον θάνατος.

Lege, τόν με κατακτείναντα. Homer. Il. Σ. 80. 'Αλλὰ τί μοι τῶν ἦδος. Aliis verbis idem aenigma propoſitum legimus in Analectis Brun-

ckianis T. III. p. 326. Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον· ἀλλ' ὁ μὲν οὐδ' ὥς Ἤλυθεν εἰς Ἀΐδην· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθανον.

LXX.

Εἰμὶ πόλου μίμημα· δύω δέ με θῆρες ἄγουσι
  Πρόσθε μὲν Ἠριγόνης, Πασιφάης δ' ὄπιθεν.
Ἡρακλέους ηρε μέν με σύνευνέτις· ἡ δέ με Φοίβου
  Τείρει νύμφα φίλη πολλάκι δαιομένη.

Designatur res obscoena, ut vidit etiam Jacobsius. Erigones bestia est ὁ κύων, de quo vide Hesychium; Pasiphaes ὁ ταῦρος. Consule Suidam. Etym. M. in v. Ταῦρος. — καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται, παρὰ τὴν ἀνάτασιν. Sed quis ille locus est *sub Graecis*, qui ταῦρος vocatur, et quidem παρὰ τὴν ἀνάτασιν! Rem aperit Etym. MS. in v. Ταῦρος. — σημαίνει δὲ τρία· τὸ ζῶον, καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ὀρχέων τόπον, καὶ τὸ ἄστρον. Eandem lectionem in Cyrilli Lex. MS. invenerat Valckenarius ad Ammon. p. 40. — Herculis conjux est Ἥβη. Hinc M. Argentarius in epigrammate Anal. T. II. p. 529. de Heraclea:

Ἦ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ,
Μάχλε, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων;

Jam quale verbum interjiciendum ſit Herculem inter et uxorem, haud dixerim. Mihi tamen non diſpliceret, πειρᾷ. Xenophon Hier. c. XI. 11. καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἄν σε δέοι. Phoebi nympham omnes novimus. At non ſatis conſtat, quas partes egerit in ſigno iſto coeleſti Daphne, ſeu laurus, combuſta. Fortaſſe ſermo eſt de tauri pilis. Omnino hoc tenendum eſt, auctorem loqui de voluptatibus, *pſeudothyro* intromiſſis.

LXXI.

Πήρην σὴν ὀπίσω, κάλαθον χερὶ, τὸν τράγον ὤμοις,
Αἰπόλε, σῶν ἀγρῶν σύμβολα πάντα φέρεις.

Cod. Vatic. p. 631. Adeo diſcrepant a reliquis hujus generis carminibus hi verſiculi, ut dubitem, an locum ſuum inter aenigmata tueri poſſint. Nihil hic ambigui eſt, nihil obſcuri. Videtur eſſe veri nominis epigramma, ſcriptum in anaglyphum, aut gemmam ſculptam.

LXXII.

Γράμματος ἀρνυμένου πληγὴν ποδὸς οὔνομα τεύχει
'Ημέτερον, παίειν δὲ βροτῶν πόδας οὔποτ' ἐάσει.

Cod. Vatic. p. 622. Fortaſſe legendum eſt v. 1. γράμματος αἰρομένου, *una litera ſublata, demta;* ut in alio aenigmate p. 621. quod edidit Chardon M. Enc. IV. T. I. p. 95. 'Ανθρώπου μέλος εἰμὶ, ὃ καὶ τέμνει με σίδηρος, Γράμματος αἰρομένου δύεται ἠέλιος, quo, monente viro doctiſſimo, ὄνυξ ſignificatur.

LXXIII.

Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθε καὶ τὰ Πελασγῶν
Φῦλα διατμήξας εἷλον ἄνευ δόρατος·
Οὔ μιν ὁ Τυδείδης, οὐδ' ὁ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς
Τὸν θρασὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι.
'Αλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων,
'Αργείων στρατιὴν ὤλεσα καὶ Φρυγίων.

Non accurate ſibi verba reſpondent ἐπήλυθε, εἷλον, ὤλεσα. Tertiam perſonam requirunt illa, οὔ μιν ὁ Τυδείδης. Sed praeſtat legere v. 1. ἐπήλυθα, et v. 3. οὐ μὲν ὁ Τυδείδης.

Κτεῖνα κάσιν, κτάνε δ' αὖ με κάσις, θάνομεν δ' ὑπὸ πατρός·
Μητέρα δ' ἀμφότεροι τεθναότες κτάνομεν.

LXXV.

Μητέρ' ἐμὴν τίκτω καὶ τίκτομαι· εἰμὶ δὲ ταύτης
Ἄλλοτε μὲν μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη.

Nox diem gignit, dies noctem, secundum temporum vicissitudinem modo longior, modo brevior. Adscripsit Jacobsius.

LXXVI.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
Οἶνος, ὑφ' οὗ δὲ θάνεν Παλλάδος ἦν στέλεχος.
Ὁ κτείνας ναυηγός, ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
Κεῖται, μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιος καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

Cod. Vatic. p. 632. Vide aenigma XXXV. in Analectis Brunckianis T. III. p. 326. Ἦν δέ τις ἐν ζώοντι νέκυν τύμβῳ με καλύψῃ.

LXXVII.

Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με, μὴ βλέπων δ' ὁρᾷ·
Ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ, ὁ μὴ τρέχων τρέχει·
Ψευδὴς δ' ὑπάρχω, πάντα δ' ἀληθῆ λέγω.

Sympoſius aenig. XCVI. p. 573. ed. Wernsd. ſimiliter de Somno:

Sed me nemo videt, niſi qui ſua lumina claudit.

Ultimo loco deſcriptum eſt epigramma arithmeticum Metrodori, ut videtur, quod, quoniam nihil commune habet cum his carminibus, ſupra expoſui nr. LXIII. Reliqua ſunt ſex aut ſeptem Aenigmata, a Chardono edita in commentariis, qui Pariſiis prodeunt cura doctiſſimi Millini. Horum inſpiciendorum copiam tandem aliquando mihi fecit Bibliotheca publica Academiae Gottingenſis, cui nuper admodum, libello meo jam ad finem perducto, illati ſunt. Qua opportunitate data, ea carmina hic indicanda eſſe putavi, quae ante me in lucem protraxit vir eruditiſſimus. Igitur II.

T. I. p. 92 — 101. tria edidit epigrammata, nostrae Collectionis I. XVI. XVII. eaque egregie illustravit, monens simul, id, quod me prorsus fugerat, epigramma in *Coroebum* primum omnium publici juris fecisse Prosperum Petroni in actis literariis, Romae editis: *Notizie letterarie oltramontane, per uso de' letterati d' Italia.* T. II. ann. 1743. p. 339. nulla tamen addita vel interpretatione vel animadversione. — T. V. p. 483. continuatur ista in Suidam Diatribe, initio facto ab epigrammate Simmiae, quod, quum editioni Analectorum Lipsiensi T. I. p. 138. insertum viderem, repetere nolui. Hoc non modo a Suida commemoratur, sed etiam ab auctore Glossarii inediti, quod ornat praeclaram illam, immensa bonorum librorum copia affluentem, Academiae Gottingensis Bibliothecam, in v. Εὐερκεῖ. καλῶς ἠσφαλισμένῳ, καὶ πεφραγμένῳ. Ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη. καναχὴ δὲ λέγεται ἡ κραυγή. Vide Ruhnkenium ad Timaeum in v. Εὐερκής. Primus versus in Codice etiam, nisi fallor, vitiose legitur: Τάνδε κατ' εὔδενδρον στείβων δρυὸς εἴρυσα χειρί. Recte Kusterus ad Suidam in v. Πτώσσοντες, reposuit δρίος. — Sequitur p. 487. Antonii Thalli epigramma in Cleanassam (X.) Non offendit vir doctissimus in verbis: σὺ μὲν γά-

μῷ ἔπλεο κούρῳ, Ὥριον, quibus vitium inesse etiamnum perſuaſum mihi habeo. Unum praeterea hujus Collectionis carmen editum reperio p. 498. Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδέ quod Lucillii epigrammati XXII. ſubjecimus. Aenigmata, a nobis omiſſa, extant IV. T. I. p. 94. et T. II. p. 224. ſeq.

JENAE
impreſſerunt Frommann et Weſſelhöft.

A d d e n d a.

21. l. 8. scribe, παρῆισι.
22. l. 25. scribe, *definitis.*
39. l. 16. post ἄλλως adde: Vide Toup. Emend. in Hesychium Vol. IV. p. 188. Sed hunc locum longe aliter tractavit Bentlej. ad Menandri Fragm. CXIV. adstipulante T. Hemsterhusio ad Aristophanis Plut. p. 119.
52. l. 23. post *dialectice* etc. adde: Plato de LL. VII. p. 810. E. Λέγω μὲν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσὶ τινὲς ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι καὶ τριμέτρων· οἱ μὲν, ἐπὶ σπουδὴν, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες.

I n d e x

epigrammatum, aliorumque carminum Anthologiae Graecae, quae in hoc libello edita ſunt et illuſtrata.

Index

Scriptorum, Rerum et Verborum.

A.

B.

C. K.

D. Δ.

E.

Ἦτα.

F.

G. Γ.

H.

I.

L. Λ.

M.

N.

O. Ω.

P. Π.

P.

S. Σ.

T.

U. Υ.

Φ.

X.

Verzeichnifs

einiger Bücher philologifchen, philofophifchen und vermifchten Inhalts.

Wer von nachftehenden, oder andern meiner Verlags-Bücher 5 Exemplare zu gebrauchen weifs, fich an mich felbft wendet, und den Betrag für 4 frey einfendet, erhält das 5te gratis; die Zahlung gefchieht in Laubthalern à 1 Thlr. 14 gr. oder Preuff. Court. und nach Gulden und Kreuzern berechnet im Reichs-Fufs, den Karolin à 11 fl.

Arnold Th. kurzgefafste Englifche Grammatik, verbeffert von M. I. B. Rogler, 10te verb. Auflage, gr. 8. 1800. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 Exemplare für 12 Thlr. oder 21 fl. 36 kr.

Arnold Th. Vocabulary Englifh and German, oder vollftändig kleines Wörterbuch, Englifch und Deutfch, durchaus verbeffert und vermehrt mit einem Deutfch-Englifchen Wörterbuch, von M. I. B. Rogler, 5te Auflage, gr. 8. 1797. fonft 1 Thlr. 8 gr. iezt 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

24 Exemplare für 20 Thlr. oder 36 fl.

— — zweyter Theil befonders, oder M. I. B. Roglers vollftändiges Deutfch-Englifches Wörterbuch, gr. 8. 1790. iezt 12 gr. oder 54 kr.

Bayley. N. compleat Englifh Dictionary, oder vollftändiges Englifch-Deutfches und Deutfch-Englifches Wörterbuch, 2 Thle., völlig umgearbeitet von I. A. Fahrenkrüger in Hamburg.

Die 10te Auflage ift unter der Preffe.

Campe, Joach. Heinr. Robinfon fecundus, Tironum caufa latinitate donatus a Phil. Jul. Lieberkühnio, iterum recenfitus et copiofiori indice inftructus a Lud. Fr. Gedicke, Editio tertia, 8. 1791. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

12 Exemplare für 5 Thlr. oder 9 fl. 24 Exemplare für 9 Thlr. oder 16 fl.

Ciceronis, M. T. Tusculanarum Disputationum Libri V. secundum Textum Wolfianum edidit, commentario perpetuo illustravit, I. G. C. Neide. Accedit index historicus. 8. maj. 1798. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 15 kr.

12 Exemplare für 10 Thlr. oder 18 fl. 24 Exemplare für 18 Thlr. oder 32 fl. 24 kr.

Döring, F. W. Anleitung zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Lateinische. Erster und zweyter Cursus. Erzählungen aus der Römischen Geschichte in chronologischer Ordnung mit lat. Phrasiologie, 8. 1800. 18 gr. oder 1 fl. 24 kr.

12 Exemplare für 7 Thlr. 12 gr. oder 13 fl. 6 kr. 24 Exemplare für 14 Thlr. oder 24 fl. 12 kr.

Fülleborn, G. G. Beyträge zur Geschichte der Philosophie. 12 Stücke, in 3 Banden, 1792—1800. 6 Thlr. 14 gr. oder 12 fl. 51 kr.

Geschichte Kaiser Friedrichs des zweiten mit einer Titelvignette von Lips, gr. 8. 1792. 1 Thlr. 10 gr. oder 2 fl. 35 kr.

Greiling, I. C. populäre Abhandlungen aus dem Gebiete der practischen Philosophie. Zur Beförderung einer vorläufigen Bekanntschaft mit Kantischen Ideen, gr. 8. 1797. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Halbkart psychologia homerica seu de homerica circa animam vel cognitione vel opinione Commentatio. 8. 1797. 10 gr. oder 45 kr.

Jacobi Fr. über die Lehre des Spinoza in Briefen an den Herrn Moses Mendelssohn, neue vermehrte Ausgabe mit Kupfern. 8. 1789. 1 Thlr. 16 gr. oder 3 fl.

Jakob, L. H. Beweis für die Unsterblichkeit der Seele aus dem Begriffe der Pflicht. Eine Preisschrift. Zweite gänzlich umgearbeitete Auflage. 8. 1794. Drkppr. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Löhlein, G. F. Clavierschule, oder Anweisung zum Clavierspielen und dem Generalbasse, mit prakt. Beyspielen, 5te Aufl. verbessert und vermehrt von I. G. Witthauer. 2 Thle. 4. 1792. 2 Thlr. 4 gr. oder 3 fl. 54 kr.

12 Exemplare für 20 Thlr. oder 36 fl. 24 Exemplare für 38 Thlr. oder 68 fl. 24 kr.

— — Anweisung zum Violinspielen mit praktischen Beyspielen und zur Uebung mit 12 kleinen Duetten erläutert, zum drittenmal mit Verbesserungen und Zusätzen, auch mit 12 Balletstücken aus der Oper Andromeda und der Oper Brenno vermehrt herausgegeben von I. F. Reichardt. 4. 1797. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

12 Exemplare für 9 Thlr. oder 16 fl. 12 kr. 24 Exemplare für 16 Thlr. oder 28 fl. 48 kr.

Mellin, G. S. A. Grundlegung zur Metaphysik der Rechte oder der positiven Gesetzgebung. Ein Versuch über die ersten Gründe des Naturrechts, gr. 8. 1796. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

— — Marginalien und Register zu Kants Critik der reinen Vernunft zur Erleichterung und Beförderung einer Vernunfterkenntniss der kritischen Philosophie aus ihrer Urkunde, 2 Thle. gr. 8. 1794. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 12 kr.

— — Kunstsprache der kritischen Philosophie oder Sammlung aller Kunstwörter derselben mit Kants eigenen Erklärungen, Beyspielen und Erläuterungen, aus allen seinen Schriften gesammelt und alphabetisch geordnet. gr. 8. 1798. 1 Thlr. 6 gr. oder 2 fl. 45 kr.

— — encyclopädisches Wörterbuch der kritischen Philosophie oder Versuch einer fasslichen und vollständigen Erklärung der in Kants Schriften enthaltenen Begriffe und Sätze etc. m. Kupfern, 1ster — 5ter B. 1ste Abthlg. gr 8. 97 — 1800. 6 Thlr. 16 gr. oder 12 fl.

Miscellaneous Letters, vermischte Briefe, aus den besten englischen Schriftstellern in ihrer Originalsprache nebst beygefügter deutschen Uebersetzung. Ehemals von Theodor Arnold herausgegeben, aber aufs neue übersetzt von I. I. Ebert. 8. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

12 Exemplare für 5 Thlr. oder 9 fl. 24 Exemplare für 8 Thlr. oder 14 fl. 24 kr.

Persius Satyren. Text und Uebersetzung mit Einleitungen und Erläuterungen versehen von G. G. Fülleborn, gr. 8. 1794. 14 gr. oder 1 fl. 3 kr.

Le Repertoire du Vaudeville ou Recueil des meilleurs pieçes en Vaudeville. Premier Cahier. Contenant le Val de Vire et Comment faire? 8. broché 22 gr. oder 1 fl. 40 kr.

Schneider, I. D. kritisches griechisch - deutsches Handwörterbuch beym Lesen der griechischen profanen Scribenten zu gebrauchen, 2 Bände, gr. 8. 1797. u. 98. 5 Thlr. 12 gr. oder 9 fl. 54 kr.

12 Exemplare für 50 Thlr. oder 90 fl. 24 Exemplare für 96 Thlr. oder 172 fl. 48 kr.

Schneider, I. D. Historia amphibiorum naturalis et litteraria. Fasciculus Primus. Continens Ranas, Calamitas, Bufones, Salamandras et Hydros in genera et species descriptos notisque suis distinctos. c. 2. tab. aer. incis. 8 maj. 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

— — Ἐκλογαὶ Φυσικαί. Eclogae Physicae, ex scriptoribus praecipue graecis excerptae, in usum studiosae litterarum juventutis, oder Sammlung von Elementarkenntnissen

aus der Naturgeschichte und Naturlehre der Alten, vorzüglich der Griechen. Erste Abtheilung. Naturgeschichte, gr. 8.

Auf Schrbppr. 20 gr. oder 1 fl. 30 kr. auf Drckppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

Sprachlehre, kleine lateinische, oder 70 nach logisch grammatischen Regeln geordnete Uebungen des Auslegens und Lateinschreibens, gr. 8. 1792. 6 gr. oder 24 kr.

12 Exemplare für 1 Thlr. 18 gr. oder 3 fl. 9 kr. 24 Exemplare für 3 Thlr. oder 5 fl. 24 kr.

Torquato Tasso's befreites Jerusalem in der Versart des Originals übersetzt von Dr. I. D. Gries. Erster Theil. kl. 4.

Auf Velinppr. geglättet und geheft: 2 Thlr. 12 gr. oder 4 fl. 30 kr. auf Schrbppr. ghft. 1 Thlr. 8 gr. oder 2 fl. 24 kr.

Terenzens Lustspiele. Aus dem Lateinischen übersetzt von M. Chr. V. Kindervater. In zwey Theilen. gr. 8. 1799 — 1800.

Jeder Theil auf Velinppr. ghft. 2 Thlr. 4 gr. oder 3 fl. 54 kr. auf Drkppr. 1 Thlr. 4 gr. oder 2 fl. 6 kr.

Θεοφράστου χαρακτῆρες. Theophrasti Characteres, seu notationes morum atticorum. Graece ex librorum scriptorum copiis et fide interpolati et aucti, virorumque doctorum conjecturis correcti. Editor. I. G. Schneider. 8 maj. 1 Thlr. oder 1 fl. 48 kr.

—— Editio minor in usum studiosae juventutis, Indiculo nominum et vocabulorum aucta. 8. Drkppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

24 Exemplare für 14 Thlr. oder 24 fl. 12 kr.

Tieck L. romantische Dichtungen. 2 Theile. 8. Jeder Theil 1 Thlr. 12 gr. oder 2 fl. 42 kr.

Zerboni, einige Gedanken über das Bildungsgeschäfte in Südpreussen. 8. Schrbppr. 16 gr. oder 1 fl. 12 kr.

JENAE
Typis Frommanni et Wesselhöftii.